

[Pick the date]

CHIPERI
SORIN
VALENTIN

ARTA DE A VISA

[Type the document subtitle] | sorin

© Stefania Berzuc

Arta de a visa

Chiperi Sorin Valentin

Prefață

Motivele pentru care am ales să o promovez astfel sunt simple. Am început să scriu o altă carte pe care o voi publica la o editură, iar asta înseamnă multa treabă de făcut. Mă simt cumva dator față de promisiunile pe care le făcusem așa că am decis ca prima versiune să fie la îndemâna oricui. Dacă consideri că textul are valoare, primesc donații, dar nu am de gând să cer nici o sumă deocamdată. Să fac un rezumat înainte? Am prieteni care sunt foarte panicați când vine vorba de spoilere, așa că îmi voi ține gura închisă ca personajul din carte. Oops, am început să dau din casa. Precizez de la început că nu este un text în care se urmărește firul epic al evenimentelor, ci mai degrabă firul epic al sentimentelor unui adolescent care cântă la chitară. De asemenea este urmărit și efectul realității asupra stărilor interioare, îmbogățind astfel textul cu descrieri ale unor locuri din Iași. Și nu mă pot abține.. Te invit să citești mai departe, iar la final să-mi lași feed-back-ul tău pe contul de facebook.

<https://www.facebook.com/chiperisorinvalentin>

Sau față în față. De asemenea, dacă observi greșeli de orice natură, anunță-mă. Nu e o scuză faptul că sunt la început, dar cei din jur îmi observă greșelile mai ușor decât o fac eu.

Lectură plăcută!

Prolog

F scoase agenda din turbincă și începu să scrie:

”Visele sunt ca o sabie cu două tăișuri, ciopârțesc realitatea cu fiecare secundă, sau ciopârțesc sufletul cu fiecare vis nerealizat. Visarea nu e nici pesimism, nici optimism, nici realism, ci lasă să se vadă adevăratul om, întrucât ea este realitatea sufletului. Dar acum nu visez, sunt doar un sac de amintiri și mă întreb dacă trăind în fiecare moment din amintiri nu voi ajunge să am amintiri de genul: ”Aici îmi aduceam aminte de momentul în care îmi aduceam aminte”. Probabil atunci mă voi trezi, când voi vedea că nu mai trăiesc și nu mai am amintiri noi. Visarea e colțul meu de Rai în realitate și nu am lăsat pe nimeni acolo în afară de ea.

De câteva luni umblu cu crescăturile astea două după mine. M-am decis să mă dedic scrisului, să mă las pradă cuvântului. Așa voi fi cuprins de flacăra unei pasiuni. Dacă infernul meu stă în a scrie, atunci mă las posedat până în măduva oaselor. Acum, pentru mine, viața înseamnă pixul și foaia de hârtie. Am capitulat în cele din urmă, voi muri încet în fiecare zi, dar voi reînvia de fiecare dată când voi scrie. Îmi plăcea să scriu înainte de a ști cum se face. Nu aveam mai mult de 4 ani când i-am arătat tatei

două foi A4 mângâlite de sus până jos, cu scris. Pentru mine însemna ceva, dar el s-a uitat peste ele apoi s-a întors la știrile de la televizor. Acum stau în mijlocul șoselei și scriu.

Mașina din spate întinde umbrele mele pe perdeaua de copaci. Majoritatea sunt stejari. Asta adaugă un plus de solemnitate locului. Umbrele fugeau de mine, una mai neagră ca alta, scufundându-se în întunericul serii.

În stânga, răsfrânt, un cimitir de amintiri zăcea sub pământ.

În dreapta, pe ape tulburi de sentimente, plutea vântul.

Un deal împădurit cu aur scliffea sub aeroport.

Visele și dorințele decolau spre necunoscut,

Survolau zona, iar apoi se prăbușeau:

În lac, înecând-o, lăsându-i mintea să navigheze cu inima mea în mână, în griul luciului apei unde se reflecta seninătatea lunii. Credeam că mi-am lăsat inima și speranțele în Bucătăria răcoroasă, pe patul îngust, unde am făcut dragoste, pe canapeaua unde ne-am uitat la film, dar văd că a fost la ea tot timpul.

Pe șosea în fața mea, lăsându-i scheletul acoperit de carnea moale să tropăie călare cu o rază de speranță în coif. Mă ferecește străpungându-mi pieptul cu lancea destinului, iar fericirea îmi alungă gândurile, dar absența lor mă omoară încet.

În cimitir, scufundând-o în amintiri și luminând șoseaua neagră și întunecată. Purtată de frigul aspru îmi bate peste degete rupând cuvintele din vârful lor.

Mașina ce-mi lumina spatele mai devreme nu m-a lovit prea tare, iar pieptul, strivit de copacul cu inițialele noastre, o va purta

pe veci în inimă. În lacrimile ce-mi curg acum, îmi revărs optimism și nu am mai făcut-o de mult timp.”

Salvă nota și sună la salvare. Cu mâinile în cap bătrânul îi spuse că a sunat deja. La intrarea în pădurea Veneția sunau alarmele salvărilor, dar nici una nu era sigură de salvarea lui F.

F

Linkin Park îi mângâia urechile de Valentine's day cu o melodie intitulată la fel. Ciupea și plesnea corzile chitării electrice. Și-ar fi dorit să țipe versurile în gura mare, dar părea că Dumnezeu își bătuse joc de el. Cu patru ani în urmă, casa în care locuia luase foc. Țipase ca din gură de șarpe mai bine de jumătate de oră până să vină vecinii să-l ajute. Părinții lui își construiseră casa la un kilometru de intrarea în Dobrovăț. Era trecut de miezul nopții când a izbucnit focul. Ieșise afară și stătea în scrânciob uitându-se la stele. În brațe avea o agenda primită de la taică-su în care nota poezii și povești, sau pur și simplu o folosea ca jurnal. Nu bătu bine ora unu când văzu întreaga clădire în flăcări. Își auzi părinții și sora țipând din casă. Deschise repede ușa, dar o bila uriașă de foc îl izbi în față. Își acoperi ochii cu maleta și fugi până în camera surorii. O luă în brațe și coborî pe scări.

-A, du-te și cheamă pompierii.

Fata începu să alerge pe șoseaua pietruită. Din față, o gloată de oameni deja se îndrepta spre casa lor. Di-năuntru se auzeau țipetele tatălui paralizat și a mamei ce se chinuia să-l tragă afară din cameră.

-Unde sunteți?

-Aici.

Urmări vocea. Urcă la mansardă strigând în continuare. O văzu pe maică-sa târându-l pe bătrânul tată de pe pat, când

podeaua se rupse și căzu la parter. Cu trupul frânt de pământ tatăl lui își dădu duhul, iar mama începu să alerge în flăcări afară. F țipă până rămase fără glas. Șocul îi paraliză corzile vocale luându-i vocea. Mama căzu pe prispă și se rostogoli, dar intoxicată de prea mult fum muri sub ochii lui F care se zbătea în iarba deasă.

”My inside has turned to ash,
So slow..”

În camerele de alături erau colegii de apartament. Gemete de orgasme se auzeau din gurile fetelor. În sufragerie D, student la drept, în anul doi, rupea canapeaua deasupra iubitei. În dormitorul mare M, student la medicină, se bucura de un oral din partea curvei pe care o găsisese în curbă la Motel.

F cânta și plângea. Fața înroșită contrasta verdele ochilor machiați de nopți nedormite și fardați de lacrimile uscate. În minte versurile curgeau pe sub notele muzicale.

”I never knew what it was like,
To be alone,
On a Valentine’s day!”

Acordurile electrizante curentau pereții făcând blocul să se cutremure din temelii. Parcă înnebunise. Era din nou singur. O relație de doi ani și trei luni, terminată brusc, când J a plecat în Franța la studii, îl lăsase suspendat. Fusese salvarea lui după tragicul eveniment. Adormi cu chitara în brațe și capul sprijinit de perete. La marginea patului becul de la amplificare își pâlپاia lumina roșie în întuneric.

Alarma sună. Sări din pat buimăcit. Deschise ușa. Pe hol trecea B, iubita lui D, plângând.

-Neața F, pa F.

F intră în bucătărie și pregăti de mâncare. Ca de obicei el era gospodina în casă.

-Iar ai plâns? Nu te înveți minte? Să-ți zic cum e și cu bărbăția asta, îi zicea D în timp ce mâncau. Un bărbat trebuie să fie independent, emoțional, psihic și material. Dacă depinde de gagică sau nevastă, a dat de belea. El trebuie să fie tare și să nu se lase influențat după cum bate vântul. Cât despre sentimente, trebuie să pară că nu are niciunul. Sentimentele te fac slab, și cum ți-augăsit punctul slab, îți fac vânt, nu mai ești o provocare. Spală și tu vasele astea, e rândul tău. A... și dă-i aripi să zboare, doar dacă o iubești. Las-o să se ducă purtată de vânt și urmărește-i zborul. S-ar putea să nu o mai vezi niciodată, dar ăsta e riscul. Ori o iubești ori o călărești.

Cu privirea fixată în ghiuvetă F se gândea la sfaturile colegului.

”Ce bolborosește ăsta? Dacă nu arăt sentimente o să creadă că sunt de piatră. Trebuie să-mi vadă și latura umană. Nu? De ce plângea mai devreme B? I-o fi dat aripi să zboare?”

-Vezi că ai să întârzii la școală. Termină odată cu vasele alea, țipă M la el. Vreau să fumez și eu o țigară. Știi ce? Lasă, am să o fumez aici.

Piatra de cremene se roti o dată, scânteile stropiră benzina, iar flama înroși tutunul de la capătul țigării. Pufăi primul fum și se întinse pe spate cu picioarele pe aragaz.

-Îți zic eu cum e cu femeile astea. Sunt ca țigările mă.

Își umplu plămânii de fum și continuă.

-Sunt faine când le vezi pe raft. Toate aliniat. Fiecare își expune cutia fardată. Unele lungi, altele scurte, unele cu filtru, altele fără. Unele le cumperi la bucată, iar pentru altele dai un pumn de bani pe pachet ca să le ai mai mult timp. Dar până la urmă tot se termină. Primul fum să nu-l tragi niciodată în tine. Și noi mințim, și ele o fac, să nu crezi ce spune prima oară. Apoi poți să te bucuri de fiecare balivernă pe care ai să o auzi, nu va mai conta. Ai să tot tragi din țigară până când ai să te arzi. Asta se întâmplă de obicei după ce o arzi pe ea, îți pierzi interesul. Și niciodată să nu poștești o țigară. Își pierde farmecul și gustul. Mai bine arunci chiștocul la gunoi și o aprinzi pe următoarea.

Aruncă mukul de țigară în găleata de gunoi și ieși din bucătărie.

-Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

F strâmbă din nas și dădu din cap aprobator.

”Ce mai vrea și ăsta? Auzi, femeile sunt ca țigările.. Îmi vorbește el mie, când tot ce știe să facă e să arunce banii pe curve. Asta poate să facă oricine.”

Farfuria se izbi de marginea ghiuvetei. Pocnitura îl trezi din visare. Strânse repede cioburile de sticlă și se pregăti pentru școală.

Ca în fiecare dimineață stația era plină de oameni. Autobuzul 43 opri burdușit. Găsi loc în față lângă șofer. Scoase chitara din spate și o sprijini de picioare. Privirea se concentrează pe razele răsăritului. La capătul bulevardului Independenței, soarele punea

cununi oamenilor grăbiți pe trecerea de pietoni. Trecu prin dreptul farmaciei Sfânta Parascheva și coborî pe lângă Hotelul Unirea, la Civilă. Majoritatea tineretului se învârtea pe acolo la primele ore ale dimineții. Căută un coleg care să i se alăture în drumul spre școală, dar nu zări nici o figură cunoscută. Își continuă drumul pe Cuza Vodă, după Filarmonică făcu stângă și intră pe alea spre Băncilă. Soneria îl făcu să ridice privirea din pământ. Fugi pe holuri și bătău la ușă. Din clasă elevii zăriră un cap cu limba scoasă, strâmbându-se la ei.

-F! Intră și lasă prostiile.

Sprijini chitara pe perete și își aruncă geanta în ultima bancă de la geam. Orele de clasă treceau destul de repede când dormea cu bărbia sprijinită în palme.

-Asta a fost și pentru astăzi. Nu uitați că pe 6 martie trebuie să prezentați o melodie în fața colegilor. Puteți să vă adunați mai mulți, faceți o trupă. Sunteți băieți mari, vă descurcați.

Din fața clasei veni T.

-Bună F! Vrei să cântăm împreună? Am văzut că te descurci foarte bine la chitară. Și mă gândeam că am putea cânta împreună.

Cu fruntea sprijinită pe palme F aștepta să se elibereze clasa. Uneori rămânea să-i cânte profesorului. Dădu din cap în semn că îi e indiferent. Scoase chitara din husă.

-Deci da?

Degetele de la mâna stângă prinseră corzile, iar pana din mâna dreaptă trecu peste ele scoțând un D și un A. T îi urmări mișcările și înțelese mesajul.

-Bine. Vedem mâine ce melodie mi se potrivește. Ai grijă!

Îl pupă pe obraz, înșfăcă geanta de pe bancă și, în scurt timp, se făcu nevăzută.

-Frumușică fată. Are o voce minunată, dar și un tată care o împinge de la spate să muncească în fiecare zi. Toți băieții din clasă se uită după ea prin ore, iar fetele mai mereu chicotesc despre tine. V-ar sta bine împreună.

F începu să lucreze la un solo de la Bucovina. Corzile vibrau sub degetele lui curentând aerul din jur. Profesorul stătea întins pe spate și asculta.

-Foarte bine, foarte bine!

Termină solo-ul. Pana făcea ocol corzilor scoțând suntele de la refren. La catedra profesorul bătea cu degetele ritmul, fredonând versurile:

”Munților cu creasta rară

Nu lăsați straja să piară.”

F termină melodia, puse chitara la loc și se îmbracă.

-La revedere! Cântă în continuare. Succesul înseamnă să nu te oprești niciodată din ceea ce faci.

Glasul profesorului se izbi de ușa trântită.

-De ce se grăbește tot timpul băiatul ăsta?

Scoase o carte din dulap. Începu să citească.

Pe hol F mergea grăbit. Coborî scările, ieși în stradă. O zbughi până pe Ștefan cel Mare. Soarele părea că toarnă miere pe crengile copacilor. Aerul răcoruț și uscat nu deranja pe nimeni, mai degrabă învăluia cuplurile de pe bulevard. Dincolo de Mitropolie, pe partea stângă, cum mergi spre Piața Unirii, se afla

Cubul. O structură masivă din fier, sprijinită într-un colț în pământ. În spatele lui se deschidea un parc, iar în colțul opus era intrarea către Casa Modei. Arăta destul de animat în acea după amiază. La subsol pub-ul Underground își cânta rock-ul de toate zilele, la parter oamenii așteptau la rând să se tundă sau se îngrămădeau să li se recolteze sânge pentru analize la SineVo, iar la ultimul etaj, urcând prin spirala, ajungeai la biblioteca Asachi.

F apăsă clanța deschizând larg ușa. Aplecă ușor capul în semn de salut față de doamna de la birou. Scoase din geantă cele două volume din Mein Kampf a lui Hitler.

-Ați întârziat!

F roși. Nu întâzia niciodată când era vorba de restituirea cărților.

-Doriți să luați și altceva?

Dădu din cap în semn că da.

-Atunci vă rog să lăsați chitara și geanta în dulap.

În bibliotecă circula un aer de romantism capabil să îmbete și pe cel mai urâcios om. Valentine's day uitase că orologiul trecuse de miezul nopții. Printre rafturi cupluri de adolescenți împărtășeau citate.

-Uite, asta vroiam să-ți arăt. "În definitiv, ce e dragostea decât o taină pe care o ascund îndrăgostiții și o poartă în umbră, de frica luminii? Îndată, ce taina se dă pe față, dragostea veștejeste, își pierde frăgezimea, vraja devine ceva obișnuit, de toate zilele."

-Cine a spus asta?

-Mihail Drumeș.

-Atunci vorbește mai încet. Nu am vrea să ne divulgăm taina.

De după rafturi F zări o puștoaică ce se ridica pe vârfuri să-și sărute iubitul. Cu fruntea îndreptată spre tavan, părul îi curgea pe după umăr sprijinindu-se pe sân. Cu cartea deschisă în spatele ei, băiatul mai citi un fragment.

-Pasiunile fug de lumină - lumina le omoară.

Cu buzele lipite de ale lui, fata îi răspunse:

-Ți-am zis eu că e mai bine cu lumina stinsă.

-Șșșt.

Fata îi luă cartea din mână și începu să citească dramatic un dialog la întâmplare.

-Mai bine ai încerca să mă prinzi. Nu am nicio stimă pentru bărbatul care nu știe să pună mâna pe o femeie...

-Imediat, draga mea.

Fata se lăsă pe spate, dar băiatul o prinse de șold și o lipi de pieptul lui.

F luă o carte din raft și o deschise la nimereală, Patul lui Procust.

”O îmbrățișare adevărată a corpurilor e frumoasă ca o convorbire între două inteligențe, în care nici un moment una nu pierde înțelegerea cu cealaltă, sau ca o carte citită cu pasiune, în care fiecare amănunt e priceput și justificat.”

Se uită la cei doi, se uită la carte și zâmbi. În aceeași linie cu ușa de la intrare, o altă ieșire se deschidea spre un hol orizontal, iar paralel mai erau două camere unde se găseau cărți de psihologie și sociologie. Intră în prima cameră. Cu un picior sprijinindu-se peste celălalt T stătea întinsă confortabil în fotoliu

citind din Patul lui Procust. F se propti în ușa și o privi. Fata ridică privirea peste carte și îl salută.

-Hei!

F se uită prin bibliotecă și trase o carte din raft. Era ceva despre seducție. Se uită la cuprins.

”Limbajul trupului. Pg 57:”

Răsfoi paginile.

Piciorul care stă deasupra indică direcția în care dorește să se îndrepte în caz că este plictisită.”

F se uită la picioarele lui T și văzu că stângul era îndreptat spre camera de alături. T se ridică. Mintea îi începu să joace șah.

”Dacă aia e direcția în care vrea să meargă, atunci mă duc după ea, dar camera are un rând de rafturi în mijloc. Dacă eu intru pe o parte ea va ieși pe cealaltă. Hmm”

T se așează înapoi și își schimbă poziția picioarelor.

”Sper că F nu a observat zgârâietura aia de pe blugi. De ce nu zice nimic?”

F continuă să citească:

”Dacă trece mai mult de trei minute și nu ai spus nimic își pierde interesul.”

F se uită la ceas.

”Oare cât timp a trecut de când am ajuns? Puteam să mă uit măcar când am intrat în bibliotecă.”

T se uită și mai concentrată la carte.

”De ce tace? E ceva în neregulă? Sper să nu vadă că m-am înroșit.”

F întoarce pagina.

”Dacă s-a înroșit probabil că s-a enervat sau o deranjează prezența ta.”

T ridică mai sus cartea.

”Îmi dă și mai multe emoții.”

Cu cartea în mână F începu să contempleze:

”Ce fain se reflectă lumina din părul ei!”

”O doamne! O doamne! Se uită la părul meu. Sper să nu vadă cât e de ciufulit. M-am luat cu învățatul aseară și nu am mai apucat să mă spăl.”

”Of, și dungulița aia mov de la ochi. O prinde foarte bine!”

”O, nu! Se uită și la ochi? De ce e așa insistent? O fi dungulița aia? Îi place? Nu?”

F se uită în carte.

”Nu. Proastă idee să mă dau cu movul ăla. M-am chinuit o ora să-mi iasă linia.”

Răsfoi câteva pagini și o puse în raft.

”Observă ceva ce îți place și fă-i un compliment.”

”Hmm turcuazul e a doua mea culoare favorită, după verde.”

”Și la unghii? Are de gând să mă analizeze toată? Proastă mai sunt, altă culoare nu am găsit? Uite că vine. Sper să facă ceva, altfel o zbughesc pe ușă.”

F scoase un carnetel din geantă, îl lipi de perete și începu să scrie. După ce notă textul i-l arată fetei.

-Îmi place turcuazul de pe ochii tăi.

-Turcuaz pe ochi?

Începură amândoi să râdă. F scria în continuare.

-Mă refeream la movul de la ochi.

-A.. m-am dat dimineață în grabă.

-Și turcuazul? Mi se pare mie s-au l-ai asortat cu sutienul?

T își trase în grabă gulerul maletei și se retrase într-un colț. F se așază pe cotiera fotoliului, ridică din sprâncene ca și cum ar fi întrebat-o ce carte e.

-Patul lui Procust, Camil Petrescu. O citesc a doua oară.

Marginile blocului de peste drum tremurau odată cu frigul de seară. În jurul etajelor se înfășurau sârme încinse. Din sticla geamurilor se reflectau siluetele celor doi adolescenți. Întoarsă spre F, T îi urmărea pixul lunecând pe caiet. După cinci minute de scris intens, F rupse foaia și i-o întinse.

”Cotiera stă să se rupă sub mine, la fel și orice sprijin față de realitate. Un ochi e amăgit aerul rece de afară înfășurat în razele roșii, iar celălalt e cuprins de căldura cărților din bibliotecă, dar la mijloc o frunte descrescită îmi zâmbește geometric, cu linii fine și clare ce se coboară spre vârful unui nas mic. Rotindu-se haotic ochii calmi și negri îmi urmăresc mișcările. Sub nas o buză subțire se sprijină pe una cărnoasă. Obrazul stâng, catifelat se ia la întrecere cu obrazul drept rujat de soare, acoperind întreaga față cu un zâmbet copilăresc.”

-Măi, măi. Dar avem talent și în a scrie?

F arătă cu degetul spre tavan și i-l lipi de buze. Cu mâna cealaltă îi dădu șuvița de păr ce curgea pe gât, după ureche. O privi în ochi și simți cum gura i se deschide pregătită să rupa muțenia ce îl lega de atâta timp. Din fundul ființei îi reapăru un chip pe care își dorea să-l uite.

”J!”

F se ridică în picioare, ieși în grabă pe ușă și la intrare înșfăcă geanta și paltonul aruncând chitara pe un umăr. Coborî spirala în grabă și o uchi pe Ștefan cel Mare până în stația Fidelio, în Centru.

Disper de Dragobete

Ajunse acasă. Se trânti în pat. Chitara își opri zborul pe abdomenul lui, iar geanta atârna pe marginea patului.

”Asta a fost ciudat. Nu trecut nici o lună de când a plecat J și deja a apărut altă fată în peisaj? Dar ea? Poate cât e în Franța mă așteaptă.”

Deschise Skype-ul și îi lăsă un mesaj.

-Bună!Ce faci? Mi-e dor de tine!

Nu trecu mult și primi o notificare.

-Bună! Bine și mie.

F se uita la ecran. Aștepta o continuare, dar singura sursă de cuvinte era muzica de pe fundal.

”Cheers darling,

Here’s to you and your lover boy,”

Uneori viața are un talent în a da cele mai usturătoare palme prin coincidențe. Sunt unele melodii care la un moment dat își dorea să nu însemne nimic, dar acum versurile descriau perfect ceea ce simțea. Mintea lui începu să sară din nor în nor, înțepându-se din când în când de marginile dure ale realității. În loc de sânge curgeau lacrimi din tot corpul.

D deschise ușa și îl văzu plângând cu laptopul în brațe. Se aplecă deasupra ecranului și citi.

-Bă da’ prost mai ești! Poate are și fata niște treabă în bucătărie. Uite! Vezi că scrie.

La auzul acestor cuvinte fruntea lui F se descreți, întrezări o rază de speranță. Își șterse lacrimile de pe obraji, aștepta cu mâinile pe tastatură pregătit să scrie. În minte se așterneau deja câteva rânduri drăgăstoase.

”Mă scuzi, am fost până la bucătărie.”

-Ți-am zis eu măi boule!

”I-am pregătit un ceai lui Pierre.”

-Întreab-o cine e.

Între timp intră și M în cameră. Se așeză în spatele lui F și citi conversația.

”Un prieten, mai știi? Băiatul ăla de care-ți povesteam astă vară. E colegul meu de bancă. Ne înțelegem destul de bine. A trecut în vizită să bem un ceai.”

-Hopa, zise M! A și apărut partenerul de poștit?

F se ridică furios de pe pat. Îi împinse pe cei doi afară din cameră. Încuie ușa și conectă chitara la sistemul audio. Acordurile de rock zguduiau din nou pereții. Din când în când Skype-ul dădea câte o notificare.

-F. F mai ești? Cred că te-ai supărat. Ai grijă de tine!

Starea lui nu era mai bună ca de Valentine's day. Indiferența fostei îl îngrozea. Se întreba dacă se cunoștea de mult cu Pierre. În vară ea mai fusese o săptămână plecată în Franța. Vorbise cu destul de mult entuziasm despre un tip.

-Măcar nu voi fi singură, mi-am făcut un prieten cât am stat acolo.

Ros de gelozie F tăcu, nu ar fi avut nici un rost să facă vreo scenă. Următoarele luni trăi cu frica în sân. Îi urmărea fiecare

gest să vadă dacă e din cauza lui sau o fi având vreun alt motiv. Îl înfricoșa gândul că zâmbetul ei putea fi din pricina altuia.

Chitara scotea mai mult zgomot decât muzică în acea seară. Se opri din cântat și deschise Y!Messenger-ul, simțea nevoia să vorbească cu cineva.

-Hey! Sunt Emily, sper că nu te deranjez.

-Nu, spune.

-M-am mai gândit la melodie, dar n-am găsit nimic. Ai vreo idee? Mai avem două săptămâni.

Îi sări cheful de discuție.

-Nu. Știi ce? Vorbim peste o oră, mă duc la alergat.

-Ok.. Ești bine?

-...

Îmbracă o pereche de pantaloni scurți și două malete. Înfășură un fular în jurul gâtului, trase o pereche de mănuși negre și adidașii în picioare. Coborî în fața blocului și începu să se întindă. Din becurile stâlpilor de iluminat public curgea ulei peste trotuar. Ca scoase din cuptor, crengile crustate de culori mate dănuiau. Alergă până la Gară și înapoi, cu un sprint în fața blocului ce-i făcu pielea de găină. De pe șira spinării coborau țurțuri de fiori, de pe frunte îi curgeau boabe de transpirație, iar de pe brațe și piept se ridicau aburi ca din cazanele iadului. Aștepta la interfon ținându-și.

-Cine-i?

Nu se auzi nimic.

-Cine-i?

Nimic.

-A, e mutulică. Hai sus!

Urcă în grabă cele două etaje, apăsă clanța și intră în casă. Din bucătărie îl doborî mirosul de ceai de mentă.

-Ai și tu în cană, pe dulap, îl informă M.

După ce făcu un duș rapid își reveni în fire. Vedea lucrurile mult mai limpede acum. Se panicase degeaba.

”Până la urmă ea a plecat definitiv.”

Intră în bucătărie și întinse mâna către M. Prinse brățara pe care o primise de la J întinzând-o către țigara aprinsă.

-Vrei să o arzi?

F aprobă din cap. M scoase bricheta din buzunarul de la spate. Flacăra arse nodul lăsând brățara să cadă pe jos.

-Ți-a venit mintea la cap?

F se întoarse la el în cameră. Deschise laptopul și se așeză la birou. Notificările țiuiau în difuzoare.

-Sper că nu te-ai supărat că ți-am dat add. Vroiam să mai vorbim de melodie.

-E ok, spune.

-Am găsit o agendă de a tatei de când era de vârsta noastră. Are acolo o grămadă de-a prostii pe care le-a făcut el. La final are și o listă cu melodii, cred că le asculta el pe atunci. Sunt cam triste, dar am găsit una care-mi place.

-Care?

-Jason Mraz – I won't give up. Ți-am căutat și tabulatura între timp plus un tutorial pe youtube.

-Să vedem.

Se întinse pe spate și începu să asculte melodia. Își aduse aminte de când se întâlnise cu T în bibliotecă. Să fi fost o coincidență? Nu era adeptul coincidențelor, credea că fiecare om își predestinează destinul, tot ce face influențează viitorul, iar drumul în viață nu este prestabilit, ci fiecare și-l croiește în felul său: unii cu mistria, alții la cratiță, unii cu pensula, alții cu chitara, dar întâlnirea cu T nu era în această categorie. Era ca și cum cineva o așezase pe fotoliu lăsând-o să-l aștepte. Cert era că privind-o din dreptul ușii mintea se atașase de zâmbetul alb în contrast cu pielea ciocolatie, se afundase în ochii negri ce urmăreau literele. Inima începuse să-i bată cu putere, iar pentru o secundă se simți stăpânul lumii. Aceeași stare îl încerca și acum. Simți că melodia e mai mult de o înșiruire de note și cuvinte, ci o declarație și un jurământ din partea ei.

”Sau poate doar venise să împrumute o carte! Iar melodia a ales-o la întâmplare din agenda lui taică-su. Minte bolnavă.”

-Am ascultat-o, dar nu-mi prea place.

-De ce?

-E favorita mea. Te rog, te rog!

-Mai vezi și altele. Stai, că am găsit eu. Caută: Alanis Morissette-What if God was one of us. Asculto.

-Imediat.

”Sper să îi placă, e melodia mea preferată.”

-Mmm nu prea. Știi doar că nu cred în Dumnezeu și toată povestea cu Iisus.

-Te rog! E ușor de cântat și drăguță.

-Bine, o fac doar pentru că îmi place cum câți.

”Super! Nu trebuie să mai învăț altă melodie.”

-Merci! Pupici.

-Mă apuc să învăț versurile. Vorbim mâine la școală. Noapte bună!

1 Martie

-Trezește-te mutule! Ai întârziat la școală. Nu-s tac'tu să-ți dau trezirea.

D îl stropi cu apă rece pe față. Îi era și prieten și tată. Îl luase sub aripa lui din prima zi. Singura condiție era să-i cânte din când în când.

-Vezi că ți-am pus sandwich-ul în baie. Du-te la geantă dacă ai nevoie.

F se uită ciudat la el.

-Sandwich-ul în geantă și tu la baie dacă ai nevoie.

F se ridică alene din pat. Ieși pe ușă, dar se împiedică de prag.

-Adormitule, îți trebuie mai multă apă să te trezești?

Cu o durere acută în degete F intră în baie.

-Bun, sper să plece mai repede zăpăcitul ăsta. B ajunge în curând și trebuie să mai fac și curat.

D luă toata casa la curățenie. După jumătate de oră observă că lumina la baie e încă aprinsă. Bătu cu putere și strigă.

-F! Ai adormit?

Nu primi nici un răspuns. Deschise ușa. Cu capul sprijinit pe ghiuvetă și mâinile atârându-i pe lângă corp F dormea ca un urs. D îi dădu două palme și îl trezi.

-Hai odată! Ce faci?

Cu ochii înroșiți F se uită în oglindă.

-Ce-ai făcut aseară? Te-ai spart? Ce dracu?

F se spală pe față. Venele move începură să se înroșească colorându-i fața albă. Se îmbracă repede cu niște pantaloni și o maletă trasă la nimereală din dulap.

-Nu le calci?

Ca un mutulică ce era, F dădu din cap că nu. Ieși pe ușă și se îndreptă spre școală. În urma lui D termina curățenia.

-Ce-o fi luat ăsta aseară?

Se uită la marginea patului și văzu o sticlă de un litru de Absolut goală.

-Aa.. a atins Absolutul. Va fi o zi amuzantă pentru el.

Drumul spre școală era presărat cu zeci de adolescenți cu zâmbete aparente. Curtea școlii era pustie, F întârziase ca de obicei. Nu trecu mult și se sună de pauză.

”Oare a câta oră o fi?”

Scoase telefonul din buzunar și se uită chiorâș la ecran.

”11 fără 10, pauza mare. Am sfeclit-o!”

Urcă la etaj unde avea clasa. Intră și își lăsă geanta pe bancă. Se uita zăpăcit în jurul lui. Toată lumea era numai zâmbet. Ca într-un stup de albine fiecare împrăștia dulceața primăverii de colo colo. Dintr-o dată T i se înființă în față cu un plic.

”O primăvară frumoasă!”

F mormăi în semn de ”O primăvară frumoasă și ție!” primind de la T o sărutare pe obraz. Târânduși picioarele pe podea fata se întoarse în bancă. F desfăcu plicul, iar înăuntru găsi un măștișor și un bilețel. Cu un ”O” semănând mai mult a 6 o nouă urare îl aștepta așternută.

”O primăvară frumoasă cu multe bucurii și împliniri!”

Puse plicul în buzunarul de la spate și scoase telefonul. Ii dădu un mesaj lui T.

”Merci! E ok dacă rămânem luni să exersăm? Ai învățat versurile?”

În prima bancă cu telefonul în mână T tasta de zor.

”Da, e ok. Am învățat versurile. E ușoară melodia. Sper că ți-a plăcut mărtișorul! Ai grijă de tine!”

”Și tu!”

Orele trecură repede. Cu capul pe bancă, visând la aventuri printr-o insulă exotică, timpul trecea destul de repede pentru F. Ceasul se învârti și mai repede terminând orele de pe 3 martie la ora 2.

-Ți-ai acordat chitara? E totul în regulă?

F dădu din cap în semn că da. Începu intro-ul. Corzile vibrau lin sub degetele lui, le ciupea cu blândețe ca mai apoi pana să danseze de-a lungul lor.

”If God had a name,
What would it be,
And would you call it to His face
If you were faced with Him.
And all His glory,
What would you ask Him,
If you had just one question.”

Cu chitara în brațe F o privea pe T cântând cu ochii închiși. Întinzându-se cu fruntea după fiecare notă pe care o atingeau, corzile vocale se vedeau vibrând prin pielea de pe gât.

”Can this moment please not end?”

Dar melodia se termină, la fel și versurile. T deschise ochii mari și negri lucind îl privi pe F și îl întrebă cum i s-a părut.

F se ridică de pe scaun și scrisese pe tablă.

”Mai trebuie exersat. Dar până pe 6 sunt sigur că-ți va ieși!”

-Am să mai lucrez. Merci!

F mai notă pe tablă.

”Trebuie să plec, vorbim..”

Acasă îl aștepta o supă de pui proaspăt încălzită. Nu înțelegea de unde atâta gospodărire pe capul lui D. Nu era un cuvânt mai bun decât lene care să-l descrie. Ridicând din umeri F arătă spre toate obiectele din casă care erau puse la locul lor.

-Mănsor man. M-am împăcat cu Bebe și am decis să ne așezăm la casa noastră. De săptămâna viitoare se mută cu noi. Peste o oră îl sun pe proprietar să-l anunț că va mai sta o persoană.

F scrisese cu degetul pe masă.

”Numele lui?”

-S. S-a mutat de aici anul trecut, la începutul lui August. Are un apartament în Tătărași, în Dispecer.

F ridică din umeri în semn că nu-i este cunoscut numele.

-Cum să nu-l știi? E psihologul ăla renumit. Trebuie să-l știi.

F se uită în stânga, în dreapta în semn de nu.

What if I won't

În clasă era o hărmălia greu de descris. Fiecare cânta alături de coleg melodia pe care o pregătise. Unii stăteau și pe hol pentru a-și auzi gândurile. În ultima bancă F își acorda chitara. Puse pana în buzunarul de la spate, când dădu peste plicul de la T. Scoase bilețelul, se uită la el și zâmbi. Îl întoarse pe verso. Un scris mărunț și plin de mesaje îi sări în față.

”PS:

1. M-am chinuit să scriu cât mai frumos posibil, cel puțin să se înțeleagă.

2. Facem un joc, ca să zic așa, asta dacă vrei; în ce constă: fă o listă cu întrebări pe care vrei să le pui și când ne vedem, în loc de discuții banale, ne adresăm întrebările. Sună copilăresc, dar cred că poate fi interesant.

3. Sper că nu pare prea oficial.”

F împături hârtia, o puse în plic înapoi în buzunar la spate.

-F și T vor fi primii care vor cânta.

-De ce?

-Văd că nimeni nu are curaj.

-Bine.

F își târâi scaunul până în fața clasei. Ridică genunchiul și sprijini chitara. Pe scaunul de alături, cu mâinile în brațe T, aștepta intro-ul. F începu, dar ceva nu suna ca la repetiții. Acordurile urmau alte linii melodice, mult mai cunoscute și

plăcute ei. Se înroși când F începu să cânte melodia propusă de ea prima dată. Zâmbi larg.

”When I look into your eyes,
Is like watching the night sky,
Or a beautiful sunrise
There’s so much they hold.”

F ridică ochii dintre corzi și o privi pe T. Mai făcuse contact vizual cu ea și alte dăți, dar de data aceasta muzica făcea să vibreze pelicula strălucitoare ce acoperea ochiul. Inima începu să-i bată cu putere, se întrecea cu ritmul melodiei, iar mintea urca alături de note odată cu vocea ei. Din spatele băncilor colegii asistau la un spectacol de sunet și sentimente.

”I’m giving you all my love,
Still looking up”

F bătu ultimele acorduri, iar cu fața ridicată spre tavan T termină versurile.

-Brava! Ce părere aveți? Clasa?

La început un val de felicitări îi acoperi pe cei doi, iar apoi totul se liniști, dar numai așa nu era nici unul dintre cei doi. Așezați în prima bancă băteau amândoi din picior. T nu mai rezista. Rupse o bucată de hârtie de la sfârșitul caietului și scrisese:

”Merci!”

“Da? De ce?”.

“Pentru că ai schimbat melodia.”

”Nu face nimic.”

Înainte de a mai scrie ceva, profesorul se îndreptă către ei.

-Aveți ceva să ne mărturișiți?

-Nu, a spus T.

-Bine, atunci ascultații și pe colegii voștri.

-Bine.

F se ridică și se duse în ultima bancă. Se prinse cu mâna de încheietură și căută brățara cu care se mai juca din când în când. Și-aduse aminte ca o arse de Dragobete. Se simțea eliberat. Părea că odată cu brățara se rupse de trecut.

-Urmează Meneito Morti?

-Nu, nu. E Memento mori!

-Mă scuzați, începeți băieți.

”Cântă cucul bată-l vina

De răsună Bucovina”

Ora trecu repede. Sună clopoțelul și înainte să-i poată spune cineva ceva se ridică de pe scaun și plecă. Nu înțelegea nimeni ce face. Se ducea pe hol și se uita geam în fiecare pauză. Era ca o statuie, ajunse să nu mai aibă simțuri, nu-i pasă dacă îl lovea cineva, dacă îl durea. Auzea din ce în ce mai înfundat. Pe lângă muțenie, incendiul îi luase și din miros, iar ochii vedeau doar în sine. Își întoarse privirea către intrarea în clasă. O zări pe T. Nu vroia să-i spună nimic, nici nu ar fi putut. Îi era de ajuns să-i urmărească conturul feței. T păși pragul când F o prinse de mână. O aduse aproape el și o sărută scurt pe buze.

-Ce a fost asta?

F ridică din umeri și o mai sărută odată.

-Alo! Ce faceți copii? Chiar așa? Se poate?

De la capătul holului gardianul îi văzu pe cei doi. Se îndreptă spre ei cu pași apăsați. F o trase pe T în direcția opusă, coborâră

pe scările profesorilor cu un etaj mai jos intrând la o clasă de a V-a.

-Hei, ieșiți afară.

-Am venit să luăm niște cornuri și lapte, zise T.

-Nu vă dăm, zise un băiețel. Ieșiți afară.

-Urâcioșilor.

Scoaseră amândoi capul pe ușa, când burta gardianului îi salută grațios.

-După voi.

În fața directorului, cu privirea în pământ discuția decurgea ca orice conversație de genu'. El vorbea ei ascultau.

-Nu se poate așa ceva, în instituția noastră.. un asemenea comportament nu este acceptabil.

"Ce tot îndrugă aici? Ce am făcut așa rău?" se întreba F.

-Știți doar că s-a dat lege la începutul anului că asemenea lucruri sunt interzise în școală.

"Faini guvernanți, au timp să se gândească la asta, dar nu le trece prin cap să ne schimbe manualele astea învechite."

-Aveți ceva de spus în apărarea voastră?

-Ne scuzați, spuse T ieșind pe ușă.

F vru să o urmeze, dar directorul îl opri.

-Nu se face așa ceva. Stați după ore prin parcuri, pe unde vreți, dar nu la mine în școală. De data asta vă iert, dar să nu se mai repete. Ai grijă de ea!

Aprobă din cap. Urcă în clasă. Se sunase de oră, dar T aștepta îmbujorată pe hol.

-Sper să nu-l cheme pe tata la școală.

F se așeză cu coatele pe pervaz lângă ea. Aburi geamul din față și scris cu degetul.

”Nu-l va suna!”

-De unde știi?

”Știu!”

T dădu să intre în clasă când F o opri. Scrise în continuare.

”Stai!”

Șterse cu mâneca apoi suflă din nou să se aburească geamul.

”Duminică, teatru, Arte, 19?”

T se balansă pe vârfuri și pe călcâie.

-Da, hai în clasă mai repede.

-Unde ați fost junilor?

-Până la cabinet, i s-a făcut rău lui F.

Idiot

În parcul Guliver ceața se lăsa peste alei. Pe o masă de șah un grup de adolescenți bătea niște cuie. F aștepta în mijloc sub lumina stâlpilor de iluminat public. T fugi spre el sărindu-i în brațe. F se roti cu ea până când ameți. O lăsă jos.

-Ce faci pui?

F zâmbi.

-Chiar așteptam un răspuns.

F râse. Ieșind din parc, merseră spre Săulescu, dar pe prima stradă la dreapta Arte Bar își sprijinea reclama într-un grilaj la perete.

-Uite-l.

Un miros slab de clor îi întâmpină din băile de la parter. Urcară scările înguste spre podul casei. În colțul din stânga îi așteptau locurile rezervate.

F îi salută pe băieții din trupa Idiot.

-Bună seara!

Chelnerița le puse meniurile pe masă, iar după zece minute se prezentă să le ia comanda.

-Spuneți!

”Să cer doar o Cola sau un ceai? Nu vreau să par prea bețivan.”

-Două duble de Ballentines, i-o luă T înainte.

F ridică din sprâncene și o privi mirat.

-Șșșt.

-Bună seara! Banii pentru spectacol, 10 lei de persoană.

Achitară suma. Podul casei începu să se umple. Într-un colț băieții din trupa Idiot serveau câte o bere de încălzire. Pe un scaun MP13 cânta la chitară, făcea probe de sunet. Prin sală Ovidiu umbla cu microfonul în mână.

-2, 2, 10? Se aude. Dar aici? Cum se aude?

Fugea dintr-un colț al sălii în celalalt.

-Nu se aude la fel de bine ca aici. Dă-l puțin mai tare. Perfect. Bună seara! Vreau să vă gândiți fiecare la câte o poveste și pe parcursul spectacolului ne veți ajuta.

O oră mai târziu.

-Asta a fost și pentru astăzi, vă mulțumim.

Din sală toată lumea striga în gura mare.

-Bis, bis, bis.

-Văd că știți cum stă treaba. Ok. Vom mai face un joculeț. Este cineva de aici care a mai fost, dar nu a dat like paginii de Facebook?

În spatele laptopului fratele mai mic al lui Ovidiu ridică mâna. Privindu-l pe sub sprâncene Ovidiu începu să-l certe în glumă.

-Priviți-l fratele meu mai mic. Bețivanul de el, cu accent pe Ivan, a uitat să ne dea like.

Fratele stătea sprijinit de perete ținându-se de burtă de la prea mult râs.

-Altcineva? Uite, tu de acolo. Ai mai fost la noi da?

-Da.

-Ce joc ai vrea să facem?

-Dacă mă-nțelegi ce zic.

-Bun. Cine e pentru prima dată aici?

O fată ridică mâna.

-Spune-ne o locație sau o situație unde să aibă loc joculețul.

-La cursul de balet.

-Bine. Vedem. Deci la cursul de balet. Cine începe?

Theodor se ridică de pe scaun. Luând microful în mână. Îl întreabă pe Ovidiu.

-Mă ajuți să fac priza asta, dacă mă-nțelegi ce zic?

Cu un rânjel pe buze Ovidiu îi răspunse.

-E de ajuns să te prinzi de bară, dacă mă-nțelegi ce zic!

O serie de glume care-și pierdeau din efect, când MP13 se ridică cu chitara în mână.

-Astăzi vom exersa pe Spărgătorul de Nuci, dacă mă-nțelegi ce zic?

Ovidiu i-o întoarse la fel de subtil.

-Când voi termina cu tine vei fi Lacul Lebedelor, dacă mă-nțelegi ce zic.

Umorul începea să se piardă în improvizațiile lor și ei o observau.

-Ok, schimbăm locația. Altcineva care e prima dată.

-La teiul lui Eminescu, se auzi o voce din sală.

-Bă, să știi că ar merge. Ia să vedem. Cine începe?

Codrin se ridică de pe scaun.

-Stai la umbra mea și miroase-mi frunzele dacă mă-nțelegi ce zic.

Lumea se uită puțin ciudat. Codrin scoase limba.

-Nu a ieșit. Dar ce copac gros, dacă mă-nțelegi ce zic.

Theodor îi întoarse replica.

-E mare și noduros, dacă mă-nțelegi ce zic.

Ovidiu interveni și el.

-Dar și scorburos, dacă mă-nțelegi ce zic.

-Prefer să nu-nțeleg.

MP13 apăru din nou spărgând gheața.

-Somnoroase păsărele, pe la cuiburi se ascund, arătând spre prohapul lui Ovidiu, dacă mă-nțelegi ce zic.

Ovidi îl prinse cu mâna după umăr.

-Asta a fost tot pentru seara acesta. MP13, Ovidiu Ivan, Theodor cu th și Codrin Dănilă, vă mulțumim.

-Mă duc să cer nota, acuși o să se îmbulzească lumea.

Îl sărută scurt și fugi la bar.

-Vă aduc imediat nota.

Tramvaiele din Piața Unirii spre Tătărași veneau destul de des: 1, 13 și 3 ajungeau tot acolo.

-Noapte bună, ai grijă pui!

Apus

În parcul Copou soarele țășnea ca dintr-un tun spărgând de crengile copacilor în zeci de alice luminoase, ultimele raze. Cerul de vară se sprijinea pe orizonul înghețat al iernii. T aștepta nervoasă. F întârziase mai bine de o oră. Obeliscul leilor umbrea crengile teiului lui Eminescu. Un tânăr îmbrăcat în training Adidas cu litere de o șchioapă se prezentă grațios în fața ei. Bazinul se balansa ghiduș, iar capul și umerii pe spate doreau să arate încrederea totală pe care o avea:

-Ce zici păpușe, te dau o tură?

Sângele i se urcă imediat la cap. Țipă!

-Da.

Fruntea i se luminează. Cu un glas dulce și copilăros întrebă.

-Ai tu bani de benzină? Sau mașină?

-Dispari cocalarule!

La intrare în parc F pășea țăntoș.

-Ce ești așa de vesel? Ai întârziat.

Jbuf o palmă peste obraz. F își mută privirea într-o parte.

-Te doale? Scuză-mă! Nu am vrut să dau așa tare.

Îi sări la gât și îl luă la pupăcit. F se prefăcu că începe să plângă.

-Ialtă-mă, se lingusea T.

Din pumnii strânși F ridică fruntea zâmbind.

-Mai păcălit. Hai să mergem, pierdem apusul.

F scoase telefonul din buzunar și îi dădu un mesaj.

”Să nu mai faci asta niciodată!”

-Nu o mai fac!

Ieșiră din parc. Coborâra scările până la Petru Poni, iar de pe Păcurari ajunseră la Moara de Foc. Vis-a-vis de Autocenter, un magazin de piese auto, un bloc își ținea înfipt în pământ betonul.

Sus pe bloc F scoase din buzunar o hârtie pe care făcuse lista cu întrebări. Stând în brațele lui, T luă foaia din mână și începu să citească.

”Ce sporturi practici?”

-10 metri, pat frigider. Tu?

F dădu cu mâinile pe lângă corp în semn că aleargă.

”Cine a fost ultima persoană pe care ai îmbrățișat-o?”

-Tu.

Îl strânse în brațe vrând parcă să se facă una cu el.

-Tu? Haha eu!

”Care este ultimul mesaj pe care l-ai primit de la mama ta?”

-La zece ești acasă.

”Oamenii te laudă pentru cum arăți?”

-Mhm, în fiecare zi. Chiar când am ieșit pe ușă mi-a spus o vecină că-i place când mă vede zâmbind.

F își dădu geaca jos și își umflă mușchii. Îi ceru foaia de hârtie și scrise.

-Doar eu în oglindă!

”Ai fost sărutată vreodată sub clar de lună?”

-Nu, dar cred că o să am ocazia în seara asta.

”Dacă ai câștiga 80.000 \$ ce ai face cu ei?”

-Am pleca într-o excursie în vreo insulă exotică, iar când ne-am întoarce ne-am cumpăra un apartament.

F, idem.

”Bei alcool? Ce fel de?”

-Nu am dulapul plin, dar nu ma îmbăt prea repede. Tu?

-Vodka.

”Culoarea mea preferată este.. pentru că..?”

-Albastru. Nu știu de ce. A ta?

F îi arată dealul Miroslovei.

-Verde?

Aprobă din cap.

-Și ultima. Unde ai vrea să fii în acest moment.

T îi împunse pieptul cu degetul în dreptul inimii. F nu avu timp să-i răspundă. F începu să-l sărute. Îl droga cu fiecare schimb de aer pe care-l făceau.

Acasă

Ceasul îl deșteaptă la 5 dimineața. Își întinse mâinile și picioarele, făcu 2-3 flotări și apoi se prezentă în fața frigiderului.

“Iar am uitat să iau lapte!”- își plesni o palmă peste frunte.
“Mă mulțumesc cu un ou fiert.”

Cu ochii încă împăienjeniți porni aragazul și puse apa la încălzit. Cu pașii împleticiți se îndreptă spre baie. Coborî capacul WC-ului și se așeză. Pe dulapul din fața lui găsi un ziar de la începutul iernii. Era o revistă de creație literară. Citi articolul de pe pagina principală.

”Tu unde ai vrea să fii de prima ninsoare? Poate vei fi acasă, stând pe internet antrenând aceleași discuții, cu aceeași prieteni, în aceeași rutină.. aceleași probleme la mate, aceleași eseuri la română..aceleași mamă ce te împinge să-ți faci temele în timp ce mai dai un like pe facebook. Noul e singura ta scăpare, ai nevoie de o reîmprospatare în această plictisitoare seară, ai nevoie de purificare, ai nevoie de prima ninsoare.

Sau.. poate vei trece prin această purificare, ieșind la cumpărături. Aștepti la trecerea de pietoni să se facă verde și dintr-o dată încep să curgă nouri de nea. Până să ajungi pe partea cealaltă privirea îți este orbită de luciul zăpezii, iar simțurile înghețate de vântul năprasnic.

Poate va fi într-o după amiază, așteptând autobuzul să te ducă acasă dupa o zi în care ai îndurat critica profesorilor și te-ai

certat cu colegii. În câteva secunde o ploaie de steluțe ce pare că te-a căutat întregul an îți luminează mintea.

Ești într-o grabă continuă de dimineață. Fugi de la școală, ia-o pe sora mai mică de la grădiniță, dă-i să mănânce, plătește facturile, du gunoiul, fă-ți temele, calcă-ți alt rând de haine, ieși la întâlnire cu X, ca în cele din urmă să te întorci cu dezămăgire în suflet spre stația de tramvai.

Gerul îți face din ochi și te invită la o sârbă. Privirea ți se oprește pe stâlpul de iluminat public de peste stradă. Sub lumina caldă a becului observi timid și ascuns un fulg de nea, s-a cuibărit acolo. Toată călătoria din înaltul cerului l-a obosit, iar acum își caută un prieten. Te-a zărit pe tine jucându-ți singur hora. Își face curaj și purtat de vânt se așează pe nasul tău. Cu ochii încrucișați îi distingi marginile sticloase și ascuțite. Îți zâmbește scurt, iar apoi se dizolvă. Căldura ta i-a înmuiat inima de gheață. Ți-a venit tramvaiul. Fugi acasa!”

”Unde m-a prins pe mine prima ninsoare? Unde? Unde? Unde? A.. coboram de la Blocuri Păcurari. Eram la alergat și am simțit cum mi se umezește fața. M-am uitat la stâlpii de iluminat public și am văzut că ninge. Am schimbat stația radio și am auzit melodia lui Smiley-Acasă. Un șir de lacrimi și fiori mi-au alunecat pe spate. Mi s-a făcut pielea de găină și am început să alerg din ce în ce mai tare. Țipam în gura mare versurile melodiei:

”Vreau să cânt, să visez și să râd
Să nu uit să mă joc câteodată.

Și-atunci când în lume voi pleca,
Să nu uit să mă-ntorc acasă.”

Acum striga prin baie.

”Ooops, da sunt acasă deja.”

Se uita în oglindă și nu-i venea să creadă că a ajuns la 26 de ani, parcă mai ieri era un puști și își umfla mușchii în fața oglinzii. În stânga cada plină cu apă ținea loc de ocean lui Ștecher, broasca țestoasă. Pe etajieră portofelul plin cu bani topăia din cauza curentului. Acum dibuia după bic prin dulapul din stânga oglinzii. Nu începuse bine să radă prima brazdă de păr că își aduse aminte de ouă.

“Aoleu!”

Fugi repede în bucătărie și stinse aragazul.. Deschise geamul și lăsă aerul rece să pătrundă. Se duse în baie și-și termine bărbieritul.

“Ce față de bebeluș am!”

Înfulecă repede oul cu pâine de secară și fu gata de alergat.

Se schimbă de haine, se asigură că s-a dezamortit bine și se încălță cu adidașii cu care alerga de mai bine de un an.

Pe casa scării un bec pâlpâia în întuneric, se părea că în acea dimineață senzorii de mișcare nu funcționau. Și-atinse vârfurile papucilor, două trei fandări și era gata de plecare. Soarele încă nu răsărise, așa că primii kilometri îi fură vegheați de stâlpii de iluminat public. Dar nu era la fel. Fiecare pas era din ce în ce mai greoi, simțea întunericul cerului apăsându-l. De undeva din depărtare apăruse un alt alergător.

”Am să-l salut și am să-i urez spor la mișcare. Da, asta am să fac!”

Era din ce în ce mai aproape, silueta lui zveltă și înaltă își făcea loc cu ușurință prin aerul rece al dimineții. Dar pașii deveneau din ce în ce mai lenți. A început să alerge din ce în ce mai tare, vroia să-l prindă din urmă.

Pe malul Bahluiului era liniște în acea dimineață, câte o broască făcea un hop în apa râului. Unele stăteau și urmăreau spectacolul oferit de cei doi alergători. Naturalitatea celui din față le uimea pe bieteile animale, însă precizia pașilor celui din spate le făcea să țopăie în ritmul lui. Bătălia interioară o câștigase, nu mai era așa de zăpăcit. Conta doar că reușise să-l prindă din urmă pe alergător.

Pe ritmurile melodiei ” Feeling Good” – Michale Buble a răsărit soarele. I se așternu un zâmbet calm pe față. Toate ideile își găsiră dintr-o dată loc în capul său. Se simțea ca într-un film american. Ajunse în Metalurgie după care urcă în Tătărași și din Dispecer coborî spre Veneția. De acolo Ciric și urcă spre Cimitirul Sfinții “Petru și Pavel”. Urma Podul de fier și apoi pe Independenței până la Fundație. De acolo înapoi acasă pe strada Păcurari. La ora 9 jumătate era deja în duș și își plănuia programul pe ziua ce tocmai începuse.

”Dimineață trebuie să merg la psiholog, iar apoi văd eu ce mai e de făcut. Probabil acasă la citit.”

Zicea că nu a mai avut timp de prieteni. Toți anii următori și-i dedicase tutorialelor pentru chitara pe youtube. Îl văzuse pe Igor Presnyakov încercând astfel de videoclipuri așa că își încercă

norocul. Nu trecu mult și banii începură să curgă. Meseria de youtuber era destul de bine plătită. Făceai ce-ți place, program în funcție de cât de mult ești dispus să lucrezi.

Sora se măritase cu un procuror puternic din București, ea însăși fiind o avocată influentă. A încercat să-l aducă pe F la capitală, dar acesta a refuzat.

Ieși din duș, se uscă repede cu prosopul și caută un costum curat în șifonier.

”Trebuie să le dau la spălat. Săptămâna viitoare nu am cu ce să mă îmbrac.”

Își aranjă cravata și după ce alunecă de 2-3 ori cu peria pe sacou fu gata de drum.

Coborî din scara blocului. Prin fața acestuia trecea Șoseaua Păcurari, ce ducea spre ieșirea din oraș. Mașina era parcată în spatele blocului. Un Golf MK1 alb din '76 îl aștepta parcat printre mașinile moderne.

"Ce-mi trebuie mai mult? Consumă puțin, interiorul l-am schimbat acum 2 ani. Arată ca nou nouă.

Motorul torcea liniștit. Porni CD-playerul și lăsă muzica trupei "The Smiths" să umple atmosfera. Traficul era destul de lejer la ora 10. În scurt timp ajunsese pe Cuza Vodă, unde era cabinetul.

La cabinet

S intră vijelios și își croi drumul printre oameni până în cabinet. Sprijini cât mai discret geanta cu acte pe marginea biroului. Se făcu comod în fotoliu. Încăperea în care își desfășura activitatea era micuță. La intrare în dreapta, se afla coșul de gunoi, iar în stânga un cuier în care-și agăța paltonul. În fundul încăperii, care nu era prea departe, își avea biroul domnul psiholog S. După birou era un scaun, iar în spatele acestuia o ușa de lemn. În dreapta o etajeră susținea o colecție de cărți de psihologie și dezvoltare personală pe care le știa pe dinafară, iar în stânga se găsea o pancartă de care erau prinse fotografiile cu el câștigând concursuri de maraton și ciclism, iar undeva în colț o fotografie cu N, soția lui.

"M-am lecutit, zicea el. Am treburi mult mai importante decât iubirea. Avem tot timpul din lume să iubim, de când ne naștem până murim."

În spatele lui, pe podea, erau înșirate 12 ceasuri puse toate la ore fixe diferite. Avea o obsesie pentru evidența timpului. Lucra deja de 4 ani și încă era în căutare de experiență. Citise mult, dar știa că nu e de ajuns cunoașterea dobândită prin cărți. Însă de obicei, dacă nu "vindeca" unul din pacienți stătea și citea. O ședința era destul de scumpă.

"Efectele sunt pe termen lung"- zicea el.

Sub fruntea proeminentă și sprâncenele stufoase, unite de câteva fire crescute rebele, se ascundeau doi ochi mici alunii, plângăcioși. De acolo se pornea o pereche de obraji plinuți și ridicați îmbrățișând la mijloc un nas consistent. Sub el se deschidea o gură largă cu niște buze cărnoase pregătite să vorbească ore în șir.

"Iar am de-a face cu nebuni, toți vin la mine și mă întreabă: <<S. Cum să fac să am mai mulți bani? Cum să fac să devin faimos? Cum să fac să fiu mai motivat?>>, dar când vine vorba să-i fac conștienți de drumul ce-l au de parcurs și că e posibil să-i îndepărteze pe cei din jur, că vor schimba anturaje de prieteni, că vor învăța să-și creeze oportunități și să se folosească de cele ivite deja toți cedează, înnebunesc. N-a venit unul să-mi spună, uite S n-am nevoie să mă ajuți. Povestește-mi cum de ai ajuns tu aici? Care e povestea ta? Poate am mai multe de învățat așa, văd că ai participat la zeci de competiții sportive, nici cu banii nu stai rău. Unul nu vine să mă întrebe asta, toți cred că e vreo șmecherie la mijloc. N-am ce să le fac, le dau ceea ce vor."

Locul de muncă și-l inventase. Ținea ședințe de consiliere pentru dezvoltare personală. Dar nu o considera muncă, era pasiunea lui. Totul a pornit de la o discuție cu un prieten prin adolescență. Ieșiseră la o bere și îl luase tare din prima.

-Cum ar fi să-ți zic că am fost ca tine?

-Cum ca mine ?

-Că mi-a plăcut de o fată, dar că mi-am îndepratat prietenii, că era aproape să mă autodistrug. La început eram îndrăgostit și mă

gândeam la ea tot timpul, dar pe urmă m-am atașat și aveam nevoie de ea tot timpul.

-Toți au fost, dacă n-au fost vor fi. Crede-mă. Știu în ce lume trăiesc, chiar dacă sunt un visător, realizez. Dacă mi-o iau în bot, o voi lua de la capăt.

S încercă să intervină:

-Dar vezi tu..

Însă băiatul era pornit:

-Voi ridica capul , mă voi pune pe picioare.

-Vezi să nu-i rănești pe ceilalți. Atașamentul te orbește.

-Sunt atent la fiecare detaliu, încă ies cu prietenii, dar prefer să stau numai cu ea. Mă face să mă simt așa de bine.

S îl privi uimit și îi spuse pe un ton poruncitor:

-Prinde-te de bărbăție, strânge și vezi dacă mai e acolo.

-Ce?

-Cum ai auzit.

-De ce ? Încă mai e acolo.

-N-ar trebui să-ți zic, dar vorbea sor'mea cu prietena ta mai devreme și a zis că parcă ești fată

-Nu-s fată, apropo! Ci am sentimente și nu mi-e frică să le arăt. De bărbăție nici nu mai zic.

-Ține sentimentele pentru tine. Dacă vrei să afli adevrul crud, nu-i pasă nimănui.

Tipul se enervă și începu să-l amenințe.

-Bă! Să știi că am prieteni.

S se aplecă peste masă și îl privi fix în ochi.

-Și? Ce mă doare pe mine capu? Te dai așa mare că ai prieteni, dar o puștoaică te face să te smiorcăi ca o muiere și să-ți reverși nervii pe capul ei și în statusuri pe facebook, unde te faci de râs.

Băiatul se lăsă pe spate și îl întrebă mirat.

-Auleu frate, ce vrei de la mine ? De ce mă iei așa tare?

-Să fii mai bărbat. Asta vreau.

-Da' mă face să mă smiorcăi pentru că o iubesc frate. Eu nu-s genu ăla de băiat. Am trecut prin multe. Crede-mă. Știu că vrei să mă faci mai bărbat.

-Cât timp ai fost cel mai mult cu o tipă?

-2 ani și 3 luni. Am sfârșit în spital.

-Înseamnă că ești prost cu draci.

-Știu. Mi se spune des.

-Și înseamnă că trebuie să faci ceva.

-Frate, zici că ai trecut prin ce-am trecut și eu , dar defapt nu știi ce simt eu.

-Crezi? Acum 3 luni îmi venea să mă sinucid la fiecare 10 minute. Plângeam de dimineața până seara și pedalam toată ziua prin oraș.

-Te cred . Și mie îmi venea să mă sinucid. Lasă-mă să trec prin ce-ai trecut și tu să înveți.

-Nu te ajută cu nimic.

-Din greșeli omu învață.

-Păi nu înveți, măi boule. E a doua oară. Ai fost 2 ani și 3 luni cu una. Faci aceleași greșeli?

-Poate le fac , dar pentru ea simt altceva

-Ei da? Pentru cealaltă ce ai simțit?

Ridică halba de bere și luă o gură zdravănă. Aștepta răspunsul celuilalt care acum se uita în gol. Amintirile se întreceau în fața ochilor.

-Merci că încerci să mă ajuți. Ce nu simțem pentru ea. Eram mic, dar iubeam. Am crescut, dar..

-Mai ai multe de trăit. Mai avem, că nici eu nu-s mare crai.

-Știu, dar vreau să rămân numai cu o fată. M-am săturat să sar din baltă în baltă.

-Dar nu a zis nimeni să nu rămâi cu ea. Cum ar fi dacă ți-aș zice că prietena te-ar privi cu alți ochi dacă ai mai vorbi și cu alte fete? O fată te vede în funcție de cum te văd celelalte fete. Un pic de gelozie nu strică. Cu atât mai mult nu strică o pasiune pentru care să te zbați. Un vis, ceva planuri mărețe. Nu se merită să pui sufletul în oameni.

-Am o pasiune. Beatboxul. Nu este prea afirmat în România. Nu-mi pasă cum mă văd celelalte fete cât timp mă iubește ea.

-Fă-l să se afirme. Fă-ți un vlog și pune tutoriale. Și eu sunt curios de unde scoateți atâtea sunete. Doi la mână, ea nu poate să te iubească dacă tu o sufoci. Dacă-i sufli-n ciorbă toată ziua.

-Ok , doar că eu nu vreau să trăiască ce a trăit cu fostul, să nu o bage în seamă, să o înșele. Vreau să se simtă vie. Să știe că are pe cineva lângă ea.

-Mai adu o bere te rog. Se simte mă, se simte prin tine. Dacă tu ești bine, sănătos, zdravăn, stăpân pe tine, știi ce vrei și nu te dai după cum bate vântul ea va sta la umbra ta, dar dacă e invers?

-Nu e invers, doar că vreau să fiu eu ăla care e inferior și ea superioară, pentru că o femeie merită tratată ca ultima.

-Nu. Ea vrea să fie dominată. Să se întreacă cu tine, să fii o provocare. Tocmai aici dai dovadă de inteligență, să o domini psihic.

-Nicidecum.

-Atunci hai să-ți zic cum vor sta treburile. Tu ai să te distrugi și mai tare fizic mental. Ai să împrăștii starea asta și la tine în familie, pentru că vrei sau nu să crezi, ei te urmăresc mai mereu. Ai să-ncepi să-ți îndepărtezi ușor, ușor prietenii. Ea se va simți din ce în ce mai sufocată, se va descărca din ce în ce mai mult la sor'mea, iar tu vei afla din ce în ce mai puține despre ea. Aflând din ce în ce mai puține despre ea ai să-i pui mai multe probleme, întrebări și ai să o sâcâi și mai mult, ai să o faci să se simtă așa de mică și neimportantă pentru că multe întrebări denotă neîncredere și încrederea e la baza iubirii.

Băiatul cobrî privirea în pământ și bolborosi:

-Și ce-mi sugerezi să fac?

-Ce ți-am zis la început. De fiecare dată când îți vine să faci ceva, întreabă-te dacă ești bărbat au ba? Și ține minte "Fruntea sus!"

-Fă-te psiholog. Vorbesc cât se poate de serios.

-De ce?

-Pentru că ai multă experiență.

-Și tu ai, dar nu vrei să fii oleacă mai lucid, să vezi lucrurile.

-Lucid? Scuze, sunt paralel cu cuvântul ăsta.

-Treaz. Fii mai conștient de realitate. Nu mai visa, fă lucrurile să se întâmple. Zi-mi mai multe despre beatbox-ul asta.

-Totul a început ..

Următorii treizeci de ani și-i dedicase studiilor ca să ajungă cel mai bun psiholog din țară.

Toc-toc – o bătaie în ușă îi întrerupse lectura.

“Începe cercul” își zise în minte.

-Intră, se auzi din cabinet.

-Bună ziua!- zise un domn în vârstă de 45 de ani cu o nuanță de șoc în glas. Dumneata ești S?

-Da, eu sunt! De ce?

-Numele tău zumzaie în tot orașul.

-Da? Și ce se spune?

-Se spune că ai niște metode neconvenționale și nu-ți place să faci terapia tradițională. Acum, drept să-ți spun, eu nu prea văd cum poți să mă ajuți, când presupun că ai stat toată viața în biroul ăsta, dar mă las în mâinile tale.

-Dacă nu ai încredere în mine, poți ieși pe ușa din spatele meu fără să plătești nimic.

-A...nu, nu. Nu asta voiam să zic. Problema e că sunt disperat. Am ajuns la 45 de ani și mi-am dat seama că nu am realizat nimic până acum.

”Criza de vârstă medie la bărbați – își zise în minte.”

-Spune-mi întâi numele.

-Mihai Mihai.

-Bine nea Mihai, ce ți-ai dorit să realizezi și nu ai reușit până acum?

-Visam să fac înconjurul lumii, să vizitez fiecare continent, fiecare țară. Să cunosc cât mai mulți oameni. Să scriu cărți despre aventurile prin care urma să trec. Visam să mă căsătoresc cu fata pe care o iubeam în adolescență, să ne facem nunta la Piatra Neamț pe platou. Visam ca apoi să plecăm într-o lună de miere în și când ne întorcem să ne stabilim într-o casă făcută de noi. Urma să ne întemeiem o familie până la adânci bătrâneți.. dar acum nu se mai poate!

Simți cum un fior îi curge pe șina spinării.

-Și ce te împiedică să faci asta acum?

-M-am dedicat muncii și i-am înlăturat pe cei din jur. Între timp hipertensiunea pe care nu am tratat-o când eram tânăr s-a agravat și acum nu mai am mult de trăit.

-Ce pot face eu e să te hipnotizez și să te fac conștient de ceea ce se întâmplă, cum stau lucrurile de fapt. Așează-te aici! Cu fața în sus. Imaginează-ți că pe tavan e desenat scopul tău.

Îi arată un pat încadrat pe margini cu niște scânduri. Domnul se întinse, dar nu încăpea. Măinile stăteau prea lipite lângă corp, iar picioarele trebuia să le țină crăcite cu genunchii în exterior pentru a încăpea.

-Și acum?

-Simplu. Asta e lecția numărul 1. Când încerci să te pui în pielea altcuiva ca să atingi un scop încerci să te încadrezi într-un tipar lăsat de persoana precedentă. Dar îți este incomod și încerci să te adaptezi tiparului. Ghici ce? Nu ai să poți. Vrei să continuăm sau îți schimbi poziția?

Domnul se întoarce pe o parte și își găsi în cele din urmă o poziție comodă, dar cu fața îndreptată spre scândurile patului.

-Gata?

-Da!

-Începem. Am să te rog să te relaxezi cât mai mult. Respiră cât mai profund și urmărește-ți respirația. Ascultă cum iese și intră aerul prin nări. Am să număr până la 5 și apoi vei închide ochii. Cu fiecare număr te vei relaxa din ce în ce mai mult. 1.. simți cum picioarele sunt moi, din ce în ce mai moi 2.. relaxează-ți mâinile și abdomenul. 3.. inspiră mai rar și mai profund relaxează-ți muschii feței 4.. simți cum genele ti se apropie încet și ti se închid ochii 5.. ai închis ochii.. acum tot corpul tău e relaxat. Poate ar fi mai bine să începi să te gândești la toate lucrurile pe care nu le ai, dar ți le dorești. Poate ai vrea să ai o mașină scumpă, o vilă, toți banii din lume, orice îți dorești tu. Încearcă să vizualizezi cât mai bine această imagine. Imaginează-ți cum ar fi să o ai înapoi. Cum te-ai simți? Încearcă să trăiești cât mai intens acea stare. Acum gândește-te că ea se micșorează și oricât ai încerca nu vei putea niciodată să ai acel lucru. Te vei zbate din toate puterile și toate încercările tale vor fi inutile. Îi vei lăsa pe toți din jurul tău, îi vei răni în încercarea ta de a-ți atinge scopurile, dar vei fi prea orbit de prostia ta. Acum voi începe să număr invers de la 5 până la 1. Când voi termina te vei trezi și vei fi conștient de acest lucru, și scopul tău în viață va fi imaginea pe care ți-ai creat-o în minte și vei fi conștient că ai să-i rănesti pe cei din jur, dar vei fi neputincios. 5.. începe să-ți miști degetele de la picioare. 4... simte degetele

de la mâini 3.. mișcă ușor mâinile și mușchii feței 2.. fii conștient de lucrurile din jurul tău 1.. deschide ochii. "

-aaaaaaaaaaaa!

-Ce s-a întâmplat, de ce tipă ăla? – zise F din sala de așteptare.

-S-a vindecat!

-Păi cum s-a vindecat dacă țipă?

-Cică asta e metoda lui, țipătul ăla te eliberează de tensiunile interioare!

-Cum se face că ei nu ies niciodată pe ușa asta?

-Sunt alți oameni, de ce ar ieși pe unde au intrat?

-Da, ai dreptate, nu m-am gandit la asta.

Între timp în cabinet domnul învinețise. Sângele îi umflase tâmpilele și disperarea îi curgea prin vine.

-Deci asta e renumita ta metodă?

-La ce te așteptai? Credeai că am să scot o mapă roz pe care să-ți arăt traseul spre fericire? Te descurci singur de aici.

-Ești nebun, dar ține minte. Ai să ajungi și tu în situația asta. Te văd neîmplinit. Ți-ai umplut camera cu obiecte ca să substitui golul din tine. Ești hain și fără inimă că faci asta oamenilor. Nu le oferi o fărâmbă de speranță de care să se lege.

-Gata cu vorbăria. Regula numărul 2: Niciodată să nu lași pe cineva să-ți spună ce nu poți face- și îi arată ușa din spatele lui. Pe aici e ieșirea.

-Nesimțitule!

-Mulțumesc!

”Ce o mai fi vrut și ăsta de la viața mea? Vine el și-mi prezice viitorul. Mai lipsea să scoată un glob din buzunarul de la spate.”

-Chiar așa bun să fie psihologu ăsta? – întrebă F.

-Așa se spune, cică nimeni nu pleacă trist de la el din cabinet.

-Următorul!

-Bună ziua! Am venit și eu cu o problemă.

-M-am decis până la urmă ce vreau, iar când am făcut-o a fost prea târziu.

-Ce te-ai decis? Ce-ai făcut? Ia un loc pe scaun.

-Mi-am luat inima-n dinți și-n cel mai rudimentar mod i-am spus prietenei că vreau să fie soția mea, dar pentru un motiv pe care nu-l înțeleg a plecat.

-Vă făcuserăți planuri de viitor sau ceva?

-Da. Ce fac acum cu visele alea? Îmi spunea că îi pasă de mine, dar că nu mai vrea, îmi spunea că poate vorbi cu mine, dar nu mai mult de atât. Au trecut aproape opt ani în care am plâns nopți întregi și am ascultat melodii care înainte îmi doream să nu însemne ceva. Corpul ei se potrivea perfect în brațele mele, degetele ei se întretăiau cu ale mele ca într-o rugăciune comună și fiecare locaș dintre ele era destinat alor ei.

-Stai puțin, stai puțin. Întâi oprește-te din plâns, mergi și te spală pe față și apoi dă-ți două palme să te îmbărbătezi puțin.

După două minute băiatul era gata.

-Spune-mi întâi câți ani ai și cum te numești.

-F, 26 ani.

-F, fii mai putenic. Acum continuă.

Își șterse lacrimile, trase aer în piept cu putere și vorbi.

-Nu mă simt la mine în casă ca la ea acasă. Eram în bucătărie când am simțit pentru prima dată că aparțin unui loc, când stăteam amândoi pe colțar mi-a străfulgerat ideea că mai trebuie doar să vină un prunc de după ușă și să strige "Mama!". Nu pot, am încercat să-mi imaginez asta și cu alte fete, dar nu pot.

-Ai încercat să vorbești cu cineva din familie despre asta?

-Vorbeam cu taică-meu înainte să moară. Tu te mai cerți cu mama, că deh nu e casă necertată, dar am văzut că e greu să găsești o fată cu care să te înțelegi, la care să ții și care să țină și ea la tine. Ce faci? Cum o găsești? S-a uitat în gol, a dat din cap și a zis că o să vină ea, o să vină ea la tine, dar nici el nu era sigur de ceea ce zicea. Pentru prima dată l-am văzut pe tata visând.

-Dumnezeu să-l ierte! Dar cum era tatăl tău de obicei?

-Ce relevanță are asta?

-Contează mediul în care ai crescut.

-Credeam că e cel mai practic om și că are mereu un răspuns la orice întrebare, dar vorbind într-o seară în scrânciob mi-a spus că și el a fost ca mine, voia să răstoarne lumea și voia să schimbe tot în jur, dar n-a mai continuat, nu am aflat ce l-a oprit și nu vreau să cred că faptul că s-a căsătorit l-a oprit din a face asta. După câțiva ani a avut un accident de muncă, lucra pe șantier și a paralizat de coloană.

- Unii bărbați fac un scop din familia lor după ce se căsătoresc. Uite aici o listă cu top 5 regrete pe care le au oamenii când află că vor muri:

1. Îmi doresc să fi trăit o viață așa cum mi-am dorit, nu să mă conformez așteptărilor celor din jur.

2. Îmi doresc să nu fi muncit așa de mult.

3. Îmi doresc să fi avut curajul de a-mi exprima sentimentele.

4. Îmi doresc să fi păstrat legătura cu prietenii.

5. Îmi doresc sa-mi fi permis să fi fost fericit.

-Spune undeva ceva de căsătorie?

-Nu.

-Studiul a fost făcut de Bronnie Ware, o asistentă din Australia care s-a îngrijit de pacienții care erau pe moarte. Așa că fii liniștit și ai grijă să nu ai cele cinci regrete. E bine să faci, e rău să strici.

-Cine a spus asta?

-Părintele Cleopa.

-Am observat că mai am și o problemă cu ochii

-Ar trebui să mergi la oftalmolog în cazul acesta.

-Nu, nu. Când îi închid continui să vad. În trafic zbor cu rândunelele ce trec pe lângă geam, mă iau la întrecere cu vântul în fugă pe dealuri.

-Asta e ceva normal pentru cineva care visează, și eu o fac.

-Înseamnă că-nțelegi prin ce trec.

-Oooo, da sigur că da, nu trebuie sa-mi zici nimic.

-Dar uneori visez că voi face înconjurul lumii, că nu voi mai avea nici o grijă, că apoi mă voi fi așezat la casa mea cu fata de care-ți zi și ne vom întemeia o familie.

-Visezi departe tinere.

-Înseamnă că știi cât de greu trebuie să fie.

-Uite cum facem. Întinde-te în patul ăsta. Imaginează-ți că-n tavan e scopul tău în viața și uită-te acolo.

-Ăsta de aici? și arată spre patul înconjurat de scânduri.

-Da.

-Dar n-am cum să stau aici fără să-mi fie incomod.

F se așează între scândurile înghesuite, dar văzând că nu încap se întoarce.

-Și scopul meu? Nu mai pot vedea tavanul.

Sări din pat și smulse în bucăți placajul de pe margine.

-Ce faci?

-Nu încap. Și dacă stau altfel îmi pierd scopul din față.

Se întinse cu mâinile atârându-i pe marginea patului.

”Nimeni nu s-a gândit la asta până acum. Îmi place puștiul ăsta.”

-Și acum?

-Unii oameni au tendința să vrea să fugă, așa că am să te leg de mâini.

-Ciudată metodă, dar am toată încrederea.

-Să începem!

-Am să te rog să te relaxezi cât mai mult. Respiră cât mai profund și urmărește-ți respirația. Ascultă cum iese și intră aerul prin nări. Am să număr până la 5 și apoi vei închide ochii. Cu fiecare număr te vei relaxa din ce în ce mai mult. 1.. simți cum picioarele sunt moi, din ce în ce mai moi 2.. relaxează-ți mâinile și abdomenul..3.. inspiră mai rar și mai profund relaxează-ți muschii feței 4.. simți cum genele ti se apropie încet și ti se închid ochii 5.. ai închis ochii.. acum tot corpul tău e relaxat.

Poate ar fi mai bine să începi să te gândești la toate lucrurile pe care nu le ai, dar ți le dorești. Poate ai vrea să ai o mașină scumpă, o vilă, toți banii din lume, orice îți dorești tu. Încearcă să vizualizezi cât mai bine această imagine. Imaginează-ți cum ar fi să o ai înapoi. Cum te-ai simți? Înceară să trăiești cât mai intens acea stare.

-Asta fac în fiecare zi.

”S-a trezit din transă?”

-Ascultă-mă în continuare. Acum gândește-te că ea se micșorează și oricât ai încerca nu vei putea niciodată să ai acel lucru. Te vei zbate din toate puterile și toate încercările tale vor fi inutile.

F începu să tragă de funiile cu care era legat. Panica îi cuprinse tot corpul.

-Îi vei lăsa pe toți din jurul tău, îi vei răni în încercarea ta de a-ți atinge scopurile, dar vei fi prea orbit de prostia ta.

-Nu, nu, nu!

Dintr-o sforțare rupse frânghiile și se eliberă.

-De ce să se întâmple asta?

”E imposibil. Tehnica de hipnoză nu mi-a dat niciodată greș.”

-Ce vrei să faci cu mine?

-Încerc să te ajut.

-Cum? Limitându-mă și mai tare? Eu am venit să-mi spui ce pot face, nu să-mi zici ce nu pot. Ce urmărești? Am venit să mă ajuți pentru că mie frică să nu visez prea mult și să fac prea

puțin. Din visele mele scriu de multe ori poezii ciudate pesimiste și știu că nu ar trebui să gândesc așa. Dar ăsta sunt eu!

-Ofofofo Tu? Ce ești până la urmă? Mă amuzi, dar mă faci să răbufnesc. Ești tânăr ce-i drept, dar timpul îți va întări vanitatea ce arde ascunsă în visarea ta, vei ajunge un egoist și nu-ți va păsa de nimeni. Ești ca un fulg într-o tornadă ce vrea să supună tot ce e în jurul lui. N-ai să ieși din tornadă dacă nu ai impulsul fricii. Ești doar un copac falnic ce se mândrește în fața cerului cu coroana sa, iar jos, pe pământ stă badea Ion cu o drujba și taie încet, dar sigur, iar apoi ai căzut și te-ai prăpădit.

-Poate asta ai făcut tu până acum. Nu e musai să urmez același drum ca și tine.

-Poți să zici ce vrei. Dacă nu vrei să mă asculți, fă cunoștință cu cât mai multe persoane, lărgeste-ți orizonturile. N-am de gând să-mi bat capul cu ine. Du-te și nu uita. No balls, no girls, no life- și îi arată ușa din spate.

-Pot să mai trec pe aici săptămâna viitoare?

-Poți să treci, dar o vei putea face doar o singură dată. Ții vreun jurnal sau ceva? Te-ar putea ajuta.

-Am scris când eram mai mic, am să o trec pe laptop și ți-o trimit pe e-mail.

-Uite aici cartea de vizită.

Băiatul ieși mai încrezător. Ajunse acasă. Începu să tehnoredacteze. Îl prinse ora unsprezece seara când totul fu gata. Send.

Din mașina Z

S deschise auzi soneria telefonului. Primise e-mail-ul. Își luă ochelarii de pe noptieră și începu să citească.

Permiteți-mi să mă prezint ca fiind F. Sunt într-o continuă fugă, de mic am vrut să plec de acasă, dar atunci nu aveam puterea fizică de o face. Cărțile de aventură au fost întotdeauna preferatele mele, ele se asemănau sufletului meu fugar ce nu cunoaște destinație sau punct de plecare, trăiește într-un prezent continuu unde o stare din trecut se simte la fel de intens ca una anticipată, dar niciodată la fel de puternic ca cea din prezent.

Înlăuntrul meu s-a născut dorința de a fi într-o fugă mereu, nu există dorința de casă, de a avea un loc pe care să nu-l părăsesc, iar dacă ar fi să locuiesc într-o casa a mea probabil că nu aș mobila-o, căci aș folosi-o doar pentru dormit, mâncat și igienă - în restul timpului aș fi mereu pe drumuri, dar cât pot fugi? Văd că umbrele din copilărie încep astăzi să se întindă și mai mult asupra vieții mele întru cât mai mereu caut să mă feresc de responsabilitate, și de fiecare dată când am ocazia, caut să ajung cât mai departe de locuința actuală, poate în cele din urmă voi face înconjurul lumii - ca într-o transă am plecat spre comuna A. Nu simțeam nimic care să mă tragă înapoi, care să mă oprească din drum. Era aceeași dorință care în timpul iernii mă făcea să fug ca un nebun la -10 grade Celsius în pantaloni scurți, prin pădure, ba din contra ideea de a mă îndepărta cât mai mult de

casă îmi surâdea, iar traseele mele de pedalat se lărgeau din ce în ce mai mult, unul dintre ele presupunea o distanță de 600 km până la un prieten Tg C. Dar gândul, cum să ajung acasă, nu se sinchisea să-mi dea târcoale. Acum sunt în mașina tatălui prietenului meu cel mai bun, departe de casă. Sunt grăbit întrucât risc să fiu pedepsit și să nu mai am ocazia de a ieși din nou din casă și de a fugi cât mai departe. O fugă continuă a ochilor alunii, exponenții celui mai zăpăcit suflet, sunt ochii ce-și schimbă culoarea de la verde la căprui și invers. Încă din această schimbare îți poți da seama că nu există statornicie pentru acest suflet.

În tren

-El e nepotul meu. Vezi, vă descurcați voi cu plata. -zise tata lui G, și îmi împinse bicicleta în vagonul de bagaje.

-Da, dom'le stai fără griji!

În fața mea stătea acum un bărbat, cam la 50 de ani, cu o burtă ce se revărsa peste cureaua de la pantaloni. Ținea-n în colțul gurii, ca Popeye marinarul, o țigară pe care o pufăia din când în când. Pe vârful nasului se sprijineau o pereche de ochelari cu ramă aurie, iar pe sub nas o gură largă umplu camera cu o voce groasă.

-Ai carnetul de note?

-Nu-l am.

-Și zici că ești nepotul lui Mihai?

-Da.

-Atunci uite cum facem. Îți tai bilet pe jumătate și dacă vine controlul îi zici că l-ai pierdut, ai înțeles?

-Da.

-Pune bicicleta acolo în colț și stai jos!

Și cât ai zice pește, s-a făcut nevăzut pe ușa ce da spre vagonul de persoane. Acum stau singur în vagonul de marfa, cu bicicleta sprijinită de geamul murdar. Podeaua e spartă la mijloc, iar prin gaură se văd cum fug traversele obosite. M-am așezat pe masca de la tabloul electric, e mai bine decât să stau pe jos. Cum am ajuns aici? Nici eu n-aș putea să zic, cert e că acum m-am

trezit din visare. Cu telefonul în mână, notez această experiență la care am fost actor și spectator.

Trenul s-a oprit în gară, acum au și traversele timp să se odihnească. Un om simplu, complexat probabil de câteva pahare de vin se prinde cu mâinile, pătate de soare, de barele de pe marginea vagonului, se trage cu putere și într-o clipă se ridică sus. Trenul își reîncepe hodorogeala. Mai mult ca sigur amețit de aburii băuturilor bahice domnul se-mpleticește de picioare și cade cu capu-n gaură. Își scoate căpățâna lustruită de vântul de sub tren, își freacă praful de la ochi și se înființează în picioare, în fața mea. Se uită în stânga, se uită în dreapta și vede că suntem numai noi doi. Îi sare în ochi bicicleta și bucuros că a găsit un subiect de conversație o prinde strâns de coarne. Încearcă strașnic să zică ceva, dar ochii mei sunt afundați în ecranul telefonului. Am salvat deja primul mesaj și continui descrierea experienței. Pățania moșului m-a mai amuzat puțin. Și cum stătea așa trântit pe picioare, cauta să îmi vorbească, că deh, așa e moldoveanul, vrea să audă grai de om chiar dacă uneori e doar al lui.

-E plină?"- mă întreabă de roata de la bicicletă, aa e cu cameră.

-E cu cameră - răspund sec.

Dar ochii mei se pierd pe dealuri, se rostogolesc aievea cu ultimele raze de la apus. Cu ochii-nfundați de razele portocalii mă-torc la ecranul telefonului. S-o fi supărat moșul. Acum șede pe o banchetă acoperită cu piele tăbăcită de fundurile oamenilor.

Pe ușa de la vagon se aud vijelioase capetele de șină ce se izbesc de roți.

”Ta-ta, ta-ta.”

Acum e vacanță, dar știu că într-o oră, româna cel mai probabil, atunci adormeam cel mai bine, stăteam cu urechile lipite de bancă și băteam daraba cu unghiile. Și G la fel de plictisit ca mine s-a întins cu capul pe bancă. Băteam amândoi

”Ta-ta, ta-ta.”

-Mă, da așa face trenul când trece pe capetele de șină

Prin aerul plin de colb din vagon, un puf argintiu se plimba țanțoș din colț în colț. Mă ridic, îl prind, îl scuipe de trei ori și-l bag în sân, "ptiu să am noroc". Ce-mi mai placea să fac asta la grădiniță. Când se terminau orele coboram grăbit pe scările mărunte și o zbugheam zglobii pe dealul din fața grădiniței. Era amiază și părinții veneau să ne culeagă din iarba deasă. Din vârful dealului ne întindeam pe burtă și ne rostogoleam în vale în țipete, apoi săream și ne luam la harță, dădeam din coate să prindem puful de la păpădii, să îl băgăm adânc în sân și să ne umple de noroc. Ne ridicam de jos și din alb tricoul devenea verde cu model, iar noi ne pierdeam în fundal ca niște cameleoni. Și iarna eram la fel de năstrușnici, mai ales când eram grupa de dimineață. După ce terminam la prânz ieșeam și urcam din nou în vârful dealului. Mare ni se mai părea! Pe atunci venea vecina să mă ia, mama încă lucra, iar tata era mai mereu în deplasare, venea seara târziu. Luam punga de la adidași și fluturând-o prin aer urcam până sus. De acolo ne puneam cu toții pe burtă, în fund, în bob, care mai de care cu idei mai trăsnete și până jos

umpleam valea de chiote și râsete. Din când în când mai striga câte unu " Pââârtieeee" și se făcea culuar să treacă. Alteori se mai trezea un gură cască să nu se ferească, și îl luai pe sus bobul și-l învârteau, îl îngropau în zapada până nu se mai vedea. Iarna.. iarna însemna pentru mine mai mult decat tăvăleală prin zăpadă. E singurul anotimp care mă face să mă simt viu.

Gerul îmi îngheța mucii în nas în stația din Piața Unirii. Ochii îmi lunecau pe clădirea din care face parte restaurantul " Select". Îmi plăcea clădirea. De fiecare dată când o așteptam pe T în stație încercam să rețin numărul de ferestre, dar le uitam cum îmi mutam ochii. Mă făcea să contemplez, mă întorceam cu 100 de ani în urmă și mă gândeam ce construcție superbă trebuie să fi fost. Urmăream fulgii și nu focalizam nici o imagine, lăsam totul în ceață, visam din nou cu ochii deschiși și versuri începeau să-mi curgă-n minte. Am scos repede telefonul și am început să notez:

*Fulgii de nea,
Ploi de zambile,
Se împrăștie rotund în aer.
Roi de aer rece
Se strecoară printre gene
Și-ți îngheață cu-a lor iarnă,
Flori semețe.
Țurțuri mați și străvezii
Se întind din vârf de cap
Și se-ndreaptă cumincior
Spre picior.*

*De pe-o cruce,
Țurțuri curg ca lumânări,
Ceară toarnă înspre vârf,
Ah frumoasă diferență
Între apă și mormânt.
Țurșuri stau ca lumânări
Și în nopți cu lună plină
Lumineaz' acest pământ.*

Un puști

Calea ferată era înconjurată de lanuri de grâu, miriști pline de iarbă deasă cu flori de vară. Din loc în loc, vântul mângâia câte-o bucată de pământ acoperită de lucerna proaspăt tăiată și aducea mirosul în încăperea aerisită de vântul de seară. Îmi înfunda nările și mă ducea-ntr-o nouă stare de visare. Ah, ce bine era colo sus în fânar la bunica!

În urmă cu o săptămână fusesem la țară și ajutat de tanti Simona am urcat lucerna în fânar. Coincidență de nume cu mama, tanti Simona e o femeie destul voinică, ca majoritatea femeilor de la țară. Părul negru și lucios semăna cu pământul ăla bun de pus la flori de unde crește o minunăție a naturii (că deh, comparația nu e făcută la-ntâmplare.) În spatele tenului bronzat și a câtorva cute de riduri pe față se ascund doi ochi albaștri curați ca lacrima. E mamă de doi baieti, iar cel mai mic în vârstă de 7 ani, e isteț numa' numa. După ce am descărcat căruța, a venit la mine cu o mașinuță-n mână și mi-a zis că el vrea să se facă pompier.

-Da de ce vrei tu să te faci pompier - îl întreb. Ți place să salvezi viețile oamenilor?".

-Da. Prietenii mei vor să se facă mecanici de locomotivă, dar dacă locomotiva ar lua foc, eu aș veni să-i salvez, și nu mi-ar trebui banii lor, nu nu." - ridică mânuța și arată cu degetul în stânga și în dreapta.

-Mi-ar fi de ajuns fericirea că i-am salvat.

M-am așezat pe prispa și sub cireșul din fața casei. Măntrebam cum poate să gândească așa un copil ce stă într-o casă modestă, în curte cu cea a bunicilor. Tatăl lui, mai mereu plecat de acasă cu treabă, era acum dus la Giurgiu să facă un acoperiș la o casă, mama lui muncea cu ziua să aducă un ban cinstit, iar el imi spune că nu are nevoie de bani, ci i-ar fi de ajuns doar fericirea că le-a salvat viața. Uimit de răspunsul lui, n-am știut ce să-i mai zic. S-a mai uitat ceva timp la mine și apoi s-a dus la mă-sa-n brațe.

Scrisori

În colțul din dreapta un teanc de scrisori se băntuia odată cu trenul. Plictiseala drumului îmi hrănea din ce în ce mai mult nesimțirea, iar într-o clipită m-am trezit cu una dintre scrisori în mână. Avea ca destinatar pe Doina Vasilescu. Dezlipesc încet marginea și am grijă ca mai apoi să o pot lipi la loc. Scot din plic 2 foi A4 frumos împăturite în 3, ca facturile de la lumină.

"Scumpa mea Doina,

Ce ți sa-ntâmplat? Ce a putut să te determine să te schimbi atât de subit și atât de crud? Ce s-a întâmplat cu jurămintele tale de a nu-ți schimba sentimentele? "

Mintea mea a alunecat cu gândul la Legaturile primejdioase ale lui Choderlos de Laclos când cavalerul de Dancey, buimăcit de ultimele scrisori ale Cecilliei, îi cere socoteală pentru purtarea ei. Dar eu ma gândeam că a trecut acea perioadă, mă gândeam că acum ne putem deplasa personal dacă avem ceva de spus unei persoane, dar după câteva secunde mi-am dat seama că nici acum nu suntem cu nimic mai presus: acum se trimit zeci de mesaje, sute chiar, uneori mega întregi de conversații pe Facebook sau Y! Messenger toate cu același scop, de a ne destăinui celor apropiați. Și nu oare, ca și atunci oamenii se ascund în spatele unor cuvinte potrivite pe care nu ar avea curaj să le spună față în față? Nu se creează măști pe care atunci când ne depărtăm de mobil, laptop se dizolvă și scot la iveală o figură

inexpresivă ce caută oameni? Nu sunt toți la fel, sunt și cei care ar înnebuni dacă ar vorbi doar prin mesaje și preferă să se ridice de pe scaun și să meargă personal și să spună ce au de zis. Revenind la scrisoare, în ce legatura o fi intrat tânărul acesta de a trebuit să-și exprime sentimentele printr-o scrisoare? O fi un hipster? Ei au obiceiul de a face lucrurile old-fashion sau într-un mod foarte diferit de cei din jur. Chiar și așa, trenul acesta circula între Iași și Dorohoi, nu cred să fi ajuns acest trend prin zona asta. "Doina... Doina" numele se învârtea în capul meu. Pare a nume de femeie în vârstă, să fie oare un bătrân amorezat ce-i scrie vreunei foste iubite din tinerețe? Continui scrisoarea

"Mai ții minte când sub Teiul lui Eminescu stăteam noaptea târziu și ne uitam la lună, la stele și-ți șopteam vorbe dulci. Când prin parfum de flori noi ne îmbrățișam cu jar, când te luam în brațe, fugeam în vale și ne urcam acolo în fânar la Nea Vasile, apoi te iubeam cu foc o noapte-ntreagă. Dar din păcate-a doua zi m-au luat baietii la război, căci ce-i mai presus decât datoria față de țară? Și te-am pierdut Doina mea. Când m-am întors de pe front am aflat că îți găsisesi drăguț la Timișoara și c-ai plecat cu mumă, cu tot. De adresă nu aveam de la cine să fac rost. Tu ești dusă acum și nu mai am ce face decât să îmi cânt eu singur doina. Îți sărut de zeci de ori mâinile."

Dacă prima foaie era galbenă și unsuroasă împodobită de trecerea anilor, cea de a doua era o foaie albă cu scrisul tremurat. *"Scumpa mea Doina,*
Scrisoarea e cu-ntârziere, am scris-o de cum am aflat de vești, dar nu am îndrăznit să o trimit. Azi, la cei 90 de ani îți scriu din

umbra unui tei, ce l-am sădit în fața casei când m-am întors de la război. Drăguț, mult timp am tânjit după ieșirile noastre în Copou, dar timpul mi-a domolit dorul, iar azi probabil c-ai murit. La fel de mort voi fi și eu când va ajunge această scrisoare la tine-n poștă, iar cel ce o va citi trebuie să știe că dragostea nu se uită și să știe că toată viața lui se-nvârte în jurul ei, tot ce face e o încercare de a aduce în viața lui. Doar o inimă rece și pasivă va putea trăi fără, dar nu va fi înconjurată de oameni.”

Scrisoarea s-a oprit aici, nu știu dacă avea continuare, sau dacă în teanc voi găsi restul textului, dar în cinstea bătrânului am lipit înapoi plicul și l-am pus la loc. Oare ea i-a răspuns vreo dată? Sau doar i-a returnat scrisorile? De ce nu s-a semnat? Zeci de întrebări îmi năvăleau în minte. Toată învălmășeala mi-a sporit pofta de citit. Curios ce face mâna destinului și din mijlocul teancului m-ai înșfac o scrisoare.

Eli,

Începuturile sunt dificile tot timpul. De asta îmi e și mie greu să încep să-ți scriu, dar o dată ce ai început ceva, lucrurile decurg de la sine, în cazul meu literele. Și sfârșiturile sunt grele, asta din cauză că orice sfârșit aduce cu el un început.

Am ales să-ți scriu pentru că e un fel de început. Începutul a ce? Mi-ar placea să găsesc un răspuns. E ceva obișnuit ca din

întâmplare să ți se pună pata pe un băiat. Am să-ți spun o poveste. Până la urmă ești prietena mea cea mai bună.

Mi-a fost deajuns să-i văd fața pe niște postere prin facultate. Propunea un proiect de locuri de muncă pe vară în străinătate. I-am dat importanță doar din cauza colegelor care mi-au blocat trecerea holbându-se la ele. Am aruncat și eu o privire. Cum lumea vorbește, am ciulit urechile când i-am auzit numele. Am auzit ceva de genul "trăiește în lumea lui". Cu toate că mă enervează etichetele, asta mi-a aprins curiozitatea pentru că de obicei auzeam asta raportându-se la mine. Mama, colega de banca și colega camera îmi spuneau foarte des "Elena, nu mai trăi în lumea ta, ai grijă la următoarea sesiune, nu cumva să îți scadă notele. Elena, tu nici nu mă asculți când vorbesc cu tine, parcă ești de pe altă planetă.", "Auzi, îl știi pe X? cum să nu îl știi? Pe ce lume trăiești?) Și nu știu de ce voiam să mai cunosc pe cineva "în lumea lui". Probabil visa la fel de mult ca și mine.

Nu-mi amintesc contextul, dar știu că m-am băgat eu în seamă cu el. Și nu după mult timp i-am simțit buzele lipite de ale mele. Nu știam de ce m-a sărutat, ce vrea de la mine, ce vreau eu de la el și nu îmi explicam de ce eram atrasă de o persoană despre care nu știam nimic. De fapt, nici nu am încercat să-mi explic ceva. Și cu cât eram mai confuză cu atât mă simțeam mai bine. Aveam un fel de emoție ciudată când l-am văzut, nu știam la ce să mă aștept. Și cât de atractive sunt lucrurile despre care nu știi nimic...

Profa' de psihologie ne-a explicat odată cum fetele își caută în fiecare băiat tatăl și eu având o relație distantă cu tatăl meu

fug cât mai mult de baietii în care găsesc trăsături de ale lui. În schimb am observat cât de mult mă atrag baietii cu un comportament cât de cât asemanator cu al fratelui meu. Problema e că fratele meu nu are un comportament exemplar, cel puțin nu în ceea ce privește relațiile. E un fustangiu să zic drept.

Și tipul ăsta rupt din lumea lui îmi spune că mă vrea toată și după relație. M-a speriat, dar în același timp mă atrăgea mai mult. Voia lucruri simple, să nu se complice și ăsta era numitorul comun. Mereu mi-au plăcut lucrurile directe, spuse în față și ăsta e motivul pentru care destulă lume nu mă suportă. Nu știam însă cum să mă comport în preajma lui. Nu aveam de gând să fac sex cu oricine, însă voiam să îl atrag așa cum mă atrăgea el pe mine. Și-mi plăcea la tipul ăsta că nu era genul cu dulcegării, cadouri și alte prostii care mă plictisesc groaznic. Însă, voiam să-i pese de mine, să mă sune din când în când, simțeam nevoia mesajului de "noapte bună" sau o certitudine că se gândește la mine, să-și facă timp pentru mine. Și deja începusem să mă implic vrând toate astea. Nu știam ce altceva voiam de la el, îmi placea să îl am lângă mine, pur și simplu.. și să-l cunosc, însă voiam să păstrez și puțin mister.. pentru că atunci când știi prea multe lucruri despre ceva sau cineva nu îți mai place. Dar mi-era teamă să fiu eu în prezența lui, eram confuză. Voiam să mă placă și îmi era teamă că dacă mă va cunoaște mai bine o să se plictisească de mine. Trebuia să-mi dau seama și că atracția poate dispărea foarte repede, brusc chiar.

Mă așteptam să plece imediat după ce l-am refuzat fizic, dar m-am blocat pentru că a continuat să stea cu mine. De ce nu a plecat dacă inițial asta voia de la mine? Ce l-a făcut să rămână? Dacă înainte nu știam cum să mă comport, acum eram mai confuză. Nu voia să mă îndrăgostesc de el, atunci ce voia? Orice ar fi fost i-a trecut repede, la timp aș putea spune pentru că nu m-am atașat de el și neavând vreo așteptare de la el, nu m-a afectat. E bine să nu aștepti nimic de la oameni pentru că în felul ăsta nu au cum să te dezamăgească. Se spune că durează trei săptămâni să te obișnuiești cu ceva, așa că nu m-am obișnuit cu el și nu are ce să-mi lipsească. Și, totuși, oricât aș vrea să îmi mai pun întrebări legate de tema asta, continui cu: dacă m-ar fi cunoscut mai bine, m-ar fi plăcut? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Și ăsta ar fi, deci, un sfârșit. Dar un sfârșit la ce? Și ce început să aducă un sfârșit ca ăsta?

Scrie-mi cât mai curând draga mea prietena.

A ta, Elena.

Cred că am nimerit într-o mașina a timpului. Mai bine pun și scrisoarea asta la loc, decât să mai violez și alte intimități, îmi zic. Trenul huruia în continuare. Capetele de șină mă făceau să visez în sughițuri. Am încercat să sprijin capul pe marginea geamului și să mă culc puțin.

Istorie

S-a sunat de ora, intru în clasă și mă așez în bancă, e prima de la perete. D-na Diriginta ne-a mutat pe mine și G acolo fiindcă așa am fi și noi mai cuminți, dar vorbeam la fel de mult. La istorie nu ne permiteam nici o scăpare. Totul se baza pe reciprocitate, pe cât de atent erai pe atât de bună era relația profesor-elev. Înainte cu o săptămână domn' profesor mă rugase să-i transfer în format electronic un manuscris. Stima față de el mi-a crescut considerabil după ce am citit întreaga poveste. Textul trebuia să-l prezinte la o conferință la care spunea că mă va lua cu el. În cele din urmă nu a mai avut loc, am fost prinși în proiectul "Valori Culturale Românești", dar m-am ales în cele din urmă cu povestea de viață a unui om după cum urmează.

"Eram în septembrie, toamna anului 1987. Admis la Facultatea de Istorie și Filosofie, am ajuns la Iași și, după o așteptare de câteva ore, am fost cazat în caminul nr. 1 din complexul Târgușor-Copou într-o cameră la parter.

Prima zi la cămin a fost chinuitoare. Neonul din cameră bâzâia ca un bondar prins în capcană. Apa de la dușuri curgea și umezea peretele, împrăștiindu-se cu zgomot pe cimentul băii scorojite. În camera în care am fost cazați 5 studenți, saltelele obosite tronau pe paturile de tip spital (fier), pernele erau

ciuruite, iar pe parchetul slinos trona un așa-zis covor de iută îmbâcsit de praf.

Și peste toate erau zgomotele din cămin care nu încetau decât târziu în noapte și care reîncepeau odată cu deșteptarea celor mai matinali dintre studenți. După câteva zile am hotărât să mă mut. Împreună cu Cătălin, colegul meu, am găsit o gazdă, nu departe de Complexul Studențesc.

Într-o zi de vineri a lunii noiembrie 1987, la ora 12.00 la cursul de Istorie Universală a profesorului Mihai Vasilescu, secretara Facultatii de Istorie, "celebra" doamna F a intrat în sala de curs. Avea o listă în mână de pe care a citit mai multe nume de studenți și, fără nici un fel de explicații, a specificat că aceștia trebuie să se prezinte imediat la secretariat.

"Mămica", cum era poreclită F, era considerată tartorul facultății. Știa tot ce se întâmplă și orice problemă aveai, trebuia s-o rezolvi trecând mai întâi pe la secretariat.

Nedumeriți și ușor confuzi, ne-am ridicat din bănci și ne-am îndreptat spre facultate. Discutam între noi și, probabil, niciunul nu bănuia ce ne așteapta.

Și dacă fetele au fost chemate la decanat unde, am aflat mai târziu, au fost certate cu blândețe de profesorii Agrig, decanul facultății, și de Vasile, unul din cei mai prestigioși profesori din facultate. Băieții au fost trimiși la Rectorat.

Acolo am fost întâmpinați de secretara-șefă Steguleț, o femeie cu o față încruntată, care ne-a cerut cu o voce metalică să ne așezăm pe o bancă și să așteptăm. Tonul aspru și atitudinea ostilă a secretarei ne-a îngrijorat.

Dupa câteva zeci de minute, petrecute într-o liniște mormântală, am fost chemați, pe rând, la etaj. Astăzi, camera este rezervată eliberării diplomelor și certificatelor de absolvire a profesorilor. Am urcat pe o scară îngustă și am ajuns într-un loc pe care nu l-am uitat de atunci.

Era situat deasupra cabinetelor prorectorilor și era compus dintr-o cameră mare ce dădea spre bulevardul Copou, o cămăruță de unde se ridica corespondența și alte acte și un hol întunecat pe care erau două scaune.

M-am așezat și am așteptat alături de unul dintre colegii mei. Era o liniște prevestitoare de rău. Eram din ce în ce mai tulburați, timpul trecea îngrozitor de greu și deodată, din camera alăturată, și-a făcut apariția un tip scund, durduliu, cam la vreo 50 de ani.

A fost începutul coșmarului. În cameră se afla colegul Bazil, iar în cămăruță i-am regăsit mai târziu pe Liviu și pe Cristian. Pe la etaj au mai trecut Catalin, Mugurel, Florin și câțiva colegi din anul 1 de la secția de filosofie.

Am fost introdus în cameră. Aici l-am văzut pe "Tanar". Era înalt, subțire, cam la 30 de ani, cu o față inexpressivă, ochii mici și un rictus în colțul gurii. "Bătrânul" mi s-a adresat cu o voce părintească, cerându-mi să spun tot ceea ce știu despre întâlnirile de la cămin. Eram surprins și destul de speriat, dar nu mi-am pierdut luciditatea. Nu am negat că am participat la "Junimi", dar nu am declarat nimic despre colegii mei. Tensiunea a crescut brusc în momentul când "tânărul" și-a pierdut răbdarea și brutal și amenințător m-a lovit, fixându-mă cu o privire cinică. Trebuia să vorbesc căci altfel pumnul aplicat la ficat era doar începutul.

Am fost scos pe hol și introdus în cămăruță. Era un spațiu de 2/2 m în care se aflau câteva dulapuri din care, persoane din Universitate au scos în 2 rânduri diverse documente. Nu am uitat privirea lor. Era speriată, evitând să ne privească direct.

O parte a colegilor mei erau acolo, unii foarte speriați. Cel mai încordat era Bazil care plângea în hohote și printre sughițuri ne-a implorat să spunem tot. L-am întrebat ce să mărturisim, pentru că în afara unor glume nevinovate nu am făcut nimic rău. Știam că suntem ascultați de cei doi securiști.

La un moment dat ușa s-a deschis brusc. Bazil a fost scos din cămăruță. Un episod amuzant a avut loc atunci când nu mai puteam să ne ținem vezica și pentru că ușa era încuiată am folosit cu toții coșul din încăpere pentru a ne ușura. Mă întreb ce față au făcut a doua zi cei care au intrat în cămăruță!

Am stat în " cutie " până târziu și în jurul orei 21 am fost coborâți la nivelul Rectoratului și duși în cabinetul Prorectorilor. Aici la o masă se afla " bătrânul " care în camera întunecată a aprins o lampă și a îndreptat-o spre mine. Pe un ton amenințător m-a avertizat, fluturându-mi prin față ochilor o cărticică care conținea articole de legi, că voi fi dat afară din facultate și trimis acasă în Valea Jiului și chiar mai rău, dacă nu voi spune ceea ce știu. Apoi mi s-a cerut să plec, " bătrânul " zâmbind ironic ajutându-mă că voi fi căutat în zilele următoare.

Am plecat. Eram obosit, înfometat și speriat.

Au trecut 2 săptămâni și credeam că totul a fost un vis urât. Dar..

Din nou într-o zi de vineri și tot la ora 12, tot la cursul de Istorie Universală am fost chemați. Pe listă eram mai puțini, dar de această dată a fost cu mult mai greu.

Securiștii și-au calculat foarte bine mișcările: aceeași zi, aceeași oră, astfel încât să inducă o stare de teamă și mai ales de suspiciune și neîncredere între studenți. Scopul lor era să ne forțeze mărturisirea reală sau imaginară. Mărturisire care însemna colaborarea cu Ei și prin Ei cu Ea- Securitatea. Adică un pact cu Diavolul!

Au vrut să ne discrediteze în ochii celorlalți colegi, să ne izoleze de profesori, să devenim paria în Facultate și astfel să ne întindă o mână de ajutor otrăvită.

Am fost interogați ore în șir, tot acolo sus deasupra Rectoratului.

Reprizele de box alternau cu discuțiile "părintești". Niciun moment nu am fost interogat împreună cu alți colegi , întotdeauna singur. Securiștii nu omiteau să spună că ceilalți au mărturisit totul și că același lucru trebuie să-l fac și eu.

Seara am fost lăsat să plec și, ajuns la cămin, parcă am văzut o fantomă- era " bătrânul". Nu-mi venea să cred ochilor. Era calm, surâzător și în hol mi-a spus tot " părintește " să nu vorbesc cu nimeni și să vin a doua zi dimineață în același loc, la Rectorat.

Colegii m-au întâmpinat aparent normal, dar mi-am dat seama din discuții că din tot grupul nu mai eram chemat decât eu. A fost o constatare dureroasă.

A urmat cea mai dramatică zi din existența unui tânăr naiv, student la istorie. Era într-o dimineață răcoroasă a anului 1987.

Am plecat pe jos spre Universitate, după ce toată noaptea nu am putut dormi. Am evitat să discut și cu Cătălin, colegul meu de camera în care aveam încrederea. Mă simțeam încolțit și foarte singur. Gândul că aș putea fi dat afară din facultate și obligat să mă întoc la Petroșani mă îngrozea. Ce puteam să explic părinților mei care și-au pus atâtea speranțe în copilul lor? Am ajuns la Rectorat. Eram așteptat. Camera aproape îmi devenise familiară. "Discuția" cu cei doi securiști a fost parcă trasă la indigo cu celelalte. În schimb inițiativa a avut-o de această dată "tânărul". După vreo 3 ore eram ca un boxer în stare de grogy.

Nu am să uit niciodată momentul când cei doi securiști au ieșit câteva momente din cameră și am avut libertatea de a mă uita, preț de câteva secunde, pe geam. Era o dimineață liniștită, iar pe stradă nu zăream pe nimeni. Deodată am văzut pe trotuarul vecin o fată și un băiat care se țineau de mână, plimbându-se alene. Nu-mi doream atunci decât să fiu ca ei. Am înțeles mult mai târziu, rememorând această scenă, ce înseamnă cu adevărat să fii Liber!

Cei doi au revenit, a sunat un telefon și "bătrânul" m-a anunțat cu un zâmbet malefic că urma să mergem la sediu unde voi spune totul și ceva pe deasupra. Mă gândeam cu groază la ce va urma. Știam sediul Securității aflat în Copou, o clădire cenușie și îndepărtată, păzită de soldați, cu un trotuar pe care accesul era interzis.

Ne-am urcat într-o Dacie și am pornit spre Copou, dar există Dumnezeu! Mașina nu s-a îndreptat spre Securitate, ci și-a

continuat drumul. Mi-am dat seama că mergem acasă, la gazda unde locuiam.

Întâmpinat de gazdă cei doi s-au recomandat ca profesori veniți să vadă cum locuiau studenții lor.

În cameră au scotocit totul: dulapul, cărțile, saltelele paturilor căutând, atunci am aflat, materiale și însemne legionare. O cămașă neagră și înscrisuri, cărți și acte. Acestea urmau să fie folosite pentru organizarea unei așa zise manifestații. Din fericire nu aveam cămăși sau tricouri negre.

După câteva ore de tensiune presărate de lovituri și amenințări mi-au pus în față o foaie de hârtie prin care mi-au cerut să scriu ce îmi dictau ei. Nu am acceptat decât o parte din cele impuse, care făcea referire la așa zisa mea intenție de a organiza o grupare a PNT.

Chinul s-a terminat, cei doi au plecat și nu i-am mai văzut niciodată. Până într-o zi de vară a anului 1990 când după un examen la Istorie medievală universală cu profesorii Ion și Florin l-am revăzut în stația de tramvai de la Universitate pe " bătrân ". Era neschimbat. Atunci am înțeles că Beju, colegul nostru a avut dreptate atunci când în ianuarie 1990 ne-a spus într-o " Junime " : " Bă, nu fiți proști. Sunt tot ei la putere! "

Profesorii noștri ne-au aratat de-a lungul acestor evenimente că sunt alături de noi. Nu am simțit niciun moment vreo răutate la adresa noastră, ci o încurajare tăcută, tacită. Nu ne-au spus nimic, nu ne-au întrebat nimic, dar am simțit că nu ne vor răul.

Cu o excepție, profesorul de Istorie Universală din anul III, Filimon. Secretarul de partid din facultate, supranumit de noi "

tractoristul" datorită mersului apăsat și greoi, era simbolul oportunismului și prototipul activismului de partid rigid și primitiv. El a fost singurul profesor din facultate care a vorbit urât cu noi, chiar în sala de curs, când acompaniind-o pe "mămica" Folescu ne-a avertizat că vom suferi cele mai grave consecințe pentru atitudinea noastră. După evenimentele din decembrie 1989, Filimon nu a mai fost primit de studenți la cursuri.

Astăzi când rememorez, după mai bine de două decenii aceste întâmplări pot să afirm fără ezitare că în Facultatea de Istorie și Filosofie de la Iași, bobocii anului 1987 au avut un spirit cum nu am mai întâlnit mai târziu.

Debordanți în expunerea opiniilor, având o vervă incisivă și un dezvoltat spirit polemic, capabili să-și susțină cu tărie punctul de vedere. Spiritul critic se îmbina cu ironia deși uneori judecățile lor se doreau adevăruri absolute. Erau naivi, credeau că pot să schimbe lumea și că dețin adevărul pe care pot să-l transmită și altora.

"Junimea" din Facultatea de Istorie și Filosofie a avut printre ei tineri dăruți Istoriei și adevărului, dar și oportuniști și colaboratori ai securității niciodată oficializați pe deplin,

Beju, un fumător pasionat! Intuitiv și serios capabil să distingă adevărul în oceanul de minciuni creat după 1989 de puterea fesenistă.

Cătălin, colegul meu de cameră timp de un an, tăcut și interiorizat, un spirit analitic și un prieten de încredere.

Crisian, foarte ambițios, dornic să fie mereu primul în toate, bun orator, uneori intolerant, capabil să-și sperie colegele la examene care mărturiseau că le era mai mult teama de el decât de profesori.

Subsemnatul, Sorin, echilibrat și prudent, uneori distant, aveam o mare încredere în oameni.

Nu știu câți au facut Pactul cu Diavolul - Securitatea, nu știu câți și-au trădat menirea - un istoric trebuie să spună întotdeauna adevărul - dar știu că mulți dintre noi au ales calea onoarei.

" Junimea " anului 1987, cum ne plăcea nouă să numim întâlnirile studențești de la Facultatea de Istorie și Filosofie, din Căminul 1 din Târgușor Copou este un episod al unei tinereți trăită sub zodia speranței la crepusculul regimului Ceaușescu."

Dupa ce am transcris am început să înțeleg de unde venea dorința lui de a ne forma ca oameni practici și de a ne însuși o serie de valori morale. Comunismul îl supusese la chinuri groaznice pentru un tânăr. L-a marcat așa de mult această experiență încât s-a specializat în istoria comunismului. Uneori mă gândesc că lucrurile pe care le urâm ne stârnesc dorința de a le cunoaștem cel mai bine. Încerca să fie el însuși un model a ceea ce spunea.

-Am vorbit și cu doamna directoare și am propus ca pe steagul școlii să apară citatul "Nimic prea mult", dar să vedem. La noi lucrurile se mișcă un pic mai greu.

Pe mausoleul de la Delfi sunt două citate, cel de mai sus și "Cunoaște-te pe tine însuși". În clasa a șasea am auzit prima dată de acestea. Nu le-am acordat prea multă importanță, dar le-am

reținut de dragul citatelor. Astăzi încerc să mă ghidez cât mai mult după ele.

Absolutul

Mă uitam pe geam, iar prin mizeria ce acoperea sticla, totul începea să se uniformizeze, să devină gri, ca betonul din curtea scolii. Ochii mi-au căzut pe fața doamnei profesoare, care citea părerile mele despre absolut. Clasa a X-a m-a scos din sărite cu absolutul, fiecare poet, Blaga, Barbu, Arghezi încerca să atingă absolutul în felul lui, dar eu nu înțelegeam ce e acel absolut. Și dacă pe mine mă enervează un lucru, fac tot posibilul să aflu tot ce pot despre acel lucru, fac o pasiune din rezolvarea problemei. Uite-așa m-am așezat la birou cu o seară înainte, am pus mare titlu: "Absolutul" și am început să scriu: " Absolutul, Sau intangibilul cum îi place să fie drăgălașit este starea de pulverizare interioară, stare în care poți ajunge în două moduri: conștientizarea tuturor limitelor, sau eliberarea de acestea prin ignorarea lor. Nu poți fi conștient de absolut, pentru că ești în absolut. Dacă vrei să fii conștient de absolut trebuie să te îndepărtezi de el. În absolut toate ideile se amestecă și orice este posibil. Absolutul este instinct. Absolutul este clipa care a trecut, dar și cea care va veni. Absolutul este un orgasm al întregii ființe, fizice, spirituale, intelectuale. Absolutul este ca o furtună în care ești atașat de semnificația cuvântului, iar nu de planul material al acestuia. Absolutul este încercarea sufletului de a reveni la întreg și de a se uni cu toți și tot din jur. Absolutul este

sentimentul pur. Absolutul este îndrăgostire. În absolut lucrurile sunt alb sau negru, dar mai ales gri. Eu sunt în absolut pentru că acum sunt rupt de realitate și sunt în propriul meu absolut în care sunt doar eu și ideile mele și nu-i pot atinge limitele, nu pot scrie așa de mult înăsat să-l cuprind în totalitate. Absolutul este ce e între început și final, dar există di-nainte de început, increatul - planul ideilor pure, dar există și după sfârșit în planul ideilor nematerializate, neterminate. Uneori la fel ca propozițiile care par a nu se termina și ele se scriu în continuare, devenind din ce în ce mai lungi, având sens cu toate acestea. Absolutul este în poezia de laborator, înainte de finisare, dar și în cuvântul ce se scurge din instinctul pur al celui înflăcărat de febra versului. Absolutul nu este la mijloc, ... este.. în blocajul de acum. Când ești absorbit de acesta, ideile încep să se lege, dar să se și contrarieze în același timp. Absolutul este febra sufletului (expresia mea preferată) El este legatura între planul ideilor pure și material. Absolutul este al fiecăruia, al meu e diferit de al tău. Absolutul e ca o gaură neagră, ce te devorează pe interior și totuși nu te golește, căci toată energia se întoarce-n tine. Când ai devenit conștient de material, de tot ce te înconjoară, totul s-a oprit.”

-Deci, ce părere aveți? întreb.

-Eu zic că ar trebui să le pui într-un sertar și să le revezi peste o lună două, poate ai să mai schimbi câte ceva. Acum nu are destul potențial pentru orice ai dori tu să exprime.

Acum când scriu, îmi aduc aminte că i-am zis că probabil nu se vor schimba, iar acum cred cu și mai multă tărie în ce i-am

spus atunci, pentru că prerile sunt aceleași, ba mai multe între timp s-au adăugat și altele. ”Absolutul are limite și depinde de om, întru cât absolutul este al fiecăruia acesta poate exista atâta timp cât există și ființa, iar acesta se întinde de la marginea sufletului până la marginea simțurilor. El este legătura dintre sufletul omului și simțurile acestuia, se scurge prin spațiu și timp, este limitat de ultimele două, el întruchipează astfel cunoașterea supremă. El se învarte între suflet și exterior, iar tot ce e între aceste doua variabile numim absolut ”

Ultima parte nu i-am mai aratat-o și nu cred că am să i-o arăt vreodată. Răceala cuvintelor de atunci m-au motivat să scriu și mai mult. Asta nu înseamnă că trebuie să-i acord vreun credit, dar uneori, se pare că refuzul poate scoate tot ce e mai bun din om. Intuiția i-a spus probabil că dezarmarea e cea mai bună unealtă spre progres. Probabil nu știa multe despre subiect, sau nu o interesa. Până la urmă ce ar fi putut adăuga sau scoate?

O perspectivă asupra morții

Gândurile se întortocheau și mai mult, se amestecau și mă aruncau într-un absolut nebunesc. Am încurcat-o rău, ne certam de aproape un an în continuu și nu credeam că am să o scot vreo dată cu tata la capăt. Nu știu ce vroia de la mine. Mă gândeam de multe ori să plec de acasă, dar dacă voi muri în drumeția în care mă aventurez? Oare cum va fi înmormântarea mea? Eu nu am plâns când a murit văru de la București, bunicu, mătușa lui tata, străbunicu, sau David un îngeraș de 9 luni, băiatul vărului mamei. Până și atunci mi s-a părut destul de ciudat că nu plâng. Aș numi suflet hain, dar nu aș avea ce să numesc. Mă uitam la fața bunicului la fel cum mă uitasem la fața vărului de la București, sec. Ce poți să-i mai faci unui om mort? Nu-l poți readuce la viață. Și chiar și atunci când știi că cineva va muri în curând, mai bine cauți să ai momente cât mai frumoase de care să se bucure, decât chiu și vai. Mătușa ne spunea că bunicu a murit de moarte bună cum mulți și-ar dori. Stătea cu spatele lipit de sobă și se uita țintă în tabloul de carpetă.

Din "tablou" două caprioare și un cerb îi urmăreau pe bunicu, bunica, mătușa Cristina, Valentina și Marian, verii mei. Se învârteau în jurul lui: mătușa cu lumânarea în mână, Marian îl ținea de mână și plângea "Tataie nu muri". Își aducea aminte că odată când se ducea cu Vasilica la fântână după apă, l-a întrebat la cine ține mai mult:

-La tataia, sau la mamaia?

-La mamaia. Tataia e rău, mă ceartă și mă înjură toată ziua.

Acum îl ținea de mână și plângea. Valentina pitită în brațele mătușii plângea în hohote. Bunica.. Bunica vorbea cu tata la telefon și îi spunea că bunicu nu vrea să meargă la spital. A inspirat o dată adânc, iar când a expirat a ieșit duhul din el. Dintr-o dată camera s-a umplut de bocete. A murit de moarte bună, cu cei dragi lângă el, fără chinuri. În ziua aceea adusesese în casă un braț de lemn, fusese la baie în curte. Nimic nu ar fi prezis moartea lui. Părul încă negru la cei 76 ani nu dădea nici el de bănuț.

"Dumnezeu să-l ierte!"

Toată lumea plângea în jurul meu, dar ochii îmi înghețaseră. Nu la fel s-a întâmplat și luna trecută. Tocmai m-a sunat A de pe numărul lui X să-mi spună că a murit Cosmin, fostul ei prieten. Trecea strada la Moara de Foc, când o mașină a dat peste el. Am înlemnit. Pentru prima dată o veste de genu mi-a umezit ochii și m-a încremenit:

"Așa de tânăr? De ce? Îmi aduc aminte când am ieșit la alergat cu el, cu G și cu Ș la Râpa Galbenă. Apoi am râs, am zis bancuri."

Mă gândeam că a scapat. Asta vroiam și eu, să dispar cumva din peisaj, dar destinul îți dă palme în fiecare zi prin coincidențe. În cele din urmă am mers cu familia la capelă, la priveghi. Am parcat mașina în fața bisericii din Valea Lupului și am urcat pe niște trepte proaspăt betonate. Sicriul era în mijlocul încăperii. Ca într-un pat Procustian, cuprins de toate limitele realității în

frunte cu moartea, dar eliberat în lumea spiritualității, dormea un somn de veci. Era cu mult schimbat față de cum îl știam. De obicei îl vedeam în pantaloni skinny, teniși și hanorac, iar părul, destul de lunguț, îi făcea umbră pe o parte. Acum era îmbrăcat într-un costum alb cu părul ridicat pe și fruntea dezvelită. Cuprins de aceeași răceala îl priveam în gol. A venit un grup de prieteni de prin cartier. S-au închinat toți și i-au lăsat fiecare un bănuț sub icoana de pe piept. La un moment dat i-a sunat telefonul unuia dintre băieți. Era un remix făcut de Cosmin la melodia "If I die young". A fost de ajuns începutul, care era același cu refrenul să mi se umple ochii de lacrimi. M-am dus în masina și am început să plâng, să mă dau cu capul de banchetă.

"Sunt în floarea tinereții, iar puștiul s-a stins. De ce aș vrea să dispar? De ce mi-aș dori asta? Sunt atâtea lucruri frumoase în jur. Realitatea e mult mai palpitantă și e o sursă nelimitată pentru visele mele. Nu! Nu! Trebuie să trăiesc, am multe de făcut și dacă nu am să fac un ding în lume atunci pot să-mi pun capăt zilelor. Deocamdată trebuie să lupt cu defectele mele și să-mi ascut calitățile. M-am născut cu niște abilități pe care sunt dator să le folosesc pentru a-i ajuta pe cei din jur. Dacă nu sunt util societății pot la fel de bine să nu fiu deloc. Deci trebuie să fac un ding în jurul meu și apoi pot muri liniștit."

M-am calmat când am văzut că vin spre mașină părinții și A. Voiam să-mi păstrez sângele rece, dar ei erau la fel de marcați ca și mine. Fiecare plângea în sinea lui și probabil s-a văzut în postura tânărului. Sau poate.. poate atunci când vedem pe cineva mai tânăr decât noi că a murit plângem pentru că așa se întâmplă

și cu noi. Murim în fiecare zi, fiecare parte din noi moare cu fiecare oră: copilăria, adolescența, tinerețea, maturitatea se duc pe apa sâmbetei și noi rămânem cu un cimitir de sentimente și trăiri pe care îl numim amintiri.

ta-ta, ta-ta, tchu, tchuuu

Disper

Și sunetul se auzea din ce în ce mai prelung. O dată cu el, un aer rece și înghețat întră vijelios prin ușa larg deschisă a vagonului de bagaje. Era la fel de rece ca astă iarnă când am coborât în stația D. Știam demult acel drum. Tramvaiul numărul 3 mă adusese la fel de hodorogit în stație. Cobor. Semaforul arată 20 secunde roșu, suferința mea avea să dureze ceva mai mult în seara aceea. Trec strada și luminile artificiale ale unei farmacii îmi sar în ochi. Pe lângă bloc, un drum înghețat se scurge până la o intersecție. Imediat, în dreapta e un magazin de produse naturiste, un fel de farmacie. Vizavi de magazin, o vulcanizre ține strâns închise porțile ruginite. În fața pseudofarmaciei începe o străduța ce se lărgeste într-o parcare, cândva loc de joacă pentru copii cartierului. Din mijlocul parcării pornește o alee pavată roșu și gri, acum acoperită de zăpadă. De-a stânga și de-a dreapta, două grădini, îngrijite primăvara și toamna de un bătrân, își zac pământul negru. În blocul de la capătul aleii stă T.

Drumul trece și de intersecție, cotește la stânga după un vechi magazin alimentar, își șerpuiește liniile și se pierde spre Cimitirul "Eternitatea". Mă abat de la drum și îmi îndrept pașii pe o alee acoperită de vârfurile blocurilor cu patru etaje. Lumina felinarelor le acoperea cu o crustă arămie. Un grup de tineri se face zid în fața mea:

-Țară, țară, vrem ostași!

Din spatele meu, bucăți de gheață întreabă nebune:

-Pe cine?

Glasul tinerilor se împletește în râsete surde:

-Pe ăsta!

Trec printre ei. Pe partea stângă, o casă cu streășina până în drum mă sprijină să ajung pân' la intrarea în baza sportivă. Intru și zeci de amintiri îmi năvălesc în minte. Prin toate colțurile văd umbrele noastre tremurând sub razele unei toride zi de vară. În partea dreaptă, un rând de case fumegânde încetoșează aerul rece. Vizavi, un teren de rugby e protejat de un zid, acoperit de un grafiti slab. În jurul caselor, un gard gri de scândură pune în exterior un parc în care vara, până toamna târziu, moșii joacă șah, iar babele se joacă vesele cu nepoțcii. Acum e liniște, pe mijlocul parcului sunt aliniate câteva bănci vopsite verde. O bancă mai retrasă mă ispitește să m-așez. În fața mea se întinde pădurea Veneția. În negrul serii, zăpada de pe lac și di-mprejur reflectă o lumina stearpă în trunchiurile copacilor. Sub ochi un șir de scări ciuruite și scoapte de soare se coboară până la baza dealului. Scările au fost martori ale unor sărutări furate în amiaza mare, urcând încet spre casă. Acum mă uit în gol. Vuietul vântului ce trece prin molizii din fața mea îmi înfundă urechile. Gerul îmi intră în nări, sub tălpi, adânc în ochi, îmi biciuiește buza aspră nesărutată de prea mult timp.

Un țipăt mut își face loc printre buzele mele și se strecoară cu putere, în lumea de afară. Un sunet lung și ascuțit se-ntinde pân' la lac și de acolo se desface în ecouri ce ajung pân' la copacul

mâzgălit cu ale noastre inițiale. Strigătul își face loc printre copaci, se furișează după fiecare ciot, sub fiecare frunză și se afundă tot mai mult până-n poiana în care am făcut noi singuri un grătar. Ecourile ajung până la aeroport și de acolo se întorc pe marginea pădurii până să risipesc într-o poieniță. Acolo stau în fund cu picioarele turcește, iar mâinile mele o prind pe ea de spate. Ea stă în poală, încolăcită-n jurul meu și mâinile-i atârnându-o peste umerii mei. Frunțile se sprijină una pe alta. Buzele încinse își fac loc să se sărute printre privirile mărunte.

Un alt țipăt, mai lung și mai profund se duce mai departe și ne prinde plimbându-ne cu bicicleta spre Ciric. Drumul se onduiește printre copaci. În jurul lacului totul e în construcție. Praf uscat ne înțepă nările. Pădurea plânge, defrișată. Muncitorii ne urmăresc tăcuți. Ne continuăm drumul până la un pod ce dă spre o tabără de vară. În urmă cu un veac chiote de veselie umpleau aerul, acum căsuțele din lemn de brad își etalează galeșe culorile palide. Noi ne oprim pe pod și ne lăsăm înconjurați de aerul de seară. Mâna mea își face loc după soldul ei, o mângâie ușor până la vârful degetelor unde ne contopim. Soarele trimite raze roșcate pe corpul strâns legat de farmecul sărutului. Și sunetul s-a stins.

Un ultim strigăt surd și înfundat străbate aerul și se oprește-n vuietul ce trece prin coroana molizilor. Nu am auzit niciodată un glas așa de mut. O ultimă forțare de-a rupe tot din mine își pierde orice urmă de curaj. În sumbrul întuneric al unui început de ianuarie, pașii unui tânăr îndrăgostit scârțâie pe zăpada aspră. Mă duc spre casa ei. O ultimă speranță să-i văd odată fața, să-i spun

un " Noapte buna!", să-i mușc din buza moale și s-o sărut pe frunte, mă strânge cald în brațe.

Trezit

Nu scriu mai mult decât simt și încerc să reproduc cât mai fidel ceea ce am trăit. Cred că asta încearca fiecare scriitor să facă. Din păcate cuvintele scrise pierd esența și se pun ca niște măști în fața sentimentului. Cuvintele au și ele trăsăturile lor și oricât le-ai îmbina unul cu altul nu vei reuși să le amesteci ca să obții o stare. Cel mult poți să obții o nuanță. E ca și cum ai miroși o mâncare ca să-ți faci o idee ce gust are. La fel și cunoașterea prin cărți. E de suprafață e fără esență. Informația citită sau trimisă din gură-n gură e superficială, numai experiența trăită te poate schimba și pe interior. Poate să povestească cineva zeci de experiențe, numai el simte flacăra sentimentului, ceilalți simt doar căldura, el o vede, e ars pe interior de amintire. Așa că prefer să mă bucur de experiență, să mă simt ars de flama momentului, decât să-mi imaginez cum ar fi.

Sub semnul încercării mă aflam în drum spre comuna A, iar după o decizie proastă de a merge pe o scurtătură, m-am trezit mergând 15km pe jos a prost. Era trecut de amiază și rămăsesem fără apă. Am încercat să vorbesc și cu T la telefon, mai aveam puține minute naționale, dar de unde semnal? Dar și când l-am găsit, a început să sune. TATA. Freeze! ce să-i zic? Cu o seară înainte ne întorceam de la Piciorul Lupului. Dana și Ciprian se certaseră pentru că ea nu-i spunea exact unde e în oraș și cam în cât timp ajunge la Ciurea. Trebuia să mergem să o luam de la gară.

-Vezi dacă nu e oleacă de comunicare? De ce-ți tot spun? Spune bre adevărul că ai de câștigat.

”Tu-ți crucea mătii, și mie de ce nu mi-ai zis că te duci la A? Acum, când îi și bunic' tu în spital te-ai trezit să pleci așa departe. Uăii copchile tu ești întreg la cap? Defapt, ce să mai zic, vezi diseară să fii acasă că altfel nu știu ce fac cu tine.”

Adunând la asta și discuțiile mămoase în care mă confesam mamei am rămas un copil, care nu știe să-și ascundă trăirile interioare și care simte mai mult de suprafață. De asta scriu, măcar așa știu că am o înregistrare cât de cât fidelă a ceea ce simt.

Vina era toată a mea și atunci am devenit conștient de asta, am început să plâng și mergând pe mijlocul șoselei am început să notez:

*Mut, sub ramuri de pământ,
Zac acuma frânt.
Sub cer i-o turbă veche
Cu scânduri de demult,
Iar pe asfaltul negru-ncins
Se-ntinde o urmă grea de soare.
Sub roiul veșted de oroare
Se întretaie la izvoare
O șosea.
Parfum e câmpul
Și dulce mireasma lui,
Urât pământul
Și umbra este fuga lui*

Acasă

Trenul trecea prin câmp ca săgeata și prin sate ca melcul. De obicei haltele erau la 1-2 km de sat ca să poată ține o linie dreaptă pentru calea ferată. Din stația în care am oprit se pot vedea și casele. Întortocheat sufletul moldoveanului, e asemenea caselor pe care le zidește. Își construiește împrejurul acesteia ca o prelungire mai joasă, un chileri. Majoritatea caselor de la sate în Moldova au un tipar simplu. Un hol larg, cam de un metru jumate, iar în stânga și în dreapta două camere spațioase. Una din ele e camera de "curat" - în care vine preotul la Crăciun, Paști sau Bobotează unde se ține zestrea și lucrurile de preț și un pat mai mare în care dorm când vin prea multe rude pe la ei. Aceasta e "casa mare". Apoi majoritatea își construiesc acest chileri, care este o prelungire a casei la același nivel sau mai inferior. Ce-i drept, camerele sunt mai răcoroase vara și mai călduroase iarna și acolo gătesc, mănâncă și dorm, dar atunci mă întreb, ce rost mai are "casa mare" ? E ca o fațadă? E de ochii lumii? Să alții vadă că au făcut și ei ceva la viața lor? Mi se pare trist că au muncit o viață întreagă ca să construiască ceva pe care nu-l folosesc. pe care nu-l însuflețesc. Au muncit de formă, dar fără fond cum îi place lui Arghezi să spună sau vorba tatei - fără suflet. Mi-a zis asta o dată când tăiam la bestie un butuc de aproape un metru diametru.

-Pune și oleacă de suflet, că dacă nu pui faci treaba degeaba.

Nu știu dacă și-a dat seama, dar tocmai aceste sfaturi, date la întâmplare erau cele pe care le rețineam cel mai ușor, nu cele sub presiunea certurilor sau discuțiilor serioase. De-ar înțelege părinții asta, că e mai bine să le fie model copiilor decât profesori..

Când a încercat să-mi citească poeziile a spus că nu înțelege. Într-o zi doamna dirigintă s-a trezit cu el în fața cancelariei spunându-i:

-Doamnă, nu știu ce să mai fac. Nu înțeleg nimic din ce face, simt că-mi pierd copilul.

-Lăsați timp să crească și să se maturizeze. Urmăriți-l și ghidați-l mai detașat.

Gara era umplută de aceeași forfoteală. Oamenii mișunau de colo colo să prindă trenul vieții. Unii cu bagaje mari, iar alții urcau leneș cu mâinile în buzunar, fiecare după puteri. Eu însă tocmai ce coborâsem și mă gândeam la morala cu care urma să mă aleg. M-am descălțat și mi-am pus adidașii în ghiozdănel. Aveam de multe ori obiceiul să merg desculț pe stradă. Mă relaxa și de multe ori betonul cald era mai plăcut la atingere decât interiorul papucilor.

Și de data aceasta cearta se învârtea în cerc, iar el nu înțelegea un lucru:

-De ce să fie ai mei unicat? Eu am vrut să mergeți și voi acolo, unde dacă sunt zece într-o parte și doi într-alta, voi să mergeți unde sunt cei mai mulți. Să aveți și voi o casă, o familie acolo. Și-ți mai zic ceva, cu alergatul ăsta al tău. Alergi prosteste nu ai pic de sațietate, nu gândești când alergi.

-Tocmai de asta că nu vreau să mă gândesc, nici la trecut nici la ce-o sa fie.

-Cum să nu? Nu te gândești că o să te calce o mașină? Nu te uiți în stânga și în dreapta?

-Ba da, dar asta se întâmplă oricum.

-Nu te gândești că te așteptăm acasă, că stăm și ne facem griji și nu mai putem oboseală?

-Nu, tot ce vreau e să termin, ca să mă descarc și să pot apuca din nou. Unii dezenează, alții dansează sau pur și simplu stau și meditează.

-Și-ți mai zic una, cu ăia care fac meditații sau ce mama măsii mai fac ei. ăia se joacă doar cu mintea ta, ăia nu urmăresc altceva decât să te fure, că nu ai să găsești tu niciodată răspunsul dacă reflectezi sau mai știu eu ce măsă.

-Da eu nu-s așa, eu nu stau și meditez, eu vreau doar să fac un ding și să rămână ceva când am să mor, nu doar o casă și o familie, dacă va trebui să meditez ca să-mi îndeplinesc scopul, am să o fac și pe asta.

-Deocamdată ești în casa mea și faci cum îți spun.

Visătorul

Ghinionul lui a fost că m-am născut visător.

-Parcă v-am făcut dormind - îmi zicea când eram neatent, de obicei când scăpam vreo unealtă sau ceva.

Un visător care se sustrage de la cotidian și începe să cutreiere prin amintiri, le amestecă cu dorințe și călătorește cu ele. Drept să spun nu poți visa ceva nou, cel mult mintea îți va amesteca imagini deja văzute sau experiențe deja trăite și ți le va prezenta ca pe-un vis. Lumea aceasta este invizibila nu poate fi percepută prin simțuri, dar apare din cauza acestora și cu atât mai greu de înțeles pentru o minte logică. Sufletul se hrănește cu absolut, lui trebuie să-i dai un ideal ca să simtă infinitul, lui nu-i place limitarea. Timp de un an am suferit cumplit că m-am rupt de idealul meu. Vroiam să fiu nemuritor, să trec peste barierele timpului și atunci când voi muri lumea să mă cunoască pentru ceva. Ce? Nici eu nu știam și încă nu știu, dar în lupta mea nebună și prostească voi afla ce mă arde pe di-năuntru și care e menirea mea. Până acum mă văd ca un pictor cu pix în loc de pensul ce prinde pe hârtie, evenimente din viața reală, situații și probleme cu care se confruntă generația de astăzi, nimic mai mult. Sunt tânăr, însă nu pot propune soluții ci doar să înregistrez și să expun lumii realitatea. Nu neapărat lumii de astăzi, dar peste ani... Poate nu va citi toată lumea ceea ce am scris, dar

dacă va rămâne undeva într-un colț de bibliotecă mă voi simți nemuritor, căci am trecut peste barierele timpului, iar moartea va fi mai ușor de înțeles ca o continuare a ceea ce am început,

Să fi fost o greșeală, nu știu să spun, dar acum știu cine mi-a insuflat dorința asta de visare: Moșu'. Dar numai moș nu era acest moș, probabil îi ziceam moș pentru că îl prinsesem cu minciuna la grădiniță când s-a dat drept Moș Crăciun. Stând în brațele lui i-am văzut verigheta și sclipirea din ochi, pomeții grăsuți și ridicați. Cât a stat în țară toată lumea îi zicea " Moșu " din cauza mea. Dar în realitate era destul de tânăr, pe atunci nu împlinise 30 de ani.

Într-o zi, l-am văzut pe hol la noi în casă uitându-se la casetofonul de pe frigider. Deși nu avea mai mult de un metru cincizeci frigiderul era dublu față de mine. Uneori Moșu mă lua pe umeri și dansa cu mine. Cred că se stricase aparatul, era electrician de meserie. L-am întrebat:

-Moșule, tu ce vise ai?

Tonul și ordinea cuvintelor îmi este neclară acum, dar știu că a spus că vrea să atingă absolutul și să fumeze pipa păcii. În mintea mea a apărut întrebarea ce e absolutu? Dar nu l-am mai întrebat. Și umbra din trecut m-a prins din urmă când în clasa a X-a am început să studiem simbolismul, unde orice scrie autorul are scopul de a trece în nemurire, dar pentru a deveni nemuritor sunt două condiții: trebuie lași în urmă ceva util celor din jur și să mori. Am fost foarte surprins când am auzit că Bacovia era sufletul petrecerilor, ceea ce este în contradicție totală cu ceea ce scria, dar tocmai acest lucru îl făcea, se retrăgea în lumea lui, o

lume în care știa că e neputincios și că nu poate desăvârși nimic, dar sufletului îi placea, visa și asta îl făcea fericit. Căci dacă ai mereu ceva palpabil apare riscul de a-ți plăcea sau a nu, de aceea ne intrigă necunoscutul. Nu știm cum arată, dacă se va termina. Asta ne stârnește curiozitatea, iar odată evenimentul petrecut, ne-am îmbogățit cu o experiență, am aflat încă ceva despre noi.

-Această învățare nu se oprește niciodată- mi-a zis doamna dirigintă între două floricele.

Mi-a adus un castronel de popcorn, preferatul meu și am început să vorbim. În principal vroiam să aflu de ce scriu așa de pesimist și dacă are vreo valoare ceea ce scriu, mă refer la poezii. Mi-a spus că niciodată nu te cunoști, pentru că va mai veni o altă experiență.

-Vei mai cunoaște și alți oameni în care vei regăsi ceva din tine, și acest lucru ține toată viața.

Am întrebat-o ce e cu scrisul?

-De ce nu mă înțeleg cei din jur?

-Poate ei nu au pregătirea necesară să înțeleagă, iar atunci când tu le arăți ce ai scris ei se simt inchistați că nu-ți pot răspunde pe măsura și asta poate stârnește în ei o revoltă. Faptul că tu le arăți ce scrii e ca și cum le-ai pune sufletul pe tavă și le-ai spune "Uitați, ăsta sunt eu!" Ce poți să faci este să le găsești scuze, ca să fii și tu mulțumit, dar cel mai bine ar fi să mergi să vorbești cu un psiholog!

După accident

Dar nu am mers niciodată. M-am apucat de chitară în schimb și m-am mutat la alt liceu. Am crezut că schimbând mediul lucrurile vor sta altfel, dar nu a fost așa. Nu după mult timp am întâlnit-o pe cea care avea să mă dea peste cap. Nu a făcut niciun rău, dar eu l-am făcut pe cel mai mare. După o relație de un an, am rămas și mai suspendat de cât eram înainte. Am început să cutreier și mai mult Veneția. Majoritatea copacilor de aici sunt stejari, asta adaugând un plus de solemnitate locului. T mi-a arătat Veneția, m-am îndrăgostit instant, era locul care lipsise inimii mele, s-a deschis în fața mea un gol care m-a încărcat instant, iar ea fiind cea care mi l-a arătat mi-am dorit-o și mai mult. Îmi plăcea Veneția pentru că pustiu și din când în când mai lătra un câine. Era ca o metaforă pentru sufletul meu. Ne plimbam ore în șir pe cărări. Uneori ne opream și ne așezam. Cu T în brațe, corpul i se scufunda până la nivelul umerilor în verdele lacului, de la gât până la ochi trestiiile îi contrastau conturul, iar de la ochi pădurea o-mbrățișa

După ce mi-a arătat Veneția fiecare gest al nostru căpăta conotații de ritual, mi-a dezvirginat sufletul arătându-mi ce e o iubire profundă. Inima va rămâne mereu acolo. Ne plăcea întunericul, la fel ca și lumina, dar la mijloc.. e tot timpul partea cea mai intrigantă probabil de asta adoram apusul și ne bucuram să-l vedem. Se inserase de mult, am adus o cutiuța de margarină

pe post de adăpost pentru lumânările. Ce frumos îi mai lumina chipul! Îi adăuga un plus de mister. Ochii îi sclipeau, iar în spatele luna îi tremura reflexii în aer din părul său.

Stau pe una dintre micile peninsule. Ascult vântul și păsările, îngheț cu pixul în mână. Veneția continuă să aibă acea lumină magică, proprie, iar eu plâng. Nu mai am lacrimi și plânge natura pentru mine.

Iar ea? Cum s-a dus ea? Când mi-a aflat de tentativa de sinucid a dispărut fără nici o urmă, plecase deja, dar asta o îndepărtase și mai mult.

Stând sub copacul pe care aveam gravate inițialele și lunile de când eram împreună mă împotmoleam în continuare în muțenia mea. Mă lăsa mai mut decât eram. Vroiam doar să o privesc. Fără cuvinte, cuvintele distrug mai mult decât repară. Mi-am adus aminte de comparația lui M cu țigările, dar T nu intra în nici una dintre categorii. Pe ea nu o puteam cumpăra nici la bucată nici la pachet. Era un drog mult mai tare, pe care l-aș fi luat în fiecare zi. Ca la orice drog prima doză e gratuită, dar prețul pentru a fi cu o astfel de femeie e scump, sufletul. La început nu observi, ești învăluit în fumul îndrăgostirii, dar când acesta s-a ridicat, strigi ca un microbist al cărei echipă favorită tocmai a câștigat:

”Gool!”.

Până să te dezmeticești dilerul și-a strâns calabalâcul și te-a lăsat suspentad în căutarea drogului în magazinul de tabaco.

Di-nlăuntrul meu izvorau cinci cuvinte. Mișcam buzele, dar sunetele nu vroiau să iasă. Vroiam să fie doar a mea. Cu mâinile

începusem să împletesc un inel dintr-o floare culeasă din iarbă. Mentea drogată făcea planuri de viitor. Apărea în fiecare din ele, unele le construiam împreună: excursii exotice, în jurul lumii, cabana la munte, casa de vacanță la mare, dar s-au dus toate.

Am început să plâng, să mă lovesc cu pumnii în cap. Mă simțeam neputincios că nu puteam vorbi. La început a încercat să mă calmeze, dar mai tare mă stârnea, până când s-a ridicat și a plecat. I-am privit spatele cu omoplații în afară de parcă ar fi vrut să devină aripi, să iasă prin piele și să-și ia zborul.

Nu a trecut mult timp și a început să se însereze. M-am ridicat de acolo începând să merg spre Ciric. M-am așezat în mijlocul drumului cu agenda în brațe și am început să scriu. Am transferat aici continuarea:

Visele sunt ca o sabie cu două tăișuri, ciopârțesc realitatea cu fiecare secundă, sau ciopârțesc sufletul cu fiecare vis nerealizat. Visarea nu e nici pesimism, nici optimism, nici realism, ci lasă să se vadă adevăratul om, întru cât ea este realitatea sufletului. Dar acum nu visez, sunt doar un sac de amintiri și mă întreb dacă trăind în fiecare moment din amintiri nu voi ajunge să am amintiri de genul "Aici îmi aduceam aminte de momentul în care îmi aduceam aminte", probabil atunci mă voi trezi, când voi vedea că nu mai trăiesc și nu mai am amintiri noi. Visarea e colțul meu de Rai în realitate și nu am lăsat pe nimeni acolo în afară de ea.

De câteva luni umblu cu crescăturile astea două după mine. M-am decis să mă dedic scrisului, să mă las pradă cuvântului, așa voi fi cuprinsă de flacăra unei pasiuni. Dacă infernul meu stă

în a scrie, atunci mă las posedat până în măduva oaselor. Acum pentru mine viața înseamnă pixul și foaia de hârtie, am capitulat în cele din urmă, voi muri încet în fiecare zi, dar voi reînvia de fiecare dată când voi scrie. Îmi plăcea să scriu înainte de a ști cum se face. Nu aveam mai mult de 4 ani când i-am arătat tatei două foi A4 mângâlite de sus până jos, cu scris. Pentru mine însemna ceva, dar el s-a uitat peste ele apoi s-a întors la știrile de la televizor.

Mașina din spate întinde umbrele mele pe perdeaua de copaci. Majoritatea sunt stejari, asta adaugă un plus de solemnitate locului. Fugeau de mine, una mai neagră ca alta înneecându-se în întunericul serii.

În stânga răsfrânt un cimitir de amintiri zăcea sub pământ.

În dreapta pe ape tulburi de sentimente plutea vântul.

Un deal împădurit cu aur scliffea sub aeroport.

Visele și dorințele decolau spre necunoscut,

Survola zona, iar apoi se prăbușeau:

În lac, înneecând-o, lăsându-i mintea să navigheze cu inima mea în mână, în griul luciului apei unde se reflecta seninătatea lunii. Credeam că mi-am lăsat inima și speranțele în Bucătăria răcoroasă, pe patul îngust, unde am făcut dragoste, pe canapeaua unde ne-am uitat la film, dar văd că a fost la ea tot timpul.

Pe șosea în fața mea, lăsându-i scheletul acoperit de carnea moale să tropăie călare cu o rază de speranță în coif. Mă fericeste străpungându-mi pieptul, iar fericirea îmi alungă gândurile, dar absența lor mă omoară încet.

În cimitir, scufundând-o în amintiri și luminând șoseaua neagră și întunecată. Purtată de frigul aspru îmi bate peste degete rupând cuvintele din vârful lor.

Mașina ce-mi lumina spatele mai devreme nu m-a lovit prea tare, iar pieptul strivit de copacul cu inițialele noastre, te va purta pe veci în inimă. În lacrimile ce-mi curg acum îmi revărs optimism și nu am mai făcut-o de mult timp.

Am scos telefonul să sun la salvare. Cu mâinile în cap bătrânul îmi spuse să a sunat deja. La intrarea în pădurea Veneția sunau alarmele salvărilor, dar nici una nu era sigură de salvarea mea.

A urmat o perioadă de refacere. Noroc de D care m-a îngrijit până m-am făcut bine, dar într-una din zile Bebe s-a retras la o mănăstire spre Vaslui, și nu s-a mai întors.

Din nou la cabinet

Discuția era deja în toi.

-După ce ai avut accidentul ai putut vorbi din nou?

-Da.

-Dar zici că nu-ți aduci aminte chipul ei?

-Din nefericie. Este ceva ce poți face?

-Te-aș putea hipnotiza, dar se pare că nu merge cu tine.

S se uita prin agendă.

-Să-nțeleg că ți-ai dat duhul pe bicicletă și ai alergat ca un zăpăcit prin pădure până îți sărea inima din piept ca să te simți din nou în viață?

-Mi se părea un motiv destul de bun. Decât să stau ca un leneș în fața televizorului sau pe facebook toată ziua.

- Cine te crezi tu puștiule? Crezi că dacă ai oleacă de barbă mai deasă pe față, gata ești matur? Mai baiete, mai ai de mâncat mămligă, ai nevoie de experiență, nu poți tam nesam să-ți faci visele realitate. Trebuie să ai ceva de spus, trebuie să fii un model dacă vrei ca cei din jur să te urmeze, dar tu nu-ți prețuiești nici capul ăla sec.

-Ce vrei să spui cu asta?

-Eu mi-am petrecut ultimi ani în camera asta și singurii prieteni mi-au fost pacienții care veneau și se plâneau ”Mmm

mmm, păi să vedeși că nu știu ce, că nu știu cum”. Mmm..mmm nu mai asta știu să zică.

-Eu n-am venit să mă milogesc. Am venit să-mi spui ce pot face de acum.

-Nu știu ce să-ți zic, și eu visam la fel ce mult, dar mi-am dat seama că e inutil să visezi.

-Păi dacă nu am visa am fi niște maimuțe mânate de instinct și nu am mai tinde spre idealuri. Înseamnă că nu mă mai poți înțelege, ți-aș putea vorbi cât timp am trait până acum. Ar fi doar filozofie și nimic mai mult, iar tu tot la fel de pesimist vei fi.

-De ce zici că nu înțeleg?

-Pentru că spre deosebire de ceilalți pacienți te-ai atașat de mine. Nu să mă limitez, iar tu o faci cu fiecare ocazie și îi faci și pe cei ce vin la tine să o simtă. Eu vreau să zbor, să ajung mai sus de stele, și văd că te-a captat visarea mea. Pe ceilalți pacienți i-ai fi scos afară pe ușa din spatele fotoliului. Acum mă lași în pace pentru că te hrănești și tu din dorința mea nebună.

S îl privea uimit. Un fior îl trecu pe șina spinării.

”Simt că iau foc. Mă încercă aceleași febre din adolescență. Îmi bubuie din nou inima.”

F era de neoprit.

-Poate o-i fi hipnotizat tu oameni și le-ai scos vlaga din ei, dar cu mine nu-ți merge. Eu sunt visător, sunt așa de blocat în visele mele că nimeni nu mă poate scoate. Eu nu mă atașez de lucrurile materiale.

-Dar te atașezi de cele nemateriale, și asta îți dăunează și mai mult.

-Ai dreptate. Am ajuns așa pentru că m-am atașat de ideea că-mi voi petrece restul zilelor cu o persoana și de acolo am construit totul. Dar asta m-a înfrânt, m-am atașat și în scurt timp m-am trezit singur. Acum amintirile simt cum mă pătrund cu înflăcărare, dar între timp am aflat că există și iubirea neagră. E atunci când după despărțire fiecare gând ce-ți trece prin minte e să te arunci în gol de pe primul bloc. E așa de neagră și plăcută pentru că e învaluită în amintirile frumoase pe care zici că nu le poți uita. Problema nu e că oamenii nu pot uita ci că ei continuă să-și aducă aminte. Ascunzi în visele tale și nu spui nimănui de ea. Așteptarea rămâne acolo ascunsă în inima ta și speri că-ntr-un final nu va mai fi provizorie, dar spiritul e resemnat, sau mai degrabă dezvirginat de prima lui iubire ce acum zace la pamant. Se retrage în deșertul de sentimente cu care s-a ales în urma despărțirii, se-nvelește într-un sicriu de nisip și ca într-o clepsidra uriașă începe să curgă, se îndreaptă spre ură, în jos. Câtă iubire poate ține în el? Nu se va aduna și ură când vede indiferența celuilalt? Dar apoi destinul întoarce clepsidra și prin strâmtoarea de la mijloc începe să se scurgă-n dor, se scaldă în amintiri și vise, iar dragostea e iar înfloritoare, plină de speranțe. Și totul se repetă, până când amețit, nu mai acorda importanță lumii reale. Detașat de tot ce-l înconjoară, se-nchide ermetic într-un borcan în camera inimii, și se pune la păstrat. Nici dracu, nici Dumnezeu nu îndrăznesc să umble acolo, nici unul nu vrea să dea de iubirea neagră. Naturii îi place, e legea ei, și pentru ea e doar o provocare ce ți-o aruncă în sân. Nu vreau să mai pățesc

asta odată. Decât asta mai bine mor, chiar dacă aş şti că doar prezenţa ei mă poate salva, prin cele câteva clipe de atenţie.

-Înseamnă că-ţi moare sufletul?

-Dar acum dintre toate sentimentele ura e singura pe care sufletul o adoră şi de care s-a îndrăgostit, căreia i se închina cu plăcere în fiecare secundă, dar dacă nu te iubeşti pe tine, atunci pot ţipa în gura mare că iubeşti, vor fi doar vorbe goale. Şi sufletul meu e închis, sigilat şi bun de aruncat în gunoi. Nu mă mai calmează nimic. Mă fac să vreau să fug, să fug spre locul meu preferat.

-Indiferenţa asta a ta arată că nu ştii să-i preţuieşti. Şi eu m-am ataşat de oamenii greşiţi şi i-am rănit pe cei care m-au iubit. Acum înţeleg dorinţa ta de moarte, dar asta nu înseamnă că nu există speranţă. Chiar dacă conştiinţa arată cu degetul spre tine.

-Dar nu am nici un gând să mor. Am atâtea de făcut.

-Atunci fă-le. Aşteaptă puţin şi vezi ce fac cei din jur. Până la urmă nu ai omorât pe nimeni. Oricărui om îi este permis să viseze. Asta îl diferenţiază de maimuţe, credinţa pe care o aruncă în visele sale, nu aşa spuneai mai devreme.

-De fiecare dată când visez simt o stare de pulverizare, iar ce e în jur nu mai contează. Mă simt ca un rebut al naturii, visarea e la limită cu prostia, dar şi isteţimea, nimic la mine nu este "normal".

-E normal să fii anormal. Ar fi anormal să nu fii normal. Cât despre vise.. mulţumeşte simţurilor tale. Ele îţi furnizează materie primă din realitate. Nu poţi visa ceva ce nu ai văzut,

auzit etc. Dacă vrei să faci ceva însă, adună experiență, și fii mai conectat la lumea reala prin simțul inimii.

-Pentru asta am venit la tine. Să mă ajuți.

-Dar oare chiar ai nevoie de ajutor? Nu știi deja tot ce trebuie să faci? Sau esti doar un copi mic și răzgâiat care pentru că mămica nu îi ia jucăria trebuie să bocească. Unii din pacienți se consideră proști, nebuni, duși, lista se mărește cu fiecare dintre ei. Pentru ce? Pentru că nu vor să decidă, sau pentru că nu cer ajutor? Nu are nici un rost să mai explic și să vorbesc despre ei. Cât despre ură, poate te-o face mai lucid, îți sporește simțurile și vezi lumea mai clar lumea, dar pe termen lung rămâi fără ele. Oricum ai să rămâi fără odată cu vârsta, așa că bucură-te de experiențe. Nu are nici un rost să tăiești o viața cu o mască în care te prefaci că ești bine, când știi că toate gândurile tale se îndreaptă spre cum ar fi cel mai bine să mori? Care ar fi ce-a mai nedureroasă metodă?

-Atunci ce faci?

-Deschizi ochii minții și adună experiență. Nu-ți fie frică să faci greșeli, dar vezi să nu le faci pe spinarea altora. Nu vei învăța nimic. Cu experiența pe care o aduni vei reuși să-ți faci și visele realitate.

S și F au dat mâna. În final a rezultat o prietenie strânsă. Unul cu o dorință nebună de a visa, iar celălalt cu un spirit practic și dornic de experiență. S a înțeles că dacă nu-și ascultă și spiritul din adolescența se va pierde într-o rutină ucigătoare. Niciodată nu asculta impulsurile tinereții. Strânsese mii de euro în conturi și umbla mereu cu portofelul doldora, dar nu făcea nimic pentru

propria fericire. F era mereu strângător și zgârcit când îi cerea cineva ajutor. Au înțeles toți din jurul lui că e mai bine să-l lase în lumea lui. Până la urma tot el a avut mai mult de pierdut. F a învățat din nou să viseze, iar când acesta i-a cerut ajutorul lui S, era deja plin de frustrări, iar acesta l-a ajutat să se descarce. Altfel acestea l-ar fi urmărit mult timp și ar fi ajuns ca domnul ce venise de dimineață la cabinet.

Deschise sertatul căutând cartea de muncă.

-30 de ani. Știi ce? Uite aici un cec. Ia banii ăștia. M-ai ajutat mai mult decât au făcut-o toții pacienții pe care i-am avut. De săptămâna viitoare mă mut la țară și îmi gospodăria la care visam de mic.

S inspiră adânc. Văzu un nou început fugind către el de la orizont.

-Și mie ce-mi sugerezi să fac?

-Fă cunoștință cu cât mai multe persoane, lărgeste-ți orizonturile, acum du-te și nu uita. No balls, no girls.- și îi arătă ușa din spate.

-Pot să mai trec pe aici săptămâna viitoare?

-Nu, de acum ești pe picioarele tale!

Ea este

Cu ” ” de la gol. S-a pierdut în trecut în promisiuni încălcate și s-a aruncat în viitor în vise imposibil de realizat. Ademenită de încredere s-a sustras din corp și s-a dus în neant, iar ea a rămas goală. Goliciunea trupului o lasă indiferentă căci flacăra ei s-a stins, cel care o alimenta a îmbrobodit-o cu promisiuni, iar ea doar și-a urmat instinctul. Acum nu mai crede în nimeni. S-a intelectualizat și singurul mod de a te mai apropia de ea e mintea, căci sufletul pecetluit nu se va mai dăruia nimănui cum a făcut-o o dată. E incapabilă de sentimente nobile și în singurătatea ei se bucură de fiecare vis nerealizat, o umple cu fantezii și dorințe ascunse. Nimic din lumea concretă nu-i mai stârnește inima, e sătulă de iubire, de sentiment. Nehotărârea celor din jur îi sporește dorința de independență. Nu se mai poate atașa, pentru că din toate sentimentele frica o împinge spre a deveni și mai atractivă pentru cei din jur. Își dorește să plătească cu aceeași monedă sexului care cândva o făcea să tresară. Acum se pierde în gesturi mici, privește-n gol și trecutul tăcut lipsit de parfum și gust îi împrăstie imagini, portete în fața ochilor. Cu privirea fixă ieșise de la o cafea cu prietenele în Phoenix. Se îndreptă spre stația de Tramvai din.

Piața Unirii

În dimineața aceea aerul crocant adormise porumbeii. F începuse din nou să viseze. Aștepta un tren în Piața Unirii, chiar dacă Gara era la 10 minute de mers pe jos. Se părea că fusese fermecat de careul plin de porumbei. În mijlocul lui o copilă de 4-5 ani fugărea păsările calme. Maică-sa o căuta cu privirea, camera foto din mână dreaptă surprindea cadre șterse: ba ale cerului, ba al mozaicului ros din piață. Se anunța a fi un început plăcut de primăvară. Iarna arunca ultimul ecou și lăsa să se-ntrevadă un cer senin. Aerul proaspăt și cald prevesteau o primăvară inocentă. Inocentă era și starea lui F. Ai zice că s-a schimbat peste noapte. Acum visa din nou cu ochii deschiși pe banca de lângă statuia lui Cuza. Mijlocul privirii semăna cu centrul orașului. Amintiri acordau prioritate dorințelor din prezent. Visele parcau pe locuri interzise și primeau amendă de la suflet că nu-și găsesc loc în realitate. Iar la periferie.. la periferie ochii întrezărisera silueta unei studente în palton crem și fără un nasture pe brâul de la spate. Tenul ciocolatiu puse roșu la semaforul imaginației. Pașii apăsați se sincronizau cu bătăile inimii ce creșteau exponențial.

-5.. 4.. 3.. Dacă nu mă duc să vorbesc cu ea acum, degeaba am fost la psiholog.

Se ridică de pe bancă și fugi după ea. O opri și cu un zâmbet tâmp îi întinse mâna.

-Buna! Cum te cheamă?

Tipa se uită cu nasul pe sus la el și-și continuă mersul țănos.

”Ce-a fost asta? Nu merge așa. Mai încerc odată.”

O prinse din urmă la bariera ce permite accesul spre Hotelul Unirea.

-Cred că am început cu stângul. Eu sunt F, și îi întinse din nou mâna.

Studenta se uită din nou la fel de chiorâș și trecu strada spre stația de tramvai.

”O nu, nu, nu. N-am chef de teatru, dar dacă altfel n-am cum să-i atrag atenția o fac și pe asta.”

Cu mai mult curaj în sânge își mări pasul și în fața automatului de cumpărat bilete o ajunse din urmă.

-Stai!

Ea întoarse capul. O prinse de mână, îi făcu o piruetă rapidă și o trase spre el, cu brațul înconjurându-i talia. Ochii bulbucați deveniră martori sărutului. Buzele lipite una de alta numărau secunde. Nu era pic de pasiune în reuniunea lor. Orgoliul rănit de două ori la rând al lui F se împotmoli din nou în respingerea domnișoarei. Aceasta îl împinse într-o parte și fugi în tramvaiul numărul 3 ce tocmai ajunsesse în stație.

Șocat, F rămăsese cu privirea împietrită.

-Buna dimineața domnule! Cum vă numiți? Îi zise o voce groasă din spate.

Se întoarse și dădu nas în nas cu paznicul de la barieră.

-Ți-am urmărit numărul de mai devreme și am un singur cuvânt să-ți spun: hărțuire. Domnișoara a plecat, dar am totul înregistrat pe cameră. Și o putem găsi destul de ușor. O văd în

fiecare dimineată trecând pe aici. Acum putem rezolva problema în două moduri: românește sau juridicește.

F înțelese aluzia și băgă mâinile în buzunar, când colo sufla vântul. Uitase portmoneul pe etajera din baie.

”Se pare că metoda juridică va fi în cele din urmă.”

-N-am bani!

-Atunci așteptăm să vină poliția.

Începu să se legene, când pe vârfuri, când pe călcâie.

”Da’ ce stau ca prostu’ aici” și

În secunda doi o luă la sănătoasa spre Cuza Vodă.

”Ce are să facă? Doar n-o să alerge după mine.”

Își iuți pasul. Ajunse în cele din urmă în Tg. Cucu și urcă în microbuzul 20.

Zăpada începuse să se topească. Străzile erau din nou mătuite de textura asfaltului. Șantierul de la pasajul din fața Bibliotecii Central Universitare se redeschise așa că autobuzele ocoleau prin Copou, pe la Colegiul Negruzzi, coborau la Petru Poni și își continuau traseul spre capăt Păcurari.

Aruncă hainele pe canapea și se grăbi la duș. Întreaga atmosfera era mai prietenoasă față de începutul dimineții. După câteva minute își făcu loc printre aburii fierbinți. Căută o pereche de pantaloni scurți și un tricou să se îmbrace. Porni aragazul și puse de un ceai să se încălzească. Cu ceașca în mână și "Idiotul" lui Dostoievski se așeză în fotoliu, dar ochii îi alunecară pe tabloul de pe peretele din față. Un clar de lună mărginit de albastrul mării se pierdea în negura nopții. Îl captură, îl așeză pe una din pietrele de pe dig și îl umplu de amintiri din adolescență

de la mare. Luna era înflăcărată, iar norii stufoși o învăluiau din când în când. Ochii erau la fel de roșii. Nu dormise de câteva zile, dar își găsisese o prietenă cu aceeași problemă, insomnia. Nici ea nu putea să doarmă noaptea, căuta să umple atmosfera de mister luminând doar ceea ce-i place ochiului să vadă.

Cu câteva ore înainte se plimbaser cu familia prin port. Soarele mângâia blând chelia bărcilor. Din piesele cromate săreau scântei însângerate. Nota în minte detaliile peisajului, ochii uitară culoarea cerului, număra nisipul.

Dintr-o dată o voce gravă, dar cu un ton patern îl păli din spate:

-Fruntea sus! Ești bărbat 'tu-ți crucea mă-tii!

Se trezi din fotoliu și printr-un colț de geam observă cerul însângerat înfrânt de albastrul întunecat al nopții.

”Apusul!”

A dream you dream alone is just a dream

A dream you dream together is reality

Sări în picioare, luă repede portofelul din baie, aruncă paltonul pe umeri, apucă traista din cuier și se îndreptă cu pași grăbiți spre Moara de Foc. Știa un bloc de pe care se putea vedea apusul.

”Mai repede, mai repede. Nu vreau să-l ratez. Nu l-am mai văzut de la începutul iernii.”

Liftul încetini spre ultimele etaje. F deschise ușile și începu să alerge pe scări spre ultimul etaj.

”Hiu.. bine că e deschisă ușa.”

Se prinse cu mâinile de grilaj și începu să escaladeze. La ultima treaptă trase cu putere de margine, se împinse cu mâinile de aceasta și ca și cum ar fi ieșit dintr-o piscină se ridică pe acoperiș.

”Hmm uite ceva nou.”

Sprijinită de margine și cu o carte în mână o tânără îmbrăcată într-un palton crem admira conturul soarelui. Își întoarse privirea și când îl văzu îi spuse cu un zâmbet ironic.

-Da' cum de ai ajuns pe aici? Nu te-a luat poliția? Am văzut că domnul gardian a fost mai mult decât încântat să facă cunoștință cu tine.

-Evident. A fost mult mai receptiv spre deosebire de alte persoane..

-Unde bați?

-Nu bat nicăieri. Apropo, numele lui e pa si pusi. L-am salutat din mers când i-am aflat intențiile. – îi întoarse zâmbetul ironic.

Domnișoara își deschise cartea și începu să citească. Titlul se distingea cu ușurință pe fundalul alb "Femeia de succes – Theona Bălan"

"Văd că e la fel de indiferentă."

Se așeză la o oarecare distanță de dânsa și scoase din geantă o carte pe care o primise de la un prieten.

-Ar trebui să o citești. N-ai mai avut și tu o gagică de atâta timp, poate te ajută.

Citi titlul scris cu litere mărunte

"Ce știu bărbații despre femei".

"Trebuie să fie o carte pe cinste, își zise"

O răsfoi și văzu că era goală.

"Ăsta și-a bătut joc de mine"

Fata îl urmări furiș cu privirea peste carte și citi titlul.

-Chiar că! Ce știu bărbații despre femei?

-Aparent.. se pare ca nu le place să fie abordate pe stradă, dar tu crezi că ai să ajungi femeie de succes citind cartea aia? și se apropie de ea ca să poate citi mai bine numele autoarei.

-Probabil.

-Am un sfat mult mai practic. Ar fi mai bine dacă..

-Auzi! Vorbești prea mult. Nu pot să te ascult acum, apusul e mult prea frumos. Hopa jos și uită-te cu mine.

"Are dreptate."

Din blocul de alături, la ultimul etaj, un bătrânel ieșise să-și fumeze țigara de toate zilele. În fața lui se desfașură un tablou care-i reaprinsese pasiunea pentru fotografie. Căută repede camera și își îndreptă obiectivul spre acoperișul blocului de vis-a-vis.

Un click și aerul roșcat încreți retina camerei. Fațada blocului era îndreptă spre soarele care ruja buza streășinei. Pe acoperiș, cei doi tineri deveniseră sclavii momentului. Nimic din ce era pe dedesubt nu mai conta, ci doar albastrul violet al razelor apusului. Sub nouri galbeni rozalii stăteau cu fruntea sus și își lasau fața să fie luminată de roșeața palidă a soarelui. Sub nas o umbră lungă și șireată-și întindea măsura, sub buze-un zâmbet scurt se risipea fulgerător. Vraja apusului îi apropie și legase între ei dorințe aprinse amestecate cu amintiri plăpânde. Noaptea își făcea grabită primii pași.

-Se va face frig.

-Nu-i bai. Am turbinca mereu burdujită cu tot felul de lucruri. Ai fi uimită să vezi câte lucruri încap.

-Nu-mi zi că ai să scoți o pătură de acolo.

-Ba fix asta am să fac.

Desfăcu fermuarul și dezumflă geanta de pătura groasă ce o umplea.

-Tu chiar ești pregătit pentru orice situație?

O înveli și îi spuse.

-Nu chiar, dar am o idee. Săptămâna trecută am fost la o școală din Erbiceni și le-am dus un pachet cu jucării și dulciuri, cred că mi-au rămas niște baloane în geantă.

Scoase din buzunarul din interior o mână de baloane și i le întinse.

-Acum dacă țin eu minte..

-Ce ai să mai scoți de acolo? și râse cu poftă.

-Luna trecută m-am lăsat de fumat, dar am făcut o colecție de brichete cu lanternă. Trebuie să fie pe aici pe undeva – cotrobăi prin buzunarele exterioare. Uite-le!

-Ce vrei să faci cu ele?

-Vom lega lanternele aprinse de capătul baloanelor. Vom face niște lampioane și le vom arunca de pe bloc. Deocamdată ajută-mă să umflu baloanele.

Cu ochii din nou bulbucăți începură a pompa aer. În nodul de la capăt prinseră lanternele aprinse și le aruncară de pe bloc.

-3..2..1 Și!

Ca un roi de fluturi baloanele se înălțară purtate de vânt, iar apoi coborâră în stradă. De pe bloc ce-i doi le urmăreau dansul haotic.

-Vezi să nu cazi – îi zise ea.

-Uite, îl vezi pe ăla verde? La prins fetița aceea.

-Unde? Unde? Se grăbi tânăra să întrebe.

Se apropie de F. Acesta o simți aproape. Îi mirosi parfumul cu arome de cireș și părul moale mângâindu-i fața.

”Cam asta a fost..”

-Uite acolo! Îi arată cu degetul spre o fetiță ce se întorcea cu bunica de la grădiniță.

-Ia uite buni! Un îngelaș.

-Antonia, stai aici.

Balonul îi căzu în brațe bătrânei și îi descreți fruntea. După mult timp ceva îi așternu un zâmbet printre riduri.

-Parcă am fi zei și împărțim fericire în lume.

-Ce idei năstrușnice mai ai prin minte?

-Hmm.. să mă gândesc. Nu cunosc bine constelațiile, dar ne putem juca de-a ”Seamănă cu..”.

Se sprijiniră pe marginea blocului, se înveliră în pătură și se îmbarcară într-o racheta imaginară spre țara stelelor.

-Seamănă cu.. o mașină.

-Unde?

-Uite acolo, lângă Carul Mare.

-Ăla e carul mic.

”Ce parfum fain și-a ales. Ieșise doar să citească. Are grijă de ea. Aș vrea să-l mai simt măcar odată.”

Se întinse nu mult peste ea și îi arăta o constelție în partea opusă.

-Seamănă cu..

-Cu?

”Cred că o să înnebunesc. Credeam că o pot aștepta oricât pe T, că am tot timpul din lume. Apoi am încercat să mă înconjur de amintiri frumoase care mă țineau în viață. Timpul nu mai avea nici o valoare. Nu mai conteau orele, zilele, pentru că o așteptam. În sufletul meu apăruse dorința de a avea ce am pierdut și am ascuns acea așteptare în fundul ființei mele. Nu am mărturisit-o nimănui. Lipsit de vreun scop totul mi se părea pustiu, fără sens și căutam să-mi reumpl timpul. Am ajuns să sper că totul va fi mai bine, momentan era tot ce puteam face.

Mi-am dat seama că e bine să fiu și singur și că atunci când îmi acord timp mie, nu mă poate judeca nimeni. În cele din urmă m-am uitat la trecut și mi-am aruncat sufletul acolo, într-o așteptare pentru viitor. Dar dintr-o dată, fata asta pe care o cunosc de o oră mă face să mă simt din nou.. infinit.”

Fără să-i mai spună ceva îi prinse fața cu mână dreaptă și își strecură degetele prin părul ei. Luna sfioasă trimitea câteva raze timide pe chipul lui. Tânăra dorea să-l cuprindă cu toate simțurile. Înainte să închidă pleoapele, ochii se inundară cu masculinitatea trăsăturilor, pătrundeau printre ele și îi citeau cele mai profunde gânduri, îi căutau cele mai neînsemnate defecte, îi era frică să afle că îi e superior. Nările storceau și ultima firmitură de parfum din aerul inspirat, căuta arome să-i stârnească mintea, să o aducă spre meta-fizic, căci celelalte simțuri o legau de realitate. Urechile îi măsurau cuvintele, dar liniștea îi puneau sufletul în transă și o îmbrățișau.

Dezechilibrată de atingerea fină de pe gât mintea începu în cele din urmă să-i oprească celelalte simțuri. Fiecare por al pielii căuta să fie străpuns de căldura trupului de lângă. Ochii închiși priveau înăuntru, un iad de sentimente ce se scufunda într-un rai de plăcere. Nasul absorbea mireasma prezentului, iar urechile ascultau fiecare secundă scurgându-se între ei doi. Pielea se făcu albie unui râu de fiori ce se revărsa în oceanul de pasiune, iar ea.. ea se lăsă pradă momentului.

De data aceasta sărutul îi legase pe amândoi. Grecii spuneau că prin sărut sufletele oamenilor se ating. Misterul nopții îi încătușase pe amândoi, inima le bătea cu putere, mintea începuse

să le zboare, iar sufletele decolau împreună de pe aeroportul inimii.

Bora Bora

După un zbor amețitor aterizară în Vaitape, principalul sat din insula Bora Bora. Era la fel de întuneric ca la decolare, iar ei au început să cutreiere plaja.

-Unde ne sunt bagajele?

-Se pare că ne-am cazat deja. Uită-te la mâna stângă, avem brățară pentru All-Inclusive.

-Cât este ceasul?

F se uită la ecranul telefonului, dar de abea reuși să deslușească cifrele.

-Nu pot să văd, am început să amețesc.

-Deja? Nu ai băut decât 3 shot-uri. Ce fel de bărbat ești dacă te îmbeți așa repede.

-Las'că vezi tu.

O prinse de braț și se îndreptară spre unul din barurile de pe plajă. Sforțându-se să pronunțe cat mai clar numele băuturii ceru 2 Jagermeister duble.

-Când vine vorba de băutură, cu toții vorbim aceeași limbă. În cinstea noastră.

-Cheers!

Au ciocnit și au dat peste cap paharele. Băutura curgea pâlnie pe gât până când ultima gură se puse cep și îi înecă pe amândoi.

-Mai vreau, zise fata.

-Știi ce? Tocmai mi-a trăsnet o idee. Când ieșeam cu băieții mai demult dădeam suicidal shot.

-Cum se face?

-Vino cu mine.

F se întoarce la bar și cere 2 shot-uri de vodka, 2 felii de lămâie și sare.

-Bun, și ce trebuie să fac?

-Simplu. Îți torni sarea între degetul mare și arătător, prinzi lămâia între aceleași degete și ții paharul în mână cealaltă.

-Da' așa fac de fiecare dată.

-Acum e partea mind-fuck. Tragi sarea pe nas, îți storci lămâia în ochi și dai pe gât vodka.

-Să-nțeleg că vă plictiseați rău, râse cu poftă

-Vorbim după, zâmbi ca pentru el.

Traseră fiecare sarea pe nas, nările începură să se inflameze și căutau cu disperare aer. Picurară lămâia în ochi și lacrimile începură să curgă șiroaie. Când în cele din urmă au dat și vodka pe gât simțurile au explodat. Urechile mai auzeau doar țipetele celuilalt.

-Apă...apă!

-Fugi în apă și te clătește.

Săriră amândoi ca doi descreierați prin apa azurie și se spălară pe față, pe ochi și nări.

-Aaaa..Rechin, rechin.

F fugi repede să vadă ce s-a întâmplat. Valurile îi îngreunau pașii, iar în întunericul serii de abea desluși sub apă silueta

creaturii ce tocmai o atinsese pe fată. Bâjbâi cu mâinile și dădu peste un pui de broască țestoasă.

-Uite prostuțo, era doar o broscuță care a ieșit la o plimbare.

-Fugi de-aici cu ea. M-a speriat de moarte.

-Știi ce? Am să o păstrez. Îmi place de ea. Am să o botez Socket (Priză), pentru că te-a cam băgat în priză.

-Nu ești amuzant deloc.

-Te pomenești că te-ai fi supărat.

-Nu. Să mergem la cazare. Sper să ne amintim drumul.

-Haide!

-Iei și broasca cu tine?

-Doar nu am să o las aici, nu vezi ce drăgălașă e?

O luă de mână și porniră grăbiți spre bungalow. De pe plajă pornea un ponton spre mijlocul apei care după vreo 50 metri se bifurca. Indeciși în ce direcție să meargă, se uitau unul la altul.

-Acum ce facem? zise tânăra.

-Verifică-ți buzunarele, poate găsim ceva util.

-Ține puțin broasca.

-Pune-o jos.

F scormoni prin buzunare și găsi cheia de la bungalow.

-Numărul 6.

-Iau eu cheia. Merg în stânga și tu în dreapta. Ne strigăm dacă am găsit camera.

-Bine.

Porni în grabă, dar se întoarse imediat.

”Am uitat broasca.”

Fiecare căbănuță era numerotată așa că îi fu ușor să găsească la capătul pontonului căsuța.

-Aici! Uhuuu, strigă către F.

Cât timp îl aștepta pe F tânăra descuie ușa. Se dezbracă aruncându-și hainele pat și intră în duș. Lăsa apa să-i mângâie pielea.

-Tanaa. Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe broscuța Sochet.

Intră vijelios în cameră. Ca și cum ar fi prezentat un nou telefon în fața unui public imens, ridică broscuța în slăvi. Și apoi îi șopti:

-Cred că te-ai înțelege destul de bine cu Ștecher.

Puse broscuța în acvariul cu pești din colțul camerei și se întinse pe pat. Nu departe de marginea patului se deschidea ușa către baie. Dușul era chiar în față, iar prin sticla aburindă reuși să distingă formele tinerei. Printre aburii fierbinți răsărea din când în când un sân și o cută a coapsei. Ieși din duș și se înfășură într-un prosop. Cu părul dat pe o parte păși spre F. Acesta stătea în șezut și se uita în ochii ei. Privirea îi coborî spre buze, urmări linia gâtului și se afundă în decolteu.

-Ochii sunt aici sus.

O trase peste el și în timp ce o săruta îi zise că vorbește prea mult. Era trecut de miezul nopții, aerul rece se fofili pe după ușă. Pielea lui rece cerea să fie răsfățată cu parfumul trupului ei. Își băgă mâinile pe sub tricoul lui și îl sărută pe coaste. Îi atinse pielea ușor cu vârful buzelor dintr-un colț în celălalt. O făcea să rupă hainele de pe el. Îi adora mirosul, pielea fină, vocea suavă.

-Ia-mă și fă-mă sa uit de mine!

-Eu ce să mai fac?

O întinse pe spate și începu să o sărute coborînd ușor pe la ureche, la gât, claviculă, coborî pe abdomen și urcă înapoi pe sâni. Se angrenă într-un vals amețitor făcând-o să înnebunească. O dorea cu fiecare moment, cu fiecare secundă, cu fiecare clipă. O prinse de păr și îi ridică fruntea. Ca două săgeți li se întretăiară privirea. Tensiunea dintre ei creștea. Se îndreptă încet, respirând greu, apropiindu-se de buzele ei. Se uită în ochii și o prinse de buza de jos mușcând-o încet în timp ce mâinile se plimba pe tot corpul. Cu vârful degetelor de la mâna dreaptă îi număra fiecare centimetru pătrat de pe spate. O cuprinse cu mâinile de piept, îi storcea ultima urmă de parfum. De la sânul drept se pierdu într-un tango senzual cu limba lui. Ea îi trecu mâna prin păr și deodată îl trase sărutându-l pasional. Își ridică brusc bazinul spre talia lui, gemând senzual.

Se ridică în picioare, și o luă în brațe. Se îndreptă spre birou și o așază ca pe un bibelou. Fundul se turti de suprafața rece. Fesele se înmuiau pe marginea biroului. Își puse mâinile în laterale și-și lăsă capul pe spate. Prin geamul de afară venea o rază pătată de păcate, îi prelungi umbre curioase sub sâni. Părul îi atârna pe spate. Îi prinse talia și o trase spre el. Ea îl împinse și căzu. Spatele i se strivi de podeaua falsă din sticlă. Pe dedesubt treceau un banc de meduze fosforecente. Lumina lor violetă rotunjea formele celor doi în întunericul încăperii de deasupra. F îi penetră vidul de sentimente și o umplu cu toată pasiunea și dorința lui de viață. Fata îi umărea mișcările ferme, îl prinse cu

măinile de spate și își înfipse unghiile în carnea fierbinte. Plăcerea era insuportabilă, vroia să devină una cu el și să nu se mai dezlipească niciodată.

În cele din urmă căzură frânți pe patul mare și pufos. Dimensiunea acestuia o măsuraseră în prima zi, după ce s-au cazat.

-Eu pe tu, zise ea.

Dimineața îi orbi visul lui F. Se trezi și buimăcit sări din pat. Împleticindu-se de picioare intră în baie. Se uită în oglindă și-și văzu ochii roșii.

-Data viitoare rulez unul mai slab. Mi-a dat un vis de mădoare capul.

Întoarse claia de păr și ochii îi alunecară de pe gresie în cadă. Ca două animăluțe liniștite ce erau, Ștecher și Sochet înotau agale.

-Sigur am pus prea multă iarbă.

Cu privirea încruntată ieși din baie și se opri în prag, la intrare în sufragerie.

-Bagaje. Unde dracu am fost plecat? Și de ce nu le-am despachetat până acum?

Se întoarse și se izbi de frigider. Sub magnetii colorați flutura un bilețel. Îl citi și căzu din picioare.

”Am coborât să iau lapte.. T.”

Oameni vechi înnoiți

Parcă mașina lîngă catedrala catolică. O ajută pe T să coboare. Datorită excursiei în Bora Bora urmau să se aleagă cu titlul de părinți. Era 15 decembrie și ca în fiecare an la catedrala romano-catolică "Sfânta Fecioara Maria, Regina" corul Juvenes Ecclesiae umplea atmosfera de colinde.

În curtea bisericii copii alergau printre adulții eleganți. Din când în când se împiedicau de paltoanele negre ale bărbaților. Urmărind dansul haotic al copiilor îl zări pe nea S discutând cu un bărbat.

-Bună seara domnule!

-Bună seara!

-Domnul mi-ai fost pacient la începutul primăverii, când ai venit și tu la consultație.

-Psihologul renumit cu metode neconvenționale.

-În persoană. Tocmai vorbeam de ce s-a mai întâmplat între timp.

-Am văzut acum câteva zile în Piața Unirii un afiș despre concert și neavînd altceva mai bun de făcut am luat-o pe madam și am venit să-i ascult pe juni. Mai fur și eu din tinerețea lor.

-Madam? Să înțeleg că a apărut și o doamnă Mihai între timp?

- O fi cu copii prin curte pe aici acum. Am să scurtez puțin povestea, în curînd începe spectacolul. Mergeam într-o zi spre Galați, unde stau părinții mei. Și am văzut pe granița între Iași și

Vaslui o pancartă pe care scria că au o fermă de vânzare cu undeva la două zeci de mii de euro. Mergeam ca de obicei cu gândul la visele și regretele mele când m-a pălit realitatea cu pancarta asta. Am oprit mașina. Îmi zic, în cont am strânși vreo cincisprezece mii, vând mașina și am banii să o cumpăr. Am luat numărul de telefon și am sunat. Mi-a răspuns madam. Am stabilit o întâlnire pe săptămâna ce a urmat și după o lună am semnat actele de vânzare cumărare și de căsătorie. Soțul ei murise în urmă cu doi ani într-un accident rutier.

-Și ce crești la fermă?

-În principal vaci de lapte. Mi-a plăcut din totdeauna brânza cu smântână.

-Numai bine. Acuși trebuie să nască și nevasta mea. Mă abonez la tine pentru niște lapte? Unde ziceai că ai ferma?

-Pe granița între Iași și Vaslui, în Șerbești.

La ora 19 fără un sfert se deschiseră ușile și mânați de spiritul Crăciunului oamenii începură să-și caute loc în uriașa sală.

Sfinții Evangheliști îi priveau pe unii făcându-și loc și așezându-se pe băncile din interior, alții, ca să nu rămână în picioare, urcau la balcon de unde priveliștea era înduioșătoare. Luminile se stinseră dintr-o dată. În fața altarului un podium de scânduri încadrat de doi brazi împodobiți cu luminițe roșii și albastre, deocamdată singura sursă de lumină, aștepta corul să urce.

Din stânga și din dreapta au început să intre unul câte unul tinerii bisericii. Fiecare își purta candelile roșii intonând "Silent

Night”. În spatele lor lacrimile de tristețe ale lui Iisus de pe cruce se transformaseră în lacrimi de bucurie. Sângele ce îi curgea dintre coaste se transformase în mir, umplând atmosfera de liniște și pace. Luminile se aprinseră și privirea îi coborî de la cer spre mulțimea de oameni ce se adunase să-i slăvească nașterea.

-E totul bine? îi șopti F.

-Da, s-a calmat.

Își sprijini mâinile pe abdomenul bombat.

-Doamnă, stați jos. Mă scuzați.

Un tânăr se ridică din bancă și îi făcu loc lui T.

Sufletele oamenilor se înălțau alături de vocea corului. Se lăsau purtate prin povestea nașterii lui Hristos, mergeau alături de colindători din casă în casă și împrăștiu bucuria Crăciunului. După o ora și jumătate concertul se încheie. Lumea însă încremenise, se mișca agale spre ieșire. F o zări printre cântăreți pe I, o amică din adolescență.

-Mai stăm puțin.

-De ce?

-Am văzut-o pe I. O fostă colegă de generație din gimnaziu. Nu știam că încă mai cântă.

-Nu stăm mult. A început iar să se agite ăsta micu.

Din partea dreaptă apăru I.

-Bună! Ce faceți? Nu v-am mai văzut de mult.

După pupăturile de rigoare și prezentări începură să vorbească.

-Ce să facem? Am venit să ascultăm corul. Ați cântat minunat, ca în fiecare an de altfel. Tu ce mai faci? Pe unde mai lucrezi? Ai terminat facultatea?

-Chiar luna trecută am reușit să-mi deschid un cabinet la Sfânta Maria la secția de pediatrie.

-Ai rămas în cele din urmă pe ramura asta?

-Da! Mi-au plăcut din totdeauna copii și mi s-a părut cel mai ușor de lucrat cu ei. Adulții mai pun din burtă dureri, dar ei sunt așa de inocenți că spun direct ce-i doare.

-Înseamnă că te am ca doctor pentru bebe.

-Uite aici o carte de vizită, aveți adresa și un număr de telefon în caz de aveți probleme. Noi cei din cor ieșim la un ceai. Vorbim cu prima ocazie.

Se îmbrățișară pe rând. În catedrală mai rămăseseră doar câțiva oameni care strângeau scena și echipamentul electric.

-Să mergem draga mea.

Îi întinse brațul ca să și-l sprijine T pe al ei

Memento Mori

-Probabil și-au găsit cu toții alinarea în sânul familiei. Cu atât mai bine. vorbea ca pentru sine S din cabinet.

Se uită la ceas și văzu că se apropia sfârșitul programului.

-Bună seara!

-Oo, F!

-Chiar eu. Am trecut să-ți urez Crăciun fericit! Și să ai parte numai de bucurii alături de cei dragi.

S îi ieși în cale întinzându-i mâna. După o strângere ferma și un schimb de urări, se auzi telefonul sunând.

-Ascultă puțin: Concert de caritate la Casa de Cultură a Studenților, 19 decembrie, ora 18. Trupa Memento Mori, câștigătoare a Wacken Open Air va încheia spectacolul cu un concert de zile mari. Vă așteptăm!

Cu telefonul între umăr și ureche și cu o mână învârtind în oala cu supă îl sună pe S să-l anunțe de spectacol.

-Memento mori?

-Nu-i mai ții minte pe dragii noștri colegi din liceu?

-Aaa, ba da. Ajung pe la șase acasă.

-Te aștept cu masa pusă.

-Te-am ținut. Te-am lăsat S. Merci pentru tot!

-Numai bine!

Urcă în mașină și goni pe Cuza-Vodă, făcu dreapta lângă Colegiul Național și la a treia ieșire de la sensul giratoriu coti spre Păcurari. După cinci minute parcă mașina în fața blocului.

”Mama lor de șoferi. Nu se uită oleacă unde trag mașina. E greu dom’ le să le parcheze-n spic, încap mai multe așa.”

Țrrr Țrrr.

Deschise ușa și în fața lui țâșni T.

-Bună seara domnișoară!

O luă în brațe, dar burta nu-i permise să guste din buzele acesteia. Se aplecă și-și lipi urechea de burtă.

-Ai fost cuminte azi?

-M-a ajutat să-ți fac de mâncare, leneșule.

-Să vedem ce ai făcut bun.

Învârti încă o dată în oala cu supă și ridică polonicul, îi turnă câteva în farfurie și se așeză lângă el la masă.

-Nu mănânci?

-Bucătarul se satură cât gătește. Nu mi-e foame. Vezi că ți-am călcat o cămașă. E pe umerăș în sufragerie.

Se îmbrăcară amândoi și pe la șapte se găseau la intrare în Casa de Cultura a Studenților. Ușile ce permitea accesul în sala Gaudeamus erau acum larg deschise. În fața primului rând se găsea o urnă pentru donații. Era destul de goală, spectacolul tocmai începuse. După o oră de așteptare Căliman anunță cu aceeași înflăcărare trupa Memento Mori.

-Câștigătorii de anul trecut al Wacken Open Air, Memento Mori.

Fiecare vocală din numele trupei era prelungită, vocea răgușită termina cu un i apăsător.

-Teodor la tobe, Rareș la clape, Daniel la chitară basă și Herdeș la chitară ritm. Iar la voce Adobroaie Radu.

Dupa o goană nebună prin piesele lor își terminară concertul. Lumea era în extaz. Cu mâinile sprijinite de marginea scenei, se adunaseră cu toții într-un head-bang comun.

-Ești ok?

-Cred că muzica are un efect asupra lui. L-am simțit mișcându-se tot concertul.

-Rocker scrie pe fruntea lui. Haide în backstage să-i salut pe băieți. N-am mai vorbit demult cu ei.

Își făcură loc prin mulțime și prin partea stângă ieșiră pe hol. Au dat nas în nas cu trupa.

-Ooo.. da ce faceți domnilor?

După ce îi luă pe toți la noroc ca la finalul unui meci de fotbal coborî cu ei în Belfast.

-Cu ce ocazie pe aici? Întrebă Teo.

-Mi-a spus doamna de concert și am zis să văd cum vă mai descurcați. Parcă vă certaserăți, dar văd că sunteți pe cai mari.

-Suntem niște căluți, zise Daniel.

Andrei scoase un niehăhă, își aranjă ochelarii și-și aprinse o țigară.

-Te rog să o stingi. E însărcinată doamna.

Între timp T se angrenase într-o discuție prin mesaje cu prietenele ei.

-Mă scuzați.

-Pe unde ați mai umblat? Cum a fost în Wacken?

Atât a trebuit să se stârnească gălăgia.

-A fost prea șmecher. Păcat că pentru următorii zece ani nu mai avem voie să participăm.

-Nu ne-ar mai primi la cum am câștigat.

-Câte trupe au fost de toate?

-O sută treizecișisapte. Cele șaptezeci de mii de bilete au fost vândute cu opt luni înainte de deschidere. Concertele s-au ținut pe șapte scene enorme, a fost nebunie.

-Uau ce de-a numere. Ce premiu ați primit?

S-au uitat unul la altu și dintr-o dată au izbucnit în râs.

-L-am uitat acolo. Probabil eram prea beți ca să ne mai pese. Mai contează premiul când ai câștigat un turneu la nivel mondial?

-Cu fetele cum stați? Andrei, tot cu Ilinca? Înainte să terminăm liceul parcă erați amândoi voluntari la Crucea Roșie.

-D'acum, e ok.

-F, putem să mergem? E din nou agitat, de data asta nu cred că mai e pentru că îi place muzica.

-Sigur. Mi-a făcut plăcere să vă reîntâlnesc. Cum pot să mai dau de voi? Poate ieșim calumea la o bere într-o seară.

-Avem pagina de Facebook.

Ieși din Belfast și în față la Sofany îl văzu pe Dragoș, un prieten foarte bun din copilărie.

-Vin imediat, așteaptă-mă în mașină.

Îi întinse cheile de la mașină și se îndreptă spre magazin.

-Oooo, da' ce faci man?

Dragoș îl luă în brațe și îl ridică pe sus.

-Ce faci omule? Nu te-am mai văzut de jumate de viață. Pe unde ai umblat? Eu tocmai am terminat cursurile la Quasar. Îmi luam un ceai să mă încălzesc nițel.

-Pe aici și eu. Cu chitara și video-urile mele. Când m-am decis în cele din urmă să ies din casă m-am ales cu gagică, mâine poimâine sunt tată. Mai devreme m-am întâlnit cu niște foști colegi de liceu, anul trecut au avut concert la Wacken, Germania. Ce face pasiunea din oameni.

-Știi că vorbeam noi prin clasa a unșpea că urma Cosmin să-mi plătească cursurile de streedance în continuare.

-Cam așa ceva, ziceai că îl întrecusei pe Igi la free-style.

-Da. Să vezi. În vara următoare a venit Fofo din trupa lui CRBL să țină un work-shop și la final s-a făcut un cypher și m-am luat la întrecere cu el. După două piese stăteau toți jos și se uitau la mine. Nu avea un curaj să se întreacă, nici măcar Fofo. La final m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el la București să mergem în concerte.

-Și ce-ai făcut?

-Normal că am zis da. Doar nu muncisem degeaba după ore și prin pauze. Dansam ca un disperat oriunde apucam.

-Auzi, știi cum facem. Spune-mi o zi când putem ieși la o cafea să vorbim mai multe. E destul de târziu și trebuie să doarmă și T.

-Gagica ta?

-Da, ți-am zis că e însărcinată.

-Sigur omule. Chiar că! Trebuia să ies cu Cosmin sâmbătă dimineață în London. Dacă așa, ne găsești acolo de la 9 dimineața.

Un noroc zdravăn și o îmbrățișare cu o palmă bine lipită pe spate fu salutul de despărțire.

”Mă omoară T.”

-Cam lungă discuția asta a voastră. Ați pus țara la cale?

Se aplecă peste schimbătorul de viteze și o sărută.

-Șșșt.

Prin aerul cromat de seară Golful lui F torcea liniștit la semafor. Verde. Demară în trombă și porni spre casă.

După un duș rapid se întinseră în pat. Prin perdeaua înflorată stâlpii de iluminat public conturau fața fetei, acum femeie. În mintea lui F oscilau cele două cuvinte. Își amintea de când era T fată, când în noaptea de Anul Nou dormiseră pentru prima și singura dată împreună. Era aceeași T de atunci cu care fusese împreună mai bine de un an. Acum ca și atunci îi privea adânc în ochii căprui-negri. Misterul nopții îi scurgea lacrimi pe obraz. T ridica mâna și i le ștergea pe rând.

-Ce ai pățit pui?

-Nu știu. M-am întâlnit zilele astea cu prieteni a căror vise s-au îndeplinit pe bandă rulantă. Dragoș e noul antrenor de la Quasar, băieții din trupă au câștigat la Wacken, iar eu.. nu pot să cred că sunt aici cu tine.

T îl privea cu ochii umezi. În pântec bebelușul asculta la fel de atent.

-Ultimii zece ani mi i-am petrecut ca un nebun și am căutat să vorbesc cu cât mai mulți oameni. Am fugit de toate fetele cu care am avut ocazia să fiu tocmai ca să te aștept. La tine am văzut un status în care zicea că asta înseamna iubire, să aștepți. Am mai încercat să fiu cu niște tipe după, dar mă plictiseam destul de repede, așa că mi-am jurat că nu voi mai iubi niciodată. M-am

dedicat chitării și am început să citesc tot ce-mi cădea în mână. Așteptam, nu aveam altceva mai bun de făcut. Acum te am în față și nu-mi pot dori mai mult, ești tot ce mi-am dorit vreo dată. Ești visul meu devenit realitate și de data aceasta nu mai renunț. I won't give up, mai ții minte?

-Am cântat-o în clasă. Cum să nu țin minte.

-I won't give up era ca o promisiune pe care o făceam de fiecare dată când o ascultam.

O luă în brațe și ca în noaptea de la Anul Nou încercară să adoarmă. Același mister umplea încăperea. Cu mâna ei așezată într-a lui se juca, desena aieva, niciunul nu putea să adoarmă. Degetele ei încăpeau perfect într-ale lui. Regretele pentru timpul pierdut îi făcea pe amândoi să tremure.

-Nu mai plânge, sunt aici.

-Ai idee cât de mult a durut când am aflat că ai vrut să te sinucizi? Când te-am văzut că vii în ziua aia să ma abordezi m-am speriat. Știam că ești mut. Părea că mă uitasei.

-Nu te uitasem. Am continuat să te visez și în mintea mea rămăsesei aceeași T firavă și cu fața luminată. Nu mă gândeam că te vei maturiza așa de mult. Până să citesc biletul nici nu-mi trecuse prin minte că ai fi tu. Dormi, are nevoie de somnic bebe.

T începu să fredoneze:

-Wake you up in the middle of the night to say, I will never walk away again, I'm never gonna leave this bed.

O strânse tare în brațe și căzură amândoi într-un somn adânc. Era iarnă și erau într-o livadă. F fugea după T. Ea rupea cu mâna turturi firavi de pe crengi și îi lăsa să cadă în urma, dar uitându-

se înapoi arunca tot timpul zâmbete. Îi sclipeau iar ochii, încetini pasul. În cele din urmă F o prinse, purta paltonul crem, cel fără un nasture la spate. Căzură în zăpadă

Următoarele zile trecuseră destul de rapid. Agitația bebe-ului era din ce în ce mai intensă. Sâmbătă dimineața bătu în geam și îi aminti lui F de cafeaua cu Dragos și Cosmin.

London baby

-Pe la zece jumate ajung acasă, în caz de ceva sună-mă. Am să stau cu telefonul în mână.

O sărută pe frunte și ieși pe ușă. După zece minute parcă mașina în fața hotelului Traian. Ușa de la intrarea în London se închidea ermetic așa că trebui să forțeze puțin. Trase mai tare și ușa se deschise larg. În stânga lui îl zări pe M, colegul de apartament din adolescență. Acum era la braț cu o roșcată frumoasă. Îl salută subtil înclinând capul. M la rândul lui ridică palma în semn de salut. Nu aveau nevoie de cuvinte. Înțeleseseră amândoi ce se întâmplă.

Aceeași podea de lemn scârțâindă îi susținu pașii lui F până la bar.

-S, auzi o voce dintr-un colț.

Erau Dragos și Cosmin.

-Salut! Care-i treaba?

-Uite la o cafea.

-Ce faci domnule? Nu te-am mai văzut de mult.

-Și eu prin Iași.

-Cu ce ocazie?

-Urmează să-l iau pe Dragoș ca asistent la București, i-am găsit și loc unde să-și deschidă o sală de street-dance. Stabileam niște detalii. Tu?

-M-am întâlnit acum câteva zile cu Dragoș și mi-a spus că vă vedeți la o cafea. Pe unde ai mai umblat?

-M-am mutat în București. În vara dintre a XI-a și a XII-a am plecat într-un proiect în Norvegia și am făcut niște bani. Când m-am întors în România am deschis un studio de shooting-uri foto. A mers foarte bine treaba și când am terminat liceul m-au chemat înapoi în Norvegia unde am făcut facultatea de informatică. Când am terminat m-am stabilit definitiv în București. Acum am nevoie de asistenți. E o nebunie ce se întâmplă acolo.

-Foarte tare.

-Ce doriți să serviți?

-O latte macchiato. Nu te supăra, cine e proprietarul localului? Îmi place muzica, dar aș dori să-i fac o reclamație pentru podelele astea. Scârțâie cam tare.

-Sigur că da, numele lui este G, îl găsiți la etaj. De obicei își fumează trabucul de dimineață.

-Mă scuzați băieți, am o reclamație de făcut.

-Salut.

Urcă scările care scârțâiau la fel de tare. La etaj îl văzu într-un colț pe G. Prin fumul trabucului îi zări ochii albaștri. Avea aceeași privire visătoare și pierdută ca în adolescență. Imaginile pluteau pe albastrul ochilor ca frunzele în apa lacului.

-Aceeși freză de oaie căruntă ai?

-Aceleași glume proaste?

-Cu la fel de multă gumă în ele.

-Doamne, ai rămas la fel de prost.

-Doar pentru tine.

G se ridică. Îi plăcuse din totdeauna să se îmbrace ca un gentleman. Eleganța nu-l părăsise nici în acea dimineață. Sub un sacou în carouri din tweed se ascundea o cămașă albastră de denim, iar la gât îl înconjura o cravată aurie cu buline vișinii. Asortată cu cravata, în buzunarul de la piept se găsea o batistă aurie.

-Ai grijă să nu mă boțești.

-Mă scuzi, mă scuzi.

-Servești? și îi întinse trabucul.

-Nu mulțumesc, m-am lăsat de sportul ăsta.

-Cum știi.

-Apropo, venisem să fac o reclamație.

-Ce nu-ți convine?

-Podelele. Scârțâie. Dacă nu era să mă văd cu niște prieteni ieșeam în secunda doi.

-Aaa, alea. Acum înțeleg de ce nu mai trece așa de multă lume. O să chem pe cineva să rezolve problema. Cum de te-ai hotărât să dai pe aici? Te-am căutat prin oraș, dar parcă intrasei în pământ.

-După ce am terminat liceul m-am dus în Cluj și am făcut Conservatorul, apoi m-am întors în Iași și mi-am un canal de Youtube pe care pun video-uri cu tutoriale la diverse melodii. Până acum câteva luni nu știam nimic altceva decât muncă până am reîntâlnit-o pe T.

-T? Ca T din adolescență?

-Da, chiar ea.

-Mă bucur pentru tine. Acum unde e?

-Acasă, e însărcinată.

-Vezi că-ți sună telefonul.

-Alo?

-F, vino repede, sunt la maternitate pe Cuza Vodă. S-a rupt apa și am sunat la ambulanță să vină să mă ia. Sunt bine, dar am nevoie să fii lângă mine.

-Vrei să asisti la naștere? Te iau de naș dacă e fată.

-Haide.

Ieșiră din pub și grăbiră pasul pe stradă. În zece minute erau la intrarea în maternitate.

-Nu vă supărați. Unde o pot găsi pe T? A ajuns mai devreme cu ambulanța.

-O găsiți în salonul numărul 6.

Cu pași grăbiți porniră spre salon.

-Hei!

O sărută pe frunte.

-Ești bine?

-Da, doctorul a spus că până diseară voi fi mămică și tu domnule G, vei fi un tată grozav.

G își păstra postura demnă și încerca să nu deranjeze pe nimeni, dar în toată visarea lui nu fu atent și îi puse din greșeala piedică unei asistente.

-Mă scuzați, vă rog să mă scuzați.

-Ofofof, mă duc să dau niște telefoane, revin imediat.

”Unde bunica o-i fi pus cartea aia de vizită? Ah, uite-o. 0756xxxxxx.”

-Alo! Bună I.

-Bună!

-Mai știi că T era însărcinată. Da, când ne-am întâlnit la catedrală. Ai zis că dacă avem nevoie de ajutor să te contactăm. Cum ai ghicit? Da, suntem la maternitate pe Cuza Vodă? Ajungi în 15 minute? Dar nu e grabă. Nu e nevoie să iei un taxi. Bine.. hai că ți-l plătesc când ajungi.

-Alo? D.

-Da.

-Ce mai faci? Am să-ți dau o veste minunată.

-Uite și eu cu pregătirile pentru Crăciun. Ce veste?

-D, o să fiu tată!

La capătul celălalt se auzi cum D plângea. Lacrimile îi curgeau neconținut.

-Ce s-a-ntâmplat?

-Nimic. De acum ești bărbat în toată firea. Ofof ce vremuri când te aduceam acasă beat de la petreceri și acum ești tată. Ai grijă de ea și de copil. Vă aștept cu masa pusă la Anul Nou.

-O să trecem. Sărbători fericite!

-Crăciun fericit!

Taxiul parcă în fața maternității și din mașină coborî I.

-Stai! Poftim, păstrați restul, îi întinse șoferului o bancnotă de 50 de lei.

-Unde e T?

-E în salonul 6. Au adus-o cu ambulanța acum o oră.

Pe la ora nouă seara din sala de nașteri se auzi un scâncet de bebeluș. T născuse o fetiță perfect sănătoasă de doua kilograme opt sute.

După ce își terminară toată treaba, doctorii îi acordară nota noua și o felicitară pe T.

-La început ne-am speriat puțin, credeam că va fi nevoie de cezariană, dar nu a apărut nici o complicație. Să vă fie sănătoasă!

-Mulțumim!

F se întinse în pat și își privea cu atenție fetele. Nu le scăpa nici un gest din ochi. Își dorea să le satisfacă toate dorințele, chiar și cele negrăite.

-Ce nume îi vom da?

-Emily.

Crăciun

-Primiți cu colinda?

-Primim, primim.

-O ce veste minunată..

Sprijinit de tocul ușii F îi asculta pe tinerii colindători. În sufragerie T orna bradul de Crăciun, iar pe fotoliu stătea tolănit G.

-Mai tare! Nu aud!

La strofa a doua copii ridicară glasul și mai tare.

-Aveți aici fiecare câte un bănuț, sărbători fericite la mămica și tăticu!

Închise ușa și se alătură împodobirii bradului.

-Ridică-te broscarule, ai stat ca un leneș toată ziua.

Telefonul vibră sub el și îl trezi din somnul în care căzuse.

-Alo? Ai ajuns la aeroport? Bine, hai ca ajung imediat.

-Cine era?

-Sor'ta.

-Sor'mea?

-Da, a venit cu avionul de la București. Când a aflat că am dat de tine a spus că vine numai decât. Altfel..

-Altfel trebuia să mă întorc înapoi la București.

-De ce?

-Cum de ce? E iubita mea.

F înlemni.

-Stai puțin. Dar tu ce lucrezi acolo la București?

-Sunt procuror.

-Aaa de asta nu a vrut să-mi dea mai multe detalii. Și cu London-ul ce-i?

-Londonu e așa un mic business. Aici vin de obicei la jumătatea lunii să văd cum se mai mișca treburile, în rest am pe cineva care se ocupă de toată hârțogăraia.

-Du-te și ia-o de la aeroport odată, poate o îngheța în sala de așteptare.

-Dă-mi cheile de la mașină.

-Vezi pe birou.

G își aruncă paltonul pe el și trase ghetetele în picioare. În câteva minute se făcu nevăzut.

-Vezi și tu ce mai face Emily cât împodobesc eu bradul.

F intră în dormitorul de alături, în pătuț dormea liniștită fetița lor. Din când în când gângurea câte ceva printre buze, însă imediat i se închidea gurița și își continua somnul.

-E bine, doarme.

Cu mâinile pe șoldul iubitei și cu palmele ei sprijinite pe umerii lui începură să danseze.

-Dar nu avem muzică, zâmbi ușor.

-Muzica e în noi draga mea. Nu poți să nu o auzi. Hmm..hmm
hmmm

F încerca să fredoneze linia melodică a cântecului lor.

-Șșșt, afonule!

Izbucniră amândoi în hohote de râs, căzură pe canapea și începură să se sărute.

-Crăciun fericit puiule!

-Crăciun fericit draga mea.

-Au ajuns așa repede?

ȚrrrȚrr! Soneria întrerupse drăgălășeala dintre cei doi.

-Primiți cu colinda, se auzi o voce feminină din spatele lui G?

-Tu ești Brutus?

-Eu sunt, Iulius.

Îl împinse pe G într-o parte și îi sări în brațele fratelui. Cu nasul și urechile înghețate A își lipi fața de obrajii lui F și-l pupăci.

-Pe unde ai umblat? Te-am sunat, dar nu ești de găsit dom'le. Ți-ai schimbat numărul?

-Intrați în casă și vorbim între două fursecuri. Au făcut niște prăjituri numa' bune fetele lui tata.

-Fete? A se descălță și își agăță geaca în cuier. Care fete?

-Sunt tătic.

-Fugi de-aici.

-Vino! Îi făcu semn să intre în cameră.

-Oooo de drăguță e? Cum o cheamă?

-Emily, Emilia.

G ieși la geam și-și aprinse o țigară. Prin fumul curgând fluid din tutun zări becurile de iluminat public. Se transformaseră în borcane uriașe ce turnau miere peste trotuare. Acoperiți în zăpadă copacii erau înfiți în pământ precum cornetele în mâinile copiilor vara. Ca pe o bandă rulantă treceau camioanele

de Coca-Cola împodobite cu luminițe și cântece de sărbători. Închise geamul și se așeză pe scaun. Andreea intră în bucătărie și i se puse în brațe.

-Da' nu mai dai pe-a casă domnișorule?

-Șșșt, l-am găsit și noi pe zăpăcitul ăsta după atâta timp. Stăm cu ei până după Anul Nou și apoi ne întoarcem la București.

-Când le spunem de nuntă?

-Vedem noi.

-Și? Ce faceți de Anul Nou?

-Când l-a sunat pe D să-i zică de Emilia ne-a invitat să facem revelionul la el.

-Foarte fain. Hai să bem ceva în oraș, n-am mai văzut de mult Iașiul.

F și T erau încă în sufragerie, între timp au început să se uite la un album cu fotografii de când F era mic.

-Ce bolfișori aveai!

-Încă mai am.

-Noi plecăm în oraș.

-Luați și mașina?

-Nu, mergem să bem ceva. Haide domnișorule!

Îmbrăcați bine se avântară în ninsoarea de afară. Încă de la ieșirea din casa scării vântul îi lovi în plin. Semaforul galben cronometra secunde pentru omulețul verde de dedesubt. Autobuzele se îngrămădeau la trecerea de pietoni, oamenii de zăpadă se dezghețau și în curând aveau să devină călători deplini. Pe locurile din spate un grupă de elevi cântau colinde. Acordurile chitarei vibrau printre aburii din autobuz, pictau pe

fețele tuturor zâmbete ce izvorau din adâncul pieptului și dezghețau florile de pe geam coborându-le în mâinile lui G.

-Poftim! Ți-am luat flori.

-Ce drăguț din partea ta, se ridică pe vârfuri și-l sarută pe nas.

El o prinse de mână și o trase afară din autobuz.

-Am ajuns în stație.

Peste stradă, la Blocuri Păcurari, un grup de elevi strigară către ei:

-Sărbători fericite!

Cei doi se uitau uimiți unul la altul.

-Cu noi au vorbit?

-Da, voi doi îndrăgostiților.

-Eee, ia hai să-i luăm pe toți în brațe.

-Ai înnebunit?

Trecură strada în grabă și cu brațele deschise se avântară în mijlocul mulțimii. Fiecare împărtășea îmbrățișări în stânga și în dreapta. Spiritul Crăciunului se coborâse între ei și-i făcea pe fiecare să treacă peste granițele necunoscutului. La început se uitau ciudat la cei doi, dar erau la fel de săriți de pe fix așa că deschiseră brațele larg și se umplură fiecare de bucurie. Zâmbete largi se conturau pe fețele tuturor.

-De unde sunteți?

-Îvățăm la liceul Vasile Lupu.

-Da? Ce fain! Și noi am încercat să ne adunăm așa când eram în liceu, dar lenea era prea mare.

-Păcat! Noi ne distrăm de minune.

-Văd, aveți niște zâmbete pe față, mai, mai să ne înghițiți.

-Mulțumim!

-Noi ne ducem să bem ceva, vă alăturați și voi?

-E destul de frig. Ar merge un ceai.

-Mergem la mine în pub, fac eu cînste.

-Unde?

-London.

Cu ochii cât cepele se aliniază toți în coloană și-i urmăreau pe G și A.

Acasă jazz-ul cânta în surdină. F stătea întins pe canapea și completa într-o carte.

-Ce scrii?

-Mai ții minte cartea de pe bloc?

-Care?

-Aia cu ce știu bărbații despre femei.

-Da, țin minte.

-Am început să o completez.

-Da? Ce ai scris? Cât de multe pot ști până la urmă.

-Știi ce? Așează-te pe scaunul ăla lângă brad și am să scriu ce-mi trece prin minte.

-Bine.

F luă pixul și cu mâinile tremurând începu să scrie. Scrise alfabetul și numerele de la 1 la 9. Din când în când sorbea câte o gură de ceai. Literele se amestecau, combinații de treizeci și două luate câte sentimente avea în adâncul inimii. După zece minute de scris și tăieturi, absolutul puse punctul pe ultimul rând.

-Gata?

-Gata.

-Citește-mi.

-Profunzimea ochilor se întrecea cu sclipirea lor. Conturul feței se prelungea pe linia gâtului și își pierdea urma de senzualitate printre sâni timizi. Sub hainele fumegând, un corp încins de fantezii își clocotea aburii pasiunilor. Picioarele se frământau și treceau unul peste altul crescând tensiunea dintre noi doi. În aer plutea o notă de senzualitate pe care abea o puteai penetra cu imaginația, dar satisfacția de a trage cu o mână marginea bluzei pentru a descoperi pielea ciocolatie nu ar fi atins nivelul viselor ce-și întrezureau lumina în sclipirea ochilor.

T se ridică de pe scaun și păstrându-și calmul se aplecă peste F. Ridică clapeta laptopului și caută o melodie. Cât timp melodia își cânta intro-ul T turnă whisky într-un pahar.

-Poftim dragul meu! Apasă play te rog.

"I would be you,
you would be me,
we would be one,
we would be just fine..

I se așază în poale și își dădu părul pe o parte dezvelindu-și umărul. F gustă băutura fină și lăsă aroma de miere combinată cu fructe și caramel vanilat să spargă straturile de marțipan, sherry și scorțișoară învăluindu-i limba și îmbătându-i simțurile. Turnă o picătură pe umărul ei și o urmări curgând până la cot și apoi prelingându-se printre degete. Turnă din nou, de data aceasta whiskey-ul curgea valuri pe spatele ei, în timp ce brațele lui se făceau țârm pe șaolduri. Trupurile erau lipite unul de altul, și buzele îi sărutau gâtul. Băutura curgea încet, încet făcându-i

fiecare mușchi să tremure. O întoarse și începu să se îmbete. Porni de jos și cu fiecare inel vroia să termine din ce în ce mai repede, ca să o sărute și să-i amețească buzele. Secundele deveneau un chin pentru amândoi, nerăbdătoare aștepta să se apropie de urechea ei. O mușcă. Fior. Îi șopti:

-Te...,

Nu-i zise nimic... corpul îi țipa în lacrimi după atingerea lui. Se uita la ea ca la o bomboană cu rom. Vroia să o savureze încet, pentru a se bucura de fiecare aromă. Vârful degetelor își făceau drum pe coapsele încinse până când toată palma îi cuprinse goliciunea trupului.

-Dacă se trezește Emily?

-Shht, o vei trezi dacă nu taci.

Din acel moment deveni sclava mângâierilor lui, sclava parfumului ce-i invadau nările. Se ridică și se pierdu în spațiu, căzu pe spate înapoi în scaun. Buzele se plimbau agale pe șoldul ei. În curând va începe nebunia, purtați de flăcările iadului, se ridică și o lipi cu spatele gol de perete, îi dădu părul pe un umăr și o sărută. Ca o tabletă de ciocolată aerată T începu să i se topească în brațe. Picioarele lui F începură să tremure, de la vârful picioarelor fiecare tendon i se încorda, fiecare mușchi ieșea în relief pe pielea fierbinte. Mâinile ei se jucau în părul lui. Timpul se aliase și cu fiecare secundă, obrații lipiți luau foc. Se apropii de urechea ei și începu să fredoneze urmărind fiecare vocală fugin prin aer:

-You raise me up..

-Mai taci!

Izbucniră în râs și se trântiră pe pat.

-Nebunule, ce mă fac eu cu tine?

-Nu știu ce te faci cu mine, dar știu ce o să facem aici.
Curățenie!

Deschise larg ușa de la balcon să se aerisească și aduse un mop să curețe picăturile de băutură ce căzură pe jos. Nu trecu mult și de la intrare se auzi soneria.

-Au ajuns îndrăgostiții.

-Deschid eu.

T apăsă pe clanță și se trezi cu o mână de zăpadă în față.

-Scuze, scuze. Credeam că e adormitul de F.

Ștergându-și apa de pe față cu o mână T se duse să ia un prosop. G intră în sufragerie și inspiră adânc.

-Aici e mai frig ca afară. S-a încins oleacă atmosfera cât am fost plecați.

-E de la instalația de brad, zâmbi F.

Anul Nou

Șoseaua între Iași și Podul Iloaiei era proaspăt curățată. Utilajele de dezăpezire roiseră toată noaptea pe străzi. Era ajunul Anului Nou, traficul era mai intens. Unii veneau la oraș să sărbătorească la un local select, alții mergeau la țară să scape de orașul infect. Poet românul ăsta, interesat numai de ce nu are. Cei de la țară fugeau la oraș să vadă cum mai e lumea. Cei de la oraș sătui de pietroaiele mari și reci în care locuiesc, se retrăgeau la țară în mijlocul naturii, între pereții de chirpici ai caselor și sub acoperișul de țiglă de deasupra podului.

Cu F la volan și G în dreapta, fetele se lăfăiau pe bancheta din spate. Emily dormea cea mai liniștită până când roțile mașinii întâlniră calea ferată ce ducea spre Dorohoi. Șocul o trezi și începu să plângă. F se uită în oglinda retrovizoare și o văzu pe T luând fetița în brațe.

-Șșștt..

-Să opresc? E totul bine?

-Da, ai grijă la condus.

În Podul Iloaiei drumul lor cotea la dreapta și apoi mergea întins până în Belcești, de acolo asfaltul își lua la revedere și lăsa loc pietrelor și nisipului.

-Se ține bine baba, nu bate nimic la ea.

-I-am schimbat prin vară toate bucșele, merge strună.

Ceasul nu arăta mai mult de ora nouă când F parcă mașina în fața porții. Playlist-ul de pe CD cânta în surdină refrenul ultimei melodii:

-Îmbrăcătivă bine, e destul de frig afară.

-G, închide portiera! Încă nu a îmbrăcat-o pe Emily.

-Imediat.

Câinele bătea la poartă ca turbat. Sărea prin aer, făcea giumbușlucuri, mai, mai să rupă lanțul. Din casă ieși D, îmbrăcat cu un pulover alb de lână și un cozoroc pe cap.

Cu Emily îmbrobodită, T fugi în casă la căldurică.

-Bună D! Te pup când mă întorc D.

Cu bagajele în mână F pășea grăbit spre casă.

-Vă ajut cu ceva?

-Deschide poarta mare să bag mașina în curte.

F intră pe ușa de la cerdac și se întoarce înapoi. D rămăsese pe loc.

-Ce faci?

-Am vorbi azi dimineață cu Bebe. Trecem să-i zicem un la mulți ani? Măcar atât merită și ea.

-Atunci să terminăm cu bagajele. Mergi și te schimbă, am să-i anunț și pe restu.

S deschise ușa scărțâindă de la și fonier și scoase de pe un umeraș o pereche de pantaloni de stofă și o cămașă albă, pregătite parcă pentru momentul acela. Peste cămașă trase paltonul albastru și după ce se încălță cu pantofii lustruiți de la Crăciun se prezentă în fața lui F.

-Cum e?

-Mare gagicar te-ai făcut. Ceilalți au zis că rămân acasă să pregătească de mâncare. Vom merge doar noi doi.

-Bine.

Întoarse mașina în fața porții și făcu cale întoarsă spre Iași. Bebe se călugărise la o mănăstire ce nu era nici în Iași nici în Vaslui, era pe aceeași linie imaginară cu satul în care se născuse. Mănăstirea cu hramul Ștefan cel Mare și Sfânt adăpostea câteva maici călăuzite de un stareț bătrân.

Drumul era la fel de curat ca înspre Podul Iloaiei. Mașina străpungea aerul rece de pe Motel cu putere. De sus de pe platou se putea vedea orașul clocotind de sărbătoarea ajunului, în mașină cântau versurile aceleași trupe Generic pe care le ascultau când mergeau la țara la Bebe. Se duceau în fiecare sâmbătă și făceau curat la animale, iar apoi intrau în grădină unde până seara târziu smulgeau buruiianul, puneau haraci la fasole și roșii. Următoarea melodie își începu acordurile armonios, vocea cântăreței umplu atmosfera din mașină.

”Nu știu ce s-a întâmplat, s-a mărit armata,

Bani nu îmi trimit de-acasă nici mama, nici tata.”

Cu privirea ațintită în parbriz mintea lui D începu să-i toarne amintiri. După drept s-a înrolat pentru un an în armată. Ascultase melodia la radioul din cantină. A doua zi a fost chemat la poștă să i se spună că a primit o scrisoare. Părinții auziseră și ei de melodie. Au izbucnit în plâns gândindu-se că băiatul lor e bărbat de acum, se antrenează în garnizoană și muncește târâș pe coate. Au pus într-un plic o parte din rezerva de bani și i-au trimis-o ca să aibă viața mai ușoară. După o săptămâna D bătuse la mașină o

invitație la nuntă pe care o primise chipurile de la sora lui care se mărita. Ajuns acasă a sărit în brațele părinților și a început să le povestească ce grea e viața acolo. Seara au stat toți în jurul sobei și au mâncat cartofi pe plită dați cu sare și usturoi, mâncarea lui preferată.

”Jumătate din inimă bate pentru mama,
Iar cealaltă jumătate bate pentru tata.”

Din boxe răsunau ultimele versuri. Cu o mână pe volan și cu cealaltă strângând-o pe a lui D, F încerca să-și păstreze calmul.

Înainte de intrarea în Codăiești drumul cotea la dreapta și trecea pe sub două porți mari maramureșene. La nici cinci sute de metri se deschidea curtea mănăstirii. După ce s-au închinat la icoane au întrebat de Bebe.

-Urcați la etaj. Imediat a doua ușă e chilia ei.

-F, rămâi aici, mă duc eu să vorbesc cu ea.

Treptele scârțâiau sub talpa pantofilor. Nu o mai văzuse demult timp. Ușa mare de lemn se învârti în jurul balamalei. Stând în genunchi, cu fața îndreptată spre icoana, fosta lui soție se ruga în șoaptă. D intră și se așează pe pat. Aștepta. După zece minute Bebe făcu ultima cruce și se ridică în picioare.

-Spune. Știi că nu ai voie aici?

-Se pare că m-au primit.

-De ce ai venit?

-Vom face Revelionul împreună la Coarnele Caprei cu F, soția, fata lui, sora și cumnatul. Vrem să vii și tu cu noi. Să ne adunăm măcar încă odată toți în jurul mesei.

-Cum de s-a întors?

-Mai ții minte fata de care ne povestea?

-T?

-Da. S-au reîntâlnit în primăvară și au început să vorbească din nou. Înainte de Crăciun a devenit tătic, îți dai seama?

-Zăpăcitul?

-Acum e prin curte, vorbește cu maicile. S-a ajuns bine cu banii, e la casa lui.

-Nu știu ce să zic.

-Zi mai repede. Să avem timp și să ne întoarcem.

B ieși pe balcon și îl zări pe F uitându-se la cer.

-A rămas la fel de visător. Ce va zice oare când mă va vedea așa. Mai bine nu. Nu vin, v-am lăsat așa de izbeliște când aveți cea mai multă nevoie. Mergeți acasă. Am să mă rog pentru voi.

-Ești sigură?

-Da.

-Poarta îți va fi deschisă tot timpul. La mulți ani!

Coborî scările cu mâhnire în suflet. Spera că se va întoarce înapoi, că vor face sărbătorile împreună și poate va rămâne definitiv.

-Nu vrea să vină.

Se urcă în mașină și închise încet portiera. Privea bordul în gol.

-Conduci tu?

-Să văd dacă mă mai descurc.

-Vezi să apeși ambreiajul oleacă mai adânc, iar în a doua intră mai greu. Tragi mai tare.

Mașina porni și după două ore de drum treceau prin Belcești. În mijlocul satului se adunaseră caldararii cu măști pe față și coamă din păr de cal, caprele și căiuții care încingeau jocuri tradiționale și topeau gheața din loc. Pe strada principală era numai joc și voie bună, așa de multă că era aproape imposibil să traversezi satul. Din când în când mai cădea câte un om peste capota mașii, iar atunci F îi ridica cu câte o înjurătură zdravănă. Nici în Coarnele Caprei situația nu era mai grozavă. De vale și până în deal, un alai de aproape un kilometru își striga urăturile. La ultima cotitură ce intra pe ulița unde locuia D mașina derapă aproape să se izbească de colțul gardului.

-Las-o mai încet, care-i graba?

Redresă mașina și avu grijă să o parcheze cât mai aproape de poartă. Zgribuliți de frig strigau la geam.

-Primiți cu uratul?

G ieși cu un platou și două pahare de vin.

-Primim.

-Treci mă în casă, îți arde de glume? Nu vezi ce frig e afară? Am înghețat de la poartă până în casă. Măcar de era vin fiert.

-Avem în casă vin fiert.

-Numai bine.

Scuturați de zăpadă intrară în casă. Se lipiră amândoi cu spatele de sobă. T îi întrebă curioasă.

-Unde e mama?

-Nu a vrut să vină.

-De ce?

-Nu știu.

-Poate e mai bine așa. Noi să fim sănătoși.

-Emily ce face?

-Doarme. Mai devreme a început să plângă, dar i-am dat țâță și s-a liniștit.

Următoarele ore se scurseră repede. Mâncând cartofi copti pe plită unși cu sare și usturoi au depănat amintiri până aproape de miezul nopții.

Stând în picioare în jurul mesei cu paharele de șampanie în mână așteptau ultimul ticăit. F îl prinse D și îl trase aproape, T o legăna în brațe pe Emiliy, iar G se sprijinea pe umărul lui A.

Ceasul bătea ultimele secunde când pe ușă intră Bebe.

”Tic-tac, tic-tac”

Se împiedică de prag și se aruncă în brațele tuturor.

-La mulți ani!

S-a stins

Cu câteva zile înainte Sfântul Ion, D primi un telefon de la starețul mănăstirii la care se călugărise B.

-Domnul D? Ne pare rău să vă anunțăm, dar soția dumneavoastră a decedat în această dimineață în timpul Sfintei Liturghii. Însmormântarea va avea loc după slujba de Bobotează. Dumnezeu să o ierte!

Privea în pământ cu o așteptare ascunsă în inimă. Spera ca aceasta nu va mai fi provizorie când Bebe s-a întors înapoi de Revelion, dar acum spiritul lui zăcea resemnat ca un virgin ce a avut parte de prima femeie. Nu înțelegea ce s-a întâmplat, zeci de întrebări îl bâzâiau ca muștele, deși frigul de afară nu făcea loc decât aburilor respirației. Îtins în pat și dezvirginat de speranța năruită, sufletul se retrase într-un deșert de sentimente, se înveli într-un sicriu de nisip și ca într-o uriașă clepsidră începu să curgă. Se îndreapta în jos spre ură, dar destinul întoarse clepsidra când ea s-a întors și prin strâmtoarea de la mijloc începu să se scurgă-n bucurie. Se scaldă-n amintiri și vise, dragostea era din nou înfloritoare.

Pe 3 ianuarie însă, plecă din nou retrăgându-se definitiv la mănăstire. Sufletul lui D s-a încuiat ca-ntr-un borcan în cămară și s-a pus ermetic la păstrat alături de cutii vechi cu dorințe neîmplinite, prăfuite legate la gură cu o bandă de speranță,

așteptând ca cineva să le deschidă. Începu să viseze și moartea îi oferea cel mai propice mediu. Pielea deveni inertă, frigul nu o mai făcea să zbârlească, sufletul era acoperit de primele îmbrățișări ale ei. Urechile erau astupate de căciula din blană de miel, vântul urla printre crengile dudului, dar sufletul era înfundat de primul "Hei!". Nasul îi înghețase, aerul rece și aspru biciuia nările, dar parfumul ei încă băntuia sufletul neliniștit. În fața ochilor se derulau amintirile. Toate persoanele pe care le întâlnise vreodată făceau cunoștință. Corpul inert deveni un portavion pe marea de regrete și lăsa sufletul să decoleze spre cer. Bântui pământul prin toate locurile în care fusese vreodată. Îl așeza lângă toate femeile pe care îndrăzneala însăși îl împinsese să le cunoască. Îl pune la masa cu toți prietenii, la toate bețiile la care fusese vreodată. Îl ascunde sub pat, în timp ce părinții lui se certau, dar îl arunca și în brațele lor când îl legănu de noapte bună.

Rămas fără combustibil, avionul pierdea altitudine, avea prea puține vise realizate care să-l alimenteze. Nu trecu mult și se izbi de un munte, realitatea dură făcu să țâșnească din ochii lui un izvor de lacrimi.

Moartea lui zgudui satul. Era cunoscut ca fiind cel mai liniștit și gospodar om. Dacă te invita D la el muncă, îți dădea bani, mâncare și băutură, dar plecai și cu un zâmbet pe gură.

Epilog

F veni să-l semene, cu întârziere, dar trebuia sorcovit. Cu mâna sprijintă pe poartă deveni martor acestui sfârșit. Cu lacrimi în ochi începu să noteze.

”Plângem cu ochii inchiși pentru că sufletul vede realitatea,
Urechile sunt astupate, dar sufletul aude ecoul lipsei,
Nasul e înfundat, dar sufletul încă simte adânc parfumul,
Pielea e inertă, dar sufletul încă simte îmbrățișările,
Limba simte ca și sufletul doar un gust amar,
Arta nu apare din prezență, ci din absență,
E hrană pentru suflet.”